

eul_wid: pka-ac

Ἀπολλώνιος ὁ Γραμματικός · Apollonius Grammarian

On Adverbs

Περὶ ἐπιρρημάτων

Period: Ῥωμαϊκή Roman
Dialect: Ἀττικίζουσα τεχνική Atticizing Technical
Domain: Γραμματική Grammar
Format: Πεζός Prose

- 2 1,1 119 Πάση λέξει παρέπονται δύο λόγοι, ὃ τε περὶ τῆς ἐννοίας καὶ ὁ περὶ τοῦ σχήματος τῆς φωνῆς. ὅθεν καὶ ἡ τῶν ἐπιρρημάτων διέξοδος εἰς τοὺς προκειμένους λόγους ὑποσταλήσεται. καὶ πρότερόν γε τὸν περὶ τῆς ἐννοίας λόγον ποιήσομαι. Ἔστιν οὖν ἐπίρρημα μὲν λέξις ἄκλιτος, κατηγοροῦσα τῶν ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐγκλίσεων καθόλου ἢ μερικῶς, ὧν ἄνευ οὐ κατακλείσει διάνοιαν. Ὅτι μὲν οὖν ἐνὶ σχηματισμῷ κέχρηται, προϋπτὸν ἐστίν, ἀποδείξεως παρεπομένης τοιαύτης.—Ἡ τῶν ὀνομάτων σύνταξις πρὸς τὰ ῥήματα παρίσθησι διάθεσιν ἐγγιγνομένην τοῖς πτωτικοῖς, ἔσθ' ὅτε καὶ τῶν πλαγίων πτώσεων συμπαραλαμβανομένων, ἐφ' ἃς καὶ συντείνει ἡ διάβασις ἢ ἀπὸ τῆς ἐνεργείας, οἷον Τρύφων περιπατεῖ ἢ διάθεσις ἢ ἐκ τοῦ περιπατεῖ ἐπὶ τὸν Τρύφωνα συντείνει. Τρύφων τύπτει Διονύσιο ν' ἢ ἐκ τοῦ Τρύφωνος διάβασις ἐνεργητικῇ διαβιβάζεται ἐπὶ τὸν Διονύσιον. καὶ ἐπὶ παθητικῇ διαθέσεως, ὑπὸ Τρύφωνος τύπτεται Διονύσιος. Τὰ δὲ οὖν πτωτικὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν πρὸς τὰ ὀνόματα μὴ ἀναδεξάμενα, ἐπικείμενα δὲ τοῖς ῥήμασιν, ἅπερ πρὸς ἕτερα πτωτικὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν ἐποιοῦντο, ἐκαλεῖτο οὐκέτι πτωτικά, ἀλλ' ἐπιρρήματα διὰ τὸ σύνταξιν ἐπιρρημάτων ἀναδέξασθαι. ^[10]
- 2 1,1 120 οἷον ὁ μὲν λέγων οὕτως ταχὺ περιπατεῖ κατηγορεῖ τάχα τινὸς πτωτικοῦ ταχέος, ὥς εἰ μειράκιον περιπατεῖ, καὶ εἰ οὕτως τις εἴποι, τὸ ταχὺ περιπατεῖ μειράκιο ν' τὸ τηνικαῦτα γὰρ τὸ ταχὺ ἐπικείται τῷ μειράκιον, καὶ ἔτι καλεῖται ὄνομα ἐπιθετικόν, καὶ διὰ τοῦτο συγκλίνεται τῷ μειρακίῳ, τοῦ ταχέος μειρακίῳ υ, τῷ ταχεῖ μειρακίῳ φ. ἡνίκα μέντοι οὐ κατηγορεῖ ὀνόματος, τοῦ δὲ συντασσομένου ῥήματος, ὥς ἐν τῷ ταχὺ περιπατεῖ <τὸ> μειράκιον, <καλεῖται ἐπίρρημα>, (ἴσον γάρ ἐστι τῷ ταχέως περιπατεῖ τὸ μειράκιον,) καὶ καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρεται, ταχὺ περιπατοῦντος τοῦ μειρακίῳ υ, ταχὺ περιπατοῦντι τῷ μειρακίῳ φ.—Διὰ τοῦ τοιοῦτου ὑποδείγματος δεῖ τοὺς διακρίνοντας τὰς τοιαύτας συνεμπτώσεις τῷδε τῷ λόγῳ κεχρηθῆναι.—ἀποδείξεις οὖν ἰκανὴ τοῦ καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρεσθαι τὰ ἐπιρρήματα, ὅπου γε καὶ τὰ πτωτικά, σύνταξιν ἐπιρρηματικὴν ἀναδεξάμενα, καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐξηνέχθη. Ὡς δὲ καὶ κατηγορεῖ τῶν ἐν τοῖς ῥήμασιν ἐγκλίσεων, σαφὲς πάλιν καὶ διὰ τοῦ προκειμένου λόγου, ἐν οἷς πάντα τὰ πτωτικὰ ἐπιθετικά, κατηγοροῦντα οὐ τῶν ὀνομάτων, τῶν δὲ ῥημάτων, ἐπιρρήματα ἐγένετο, καὶ τὴν τούτων ἀκλίσίαν ἀνεδέχετο. καὶ ὃν τρόπον ἔστι μὲν ὄνομα κύριον ἢ προσηγορικὸν ἐπινοῆσαι μὴ ἀπαιτοῦν ἐπιθετικὸν ὄνομα, ἐπιθετικὸν δὲ ὄνομα πάντως ἀπαιτοῦν ὧ ἐπικείται, ἐξηρημένων τῷ ἰδίᾳ τεταγμένων, λέγω τοῦ τερπικέραυνος, ἐννοσίγαιος,

τὸν αὐτὸν αἰεὶ τρόπον ἔστιν ἐπινοῆσαι ῥῆμα μὲν δίχα ἐπιρρήματος συγκλεῖον λόγον, ἐπίρρημα δὲ οὐ μὴν δίχα ῥήματος ἢ μετοχῆς, ἢ τις δυνάμει ἰδίωμα ἔχει τὸ τοῦ ῥήματος. ^[25]

2 1,1 121

καὶ οὐ τοῦτό φημι, ὅτι αἱ μετοχαὶ ἀπαρτίζουσι διάνοιαν, ἀλλ' ὅτι τὰ ἐπιρρήματα καὶ ἐπὶ μετοχὰς φέρεται. Ἐντελέστερον μέντοι δεδείξεται ἐν τῷ περὶ συντάξεως, ὡς τὰ μὲν θεματικώτερα <μέρη> τοῦ λόγου ὀνόματά ἐστι καὶ ῥήματα, τὰ δ' ὑπόλοιπα τῶν μερῶν τοῦ λόγου ὡς πρὸς τὴν τούτων εὐχρησίαν ἀνάγεται, τὰ μὲν ἄρθρα πρὸς τὰ πτωτικά ἢ ὡς πτωτικά, τὰ δὲ ἐπιρρήματα ὡς πρὸς τὰ ῥήματα, αἱ τε προθέσεις πρὸς ἀμφοτέρᾳ· διὸ καὶ μόναι ἀναστροφῆς τόνου ἔτυχον, καὶ τῇδε δύνανται συντάσσεσθαι, λέγω ὀνόμασι, καὶ τῇδε, λέγω ῥήμασιν. εἰρήσεται δὲ καὶ πότε ἀντωνυμίαι ἀντ' ὀνομάτων παραλαμβάνονται, τίνες τε ἐν τῷ καθόλου σύνδεσμοι συνδέουσιν ὄνομα καὶ ῥῆμα, καὶ τίνες εἰσὶ μερικοί. Οὐ μόνον δὲ ῥητοῖς οὗσι τοῖς ῥήμασι κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ λόγου τὸ ἐπίρρημα προσφέρεται, ἀλλὰ καὶ σιγωμένοις, εἶγε καὶ αἱ ἐπιφωνήσεις οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ ἐπιρρήματα τῶν ῥημάτων <οὐκ> ἐπιγινομένων, καθὼς τοῖς εὖ ἀναγινώσκουσι τὸ κάλλιστα ἐπιφωνοῦμεν καὶ τοῖς εὖ διατιθεῖσιν ἡμᾶς τὸ ἥδιστα, καὶ τοῖς ἀκριβοῦσι τὰς ἰδίας πράξεις καὶ τέχνας τὸ καλῶς ἐπιφωνοῦμεν. Ἄλλ' ἐκεῖνό τις εἴποι ἄν, ὡς «κατὰ τὸν τοιοῦτον λόγον περιγεγράφεται τοῦ κα <τὰ τὰ ἐπιρ> ῥήματα μερισμοῦ τὸ οἶμοι καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων, λέγω τὰ σχετλιαστικά καὶ εὐαστικά.» Πρὸς ὃν ἔστι φάναι, ὡς τάχα μὲν καταχρηστικώτερον τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα εἰρήσεται, ὥς λόγῳ καὶ αἱ μονογράμματοι συλλαβαί, οὐκ οὔσαι συλλήψεις στοιχείων. μή ποτε δὲ καὶ αὐτὰ δυνάμει ἀπὸ διαθέσεως ῥηματικῆς ἀνάγονται· οἱ γὰρ σχετλιάζοντες πεπόνθασιν, τὸ δὲ παθεῖν πείσιν τινα τῶν ἐκ πράγματος δηλοῖ. Παρὸν δὲ καὶ ἐξ ὑποδείγματος πιστώσασθαι τὸν λόγον πάλιν. τὸ Τρύφων ἀναγινώσκει ποιεῖ λόγον, οὐ μὴν τὸ Τρύφων καλῶς, εἰ μὴ προσθεῖμεν τὸ ῥῆμα. ^[25]

2 1,1 122

ὥς λόγῳ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁρθρου τὸ κατὰ ἀρσενικὴν προφορὰν «ὁ» πάλιν οὐ ποιεῖ λόγον ἐν τῷ ὁ ἀναγινώσκει, εἰ μὴ προσλάβοι ὄνομα ἐφ' ὃ φέρεται, τὸ ὁ Τρύφων ἀναγινώσκει ἰ. διὸ καὶ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἁρθροῖς κοινὸν λαμβάνεται τὸ προκείμενον ὄνομα, κατὰ ἀναφορὰν παριστάμενον, ἐπεὶ παρεπόμενόν ἐστι τοῖς ὑποτακτικοῖς τῶν ἁρθρων μετὰ ῥήματος ἀποτελεῖν διάνοιαν, ἄνθρωπος παρεγένετο ὥς ἐλάλησα, κοινοῦ παραλαμβανομένου τοῦ ἀνθρώπου. εἰ γὰρ μὴ προτεθεῖ ὄνομα τοῦ τοιούτου ἁρθρου, οὐδ' ἂν ἔτι τὸ ἁρθρον ὡς ἁρθρον ἀκούοιτο, ὡς δὲ ἀόριστον μόριον, εἰ τῇδε ἀποφαινόμεθα, ὅς μεθύε ἰ, βλάπτετα ἰ· ἴσον γὰρ ἐστι τῷ εἴ τις μεθύε ἰ, βλάπτετα ἰ. τὸν τοιοῦτον λόγον ἀκριβέστερον ἐν τῷ περὶ συντάξεως ἐκτεθείμεθα. Καὶ τὸ καταφατικὸν δέ <καὶ τὸ ἀποφατικόν>, ἰδίᾳ λεγόμενον, πάλιν πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ῥήματος τοῦ λεγομένου παραλαμβάνεται· πρὸς γὰρ τὴν «ἔγραψας;» φωνὴν φαμέν «ναί» ἢ «οὐ.» Ἐτι φαμέν οὕτως, καλῶς ὁ ἄνθρωπος γράφει, καὶ ἔστι κατάλληλος ὁ λόγος· ἕκαστον γὰρ τῶν μορίων συμφέρεται τῷ ἰδίῳ συντάγματι. ἀλλ' ὀπηνίκα τὸ ἁρθρον ἐμπεριλαμβάνει τὸ ἐπίρρημα, οὐκέτι τὸ κατάλληλον σώζεται, ὁ καλῶς ἄνθρωπος γράφει, διὰ τὸ τῆς οἰκειότητος ἀπεσπᾶσθαι τὸ μόριον· μεταξὺ γὰρ γινόμενον τὸ ἐπίρρημα δύο πτωτικῶν, λέγω τοῦ ἁρθρου καὶ τοῦ ὀνόματος, οὐκ ἔχει τὴν καταλληλότητα τὴν ἐπὶ τὸ ῥῆμα, ὥσανεὶ ὑπὸ τοῦ γένους συνεχόμενον. καὶ ἔνθεν οὔτε ἐπὶ τὸ ὄνομα δύναται ἐνεχθῆναι, ὅτι ἀλλοτρία ἢ σύνταξις, οὔτε ἐπὶ τὸ ῥῆμα, καθὼς προειρήκαμεν, συνεχόμενον ὑπὸ τοῦ γένους. μεταξὺ οὖν τούτων οὐκ ἄλλο τι πέπτωκε <ν ἢ μόνῃ ἢ μετοχῇ>, δυναμένη καὶ τὸ γένος μηνῶσαι καὶ τὸ π <ῤῥημα>, ὅπερ ἐπιζητεῖ τὸ ἐπίρρημα. καὶ ἐπὶ γε πάλιν τῆς τοιαύτης συντάξεως οὐ γίνεται τὸ κατάλληλον ἄλλου του ἐπιφερομένου ἢ μόνῃς μετοχῆς, μεθ' ἧς πάλιν καὶ ῥῆμα συγγενήσεται ὑπὲρ τοῦ συγκλεισθῆναι τὸν λόγον. ἐφ' ὃ οὐκέτι τὸ προειρημένον ἐπίρρημα ἐπιφέρεται. διὸ καὶ προείπομεν, ὡς καὶ ἐπὶ μετοχὰς φέρεται τὰ ἐπιρρήματα. τὸ δὲ ὑπόδειγμα τοῦ λόγου τοιοῦτόν ἐστιν, ὁ καλῶς ἄνθρωπος γράφας ἐτιμήθ η.—πάλιν ἢ τοιαύτη σύνταξις διὰ πολλῶν παραθέσεων ἐν τῷ περὶ συντάξεως ἀποδίδεται.—Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τοῦ ὅτι κατηγορεῖ τῶν ῥημάτων τὸ ἐπίρρημα. Φαμέν δὲ ἢ

καθολικῶς συνεῖναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐπιρρήματα ἢ μερικῶς, ἐπεὶ τινὰ μὲν σύνοιστά ἐστι, σημασίας οὐκ ἀντικειμένης, ἀπάσαις ταῖς ἐγκλίσεσιν, ἅπασιν <τοῖς χρόνοις, ἅπασιν> τοῖς προσώποις, ὡς ἔνεκα ὑποδείγματος τὸ καλῶς ἔστι παραλαμβάνειν, τὸ οὕτως, ἄλλα πάμπολλα, τῆς φράσεως, ὡς ἔφαμεν, οὐκ ἀντιπιπτούσης, καθότι πάλιν καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων οἷόν τέ ἐστι παραδέξασθαι τινὰ τῶν ἐπιθετικῶν δυνάμενα συντείνειν ἐπὶ πάντα τὰ ὀνόματα, τινὰ δὲ πάλιν μερικωτέραν ἔχει τὴν σύνταξιν (τό τε γὰρ μέλας ἢ λευκός ἐπὶ πᾶν σῶμα δύναται συντείνειν, οὐ μὴν τὸ λόγιος ἢ συνετός, ὅτι μὴ ἐπὶ τῶν δυναμένων ἀναδέξασθαι σύνεσιν ἢ λόγον, ἅπερ ἂν εἴη λογικὰ ζῶα)· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τινὰ τῶν ἐπιρρημάτων εἴργεται τῆς συντάξεως ἔνεκα τοῦ σημαινομένου. ^[10]

2 1,1 123 τὸ ἄγε παρακλευστικὸν οὐ τετάσσεται σὺν ὀριστικῇ προφορᾷ, ἀλλ' οὐδὲ εὐκτικῇ ἢ ἄλλῃ τινὶ ἢ μόνῃ τῇ προστακτικῇ, οὕτως ὥστε καὶ τὰ ἀμφίβολα τῶν ῥημάτων τῇ ιδιότητι τῆς συντάξεως ἀπολύεσθαι τῆς ἀμφιβολίας διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ παραθέσεως. τὸ λέγετε ὀριστικόν, ἀλλ' οὐ τὸ ἄγε λέγετε ε, ἄγε τύπεσθ ε.—τὰ χρονικὰ ἐπιρρήματα συμφωνοῦσαν τοῖς τοῦ ῥήματος χρόνοις ποιεῖται σύνταξιν. οἷον τὸ ἐχθὲς παρωχημένῳ συντετάσσεται, ἐχθὲς ἔγραφο ν, ἐχθὲς ἔγραψ α. τὸ γὰρ αὐριον ἀντικείμενον τῷ παρωχημένῳ, οὐ συντετάσσεται ἢ πάλιν τοῖς ὁμολογοῦσι τὸ <μῇ> παρωχῆσθαι, αὐριον γράφ ω, αὐριον γράψ ω, αὐριον ἀναγινώσκ ω. τὰ μέντοι οὐ διορίζοντα τὸν χρόνον, κοινὴν δὲ παράτασιν δηλοῦντα τοῦ παντὸς χρόνου, συμπαραλαμβάνεται κατὰ πάντα χρόνον, ὡς ἔχει τὸ νῦν ἐφρόνησ α, νῦν φρον ῶ, νῦν φρονήσω· ἥδη ἔγραψ α, ἥδη γράφ ω, ἥδη γράψ ω. ὁ αὐτὸς λόγος συντεινέτω ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων. Ἔστιν οὖν πάντα τὰ συγκεχυμένα κατὰ χρόνον ἔν τε μετοχαῖς ἔν τε ῥήμασι διὰ τῆς τούτων παραθέσεως ἀπαλλάξαι τῆς ἀμφιβολίας. τὸ λέγων μετάληψις ἐστὶν ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, τὸ λέγειν ἀπαρέμφατον. ^[25]

2 1,1 124 ἀλλ' ἡνίκα μὲν φαμεν ἐχθὲς λέγων Δίων ἤμαρτεν ἢ ἐχθὲς Δίων λέγων ἐτιμήθη, τὸ τηνικαῦτα τὸ λέγων μόνον παρατατικοῦ ἐστίν. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ λέγειν· τὸ γὰρ μέλλω λέγειν αὐριον παράτασιν οὐ δηλώσει, τὸν δὲ ἐνεστῶτα χρόνον, ὃς συντάσσεται τῷ αὐριον, αὐριον λέγει Τρύφω ν. πάλιν ἢ τοιαύτη ἔννοια ἐπὶ τὰ ὅμοια διηκέτω. Ἡ οὐ ἀπόφασις, μαχομένη τῇ ναί καταφάσει, τὰ ἐν καταφάσει ῥήματα ἀναιρεῖ, ἅπερ ἐστὶν ὀριστικά, ἔχοντα ἐν αὐτοῖς τὴν κατάφασιν, ἀνθ' ἧς καὶ πολλάκις παραλαμβάνεται, οὐ γράφ ω, οὐ ποιῶ· ἢ δὲ μὴ ἀπαγορεύουσα τὸ ἐν προστάξει πάλιν καταφατικὸν ἀναιρεῖ, γράφε μὴ γράφ ε, λέγε μὴ λέγ ε. ἔστι δὲ ὅπου καὶ τὸ μὴ, παραλαμβάνόμενον οὐ μόνον κατὰ ἀπαγόρευσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ διαπόρησιν, τοῖς κατ' ἐρώτησιν προοιστοῖς συντάσσεται, μὴ ἔγραψ ας; μὴ ἐλάλησα ς; Καὶ ἐν παρωχημένων δὲ διαφοραῖς πάλιν τὰ ἐπὶ παρωχημένου χρόνου ἐπιρρήματα παραλαμβάνόμενα οὐχ οἷόν τε διήκειν ἐπὶ ἐνεστῶτος, ὡς ἐπὶ τοῦ πάλαι ἔστιν ἐπινοῆσαι ἢ πρῶην. οἷόν τε μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ τοῦτο φάναι, πάλαι ἐγεγράφει ν, πάλαι ἠριστήκειν, οὐ μὴν ἔτι ἐπὶ τοῦ παρακειμένου, ἐπεὶ τὸ ἅμα νοήματι ἡνυσμένον δι' αὐτοῦ νοεῖται, τὸ δὲ πάλαι ἡνυσμένης πράξεώς ἐστι παραστατικόν. ὁ γοῦν καλούμενος ἀόριστος, προσλαβὼν τὸ πάλαι, ὑπερσυντελικὸς μᾶλλον ἀκούεται. ἐμπεριέχει γὰρ τὸ παρωχημένον τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ ὑπερσυντελικοῦ, ὡς γε καὶ ἐπὶ ὀνόματος ἔστιν ἐπινοῆσαι κοινότητα ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ. ἔνθεν καὶ τῆς ὀνομασίας ἔτυχε, κατὰ ἀπόφασιν εἰρημένος τοῦ μὴ ὀρίζειν τὸν παρωχημένον. [διὸ καὶ κατὰ ἀπόφασιν τῶν προειρημένων δύο χρόνων ἐθεματίσθη. ᾧ λόγῳ καὶ τὸ σῶφρων τὸ ὁ προσλαβὼν νοεῖται μόνως ἀρσενικόν.]—Εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν τοῦ προκειμένου λόγου πλεῖστα ἔστι παραθέσθαι, ἀπόχρη μέντοι εἰς ἀφορμὴν τὰ προκατελεγμένα τοῦ διακρίναι καὶ τὰ ὑπόλοιπα. ^[25]

2 1,1 125 Ἦτι δὲ κάκεινο δεῖ προσθεῖναι, ὡς οὐδὲ κατὰ πᾶν πρόσωπον σύνεστι τὰ ἐπιρρήματα, ὡς ἔχει τὸ ὦμοι, περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται, εἰ, ὡς ἐνιοὶ ὑπετόπησαν, ἔχει συγκειμένην τὴν μοί

ἀντωνυμίαν. Μηδὲ ἐκεῖνό γε παραλείφθω, τί δὴ ποτε, εἰ καὶ ἐν ὑποτάξει ἐστὶ τὰ ἐπιρρήματα τοῦ ῥήματος καὶ ἐν προτάξει, ἀπὸ τοῦ προτετάχθαι τὴν ὀνομασίαν ἔλαβε; Πρὸς δ' ἔστιν ὑπαντήσαι ὅτι ὁμοίον ἐστὶ τῷ καὶ τὴν αὐτὸς ἀντωνυμίαν ἐπιταγματικὴν καλεῖν. ἐπιτάσσεται μὲν, αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα (δ 649) καὶ αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται (I 249)· ὑποτάσσεται δὲ οὕτως, σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω (O 231)· καὶ ὁμοίως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἀρχὴν συντάξεως ἐπιταγματικὴ ὠνόμασται. οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὸ ἐπίρρημα τῇδε ἐσχηματίζεσθαι.— Προσθεῖμεν δ' ἂν κάκεῖνο, ὡς ψευδὴς ὑπόληψις ἐστὶ τοῦ καὶ τὸ ἐπίρρημα ὑποτάσσεσθαι. τὸ γὰρ δέον ἐστὶν ἢ πρόταξις, καὶ τὸ ὑποτεταγμένον δυνάμει ἐστὶν ὑπερβατόν· ἀλλὰ τὸ σὺνθετος τοῦ λόγου ὡς ἐν ἴσῳ τὴν σύνταξιν ἐποιήσατο. καὶ τὸ τοιοῦτον ἐν τῷ περὶ συντάξεως ἀκριβέστερον εἰρήσεται, εἰς μέντοι κατάστασιν βραχεῖαν τινα ἀπόδειξιν ληπτέον. εἵπομεν αὐτὰ δυνάμει ἐπιθετικά εἶναι τῶν ῥημάτων. ὥς λόγῳ οὖν καὶ τὰ ἐπιθετικά τῶν ὀνομάτων προηγῆσθαι θέλει τῶν οἷς ἐπικεῖται, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τὰ ἐπιρρήματα προηγῆσθαι θέλει τῶν ῥημάτων. ^[20]

2 1,1 126 —Ἄλλ' ἴσως τις φήσκει διάλληλον τὸ τοιοῦτον. «τί γάρ ἐστι μᾶλλον ξανθὸς Ἀτρείδης ἢ Ἀτρείδης ξανθὸς;» Πρὸς δὲ ἔστι φάναι, ὅτι καὶ τὸ τοιοῦτον ὑπερβατόν. καὶ σαφὲς μὲν ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, νεφεληγερέτα Ζεὺς, γλαυκῶπις Ἀθήνη, ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς· ἀλλὰ καὶ δι' ἀποδείξεως ἔστι τὸ τοιοῦτον παραστήσαι. ἰδοὺ γὰρ τὸ ἄρθρον, ὅτε μὲν μόνον ἐστὶ τὸ ὄνομα ἢ τὸ προσηγορικὸν ἢ τὸ κύριον, ἀκωλύτως πρόσεισιν, ὁ ἄνθρωπος διαλέγετα ἰ, ὁ ἵππος τρέχε ἰ· ὁπνίκα μέντοι τὸ ἐπιθετικὸν σύνεστιν, οὐκέτι πρόσεισιν. οὐ γὰρ φήσομεν ὁ ἄνθρωπος <σεμνὸς διαλέγετα ἰ, ὁ ἵππος> λευκὸς τρέχε ἰ. εἰ δὲ ἀποκατασταίῃ εἰς τὸν δέοντα τόπον ἢ τοῦ ἐπιθετικοῦ σύνταξις, τὸ τληνικαῦτα ὁ λόγος καθίσταται, ὁ σεμνὸς ἄνθρωπος διαλέγετα ἰ, ὁ λευκὸς ἵππος τρέχε ἰ.—Ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιρρημάτων, εἰ καὶ μὴ δι' ἄρθρου ἢ τινος τοιούτου ἔστιν ἀποδείξει, ἀλλὰ οὖν γε ἐκ τῆς κατὰ πεῦσιν ἐπιρρηματικῆς συντάξεως. δεόμενοι γὰρ τῶν πράξεων φαμεν οὕτως, πῶς ἔγραψα; οὐκ ἀνάπαλιν ἔγραψας πῶς; καὶ ἔτι ἐπὶ τοῦ ποῦ ἀπῆλθε; <οὐ μὴν> ἀπῆλθε ποῦ; —Εἰ δὲ τις εἴποι· «ἀλλ' ἰδοὺ κατὰ τὴν ἀόριστον προφορὰν ὑποτάσσεται τὰ ἐπιρρήματα, ἔγραψέ πῶς, ἀπῆλθέ ποῦ», ἴστω ὅτι διὰ φυσικώτερον λόγον τὸ τοιοῦτον ὑπερεβιάσθη. τὰ γὰρ ἀοριστούμενα ἐγκλιτικά ἐστὶ, τὰ δὲ ἐγκλιτικά, ἵνα ἐγκλινόμενα γένηται, ὑποτακτικά ἐστὶν. ἐπεκράτησεν ἄρα ἡ φωνή, ἐγκλιτικὴ γενομένη, τῆς ἐπιρρηματικῆς συντάξεως. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιρρήματος. Ἐπεὶ δὲ καὶ τινα ἐν ἀμφιβόλῳ καθέστηκε τοῦ εἰς τὰ ἐπιρρήματα παραλαμβάνεσθαι ἢ μὴ, ἀκολουθῶς καὶ περὶ τούτων σκεπτέον. Οὗ φασι τὸ οἶμοι ἢ ὦμοι εἶναι, ἐκ δὲ ἀντωνυμικοῦ τοῦ <ἐ> μοί καὶ τοῦ οἶ ἢ ὦ συντάσσεσθαι, πειρώμενοι πρῶτον μὲν ἐκ τῆς φωνῆς, ὡς ἔστιν εἰς μοι περατούμενον, καὶ καθότι διακρίνει πρόσωπον τὸ πρῶτον, ὅπερ ἴδιον ἀντωνυμιῶν, «εἶγε», φασί, «τὸ μὲν ἐπίρρημα, μένον καθ' ἓνα σχηματισμόν, κατὰ παντὸς προσώπου δίεισι, τὸ δὲ ἐν διακρίσει προσώπου πρώτου ἢ ἐν ῥήμασιν ἐστὶν ἢ ἐν ἀντωνυμίαις καὶ εἰ μὴ ῥῆμα τὸ ὦμοι, σαφὲς ὅτι ἀντωνυμία. ^[25]

2 1,1 127 » πρὸς οἷς, ὅτι καί, ὡς ἔφαμεν, τὸ πλῆρες τῆς φωνῆς ἀκούουσιν ὡς ἐμοί, ὡς ἔχει καὶ παρὰ Παρθενίῳ ὡς ἐμὲ τὴν τὰ περισσά· καὶ ἐπίμεμπτον ἡγοῦνται τὸ ὦμοι ἐγώ (ε 299), προβιάζονται τε λέγοντες καὶ ἐν τρίτῳ εἶναι τὸ ὡιοί. Ἄλλ' ἔστι πρὸς τούτους τοὺς λόγους φάναι. διότι μὲν οὖν τὰ ἐπιρρήματα ταῦτα οὐ μέτεισι κατὰ πᾶν πρόσωπον, σαφὲς γενήσεται.— Καθόλου τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιφθεγμάτων, ἐξ αὐτοπαθείας ἀναπεμπόμενα, τὴν περὶ τὸν λέγοντα μόνον πεῖσιν ἀφηγεῖται, καὶ ἔνθεν οὐκ ἐπικοινωνεῖ δευτέροις καὶ τρίτοις. ἔφαμεν δέ, ὅτι οὐδὲ ἐπὶ ῥῆμα φέρεται. καὶ τὸ τοιοῦτον πάλιν ἐπελύετο, ὡς πᾶν πάθος γίνεται ἐκ τινος διαθέσεως, ἴδιον δὲ τῶν ῥημάτων διάθεσις, καὶ ἦν κατὰ τοῦτό γε πάλιν ἐπίρρημα τὸ ὦμοι, ἐπεὶ διάθεσιν τὴν ἐκ ῥήματος ἀναπεμπομένην εἶχε. καὶ ὡς μὲν οὐ δίεισι κατὰ πᾶν πρόσωπον, σαφές.—Οὐδέποτε

ἀντωνυμῖαι διπλασιάζονται, τὰ δὲ σχετλιαστικά τῶν ἐπιρρημάτων· τοῦ γὰρ πάθους ἐπιμένοντος ἐπεκτείνεται, αἶ αἶ αἶ, οἶ οἶ οἶ. ἐπὶ μὲν οὖν θρήνου αἰαί, οἰοί. τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ οἰμοιοῖ.—Ἡ οἱ δίφθογγος μακρά ἐστὶν ἐν ἀπτῶτις, ὡς ἐπεδείχθη ἐν τῷ περὶ χρόνων, καὶ διὰ τοῦτο ἐπίρρημα μὲν τὸ ὦμοι ὃν παροξύνεται, ὄνομα δὲ προπερισπᾶται. εἴπερ ἄρα δύο μέρη λόγου τὸ ὦμοι ἦν, καὶ πάντως ἢ τοῦ ὦ περισπωμένη ἐσώζετο, εἴγε ἀμετάθετοι αἱ περισπώμεναι, κἂν ἐγκλιτικὸν ἐπιφέρηται κἂν ἀνέγκλιτον. ὡς ἂν οὖν ἠνωμένου τοῦ σχήματος ἢ ὀξεῖα πρὸ τέλους ἐστὶν ἐν τῷ ὦμοι.—Πῶς δ' οὐχὶ καὶ γέλοιον ἐν τῷ ὦμοι 〈τὸ οἱ〉 ἐκ τρίτου ἀντωνυμικοῦ παρακεῖσθαι; πῶς πάλιν δεδιπλασιάσται; ποῦ ἢ δασεῖα τῆς ἀντωνυμίας, ἢ ποῦ ἢ περισπωμένη; ἡνίκα γὰρ οὐκ ἐγκλίνεται, περισπᾶται. καθάπερ οὖν τῷ πόποι τὸ παπαὶ παράκειται καὶ τῷ ὁτοτοὶ τὸ ἀταταῖ, οὕτως καὶ τῷ ὦμοι τὸ ὠαῖαί, ὅπερ συναλειφθὲν καὶ ἐν βαρεῖα τάσει γινόμενον παρ' Αἰολεῦσιν ἐστὶν ὦαι· διότι καὶ τὸ ι πρόσκειται, κράσεως γενομένης καὶ προσλήψεως. ^[30]

2 1,1 128 — Οὐδέποτε ἀπ' ἀντωνυμιῶν τῶν κατὰ τὸ πρῶτον ἢ δεύτερον ῥήματα παράγεται (προστέθεικα δὲ δεύτερα, ἐπεὶ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ τρίτου παραγόμενον 〈ἀπὸ〉 συνάρθρου ἐστὶ καὶ ταύτη ἄλογον, λέγω τὸ σφετερίζω)· ἀπὸ μέντοι ἐπιρρημάτων, ὡς παρὰ τὸ αἰαί τὸ αἰάζω καὶ λῖαν λιάζω. τάχα δὲ καὶ παρὰ τὸ οἰοί τὸ οἶζω ἐστί, καὶ καθ' ἑτέραν παραγωγὴν καὶ διαίρεσιν τῆς διφθογγῆς τὸ οἶζω οἶζύω, ἔστι δὲ καὶ παρὰ τὸ οἶμοι οἰμῶζειν· ὅπερ ἴδιον ἐπιρρημάτων. Καὶ τὸ χρή δὲ καὶ τὸ δεῖ ἀκριβοῦς ἐπιστάσεως δεῖται, ἐπεὶ τὸ πλέον γε πρὸς ἀπάντων ὑπελήφθη ἐπιρρήματα.—Καὶ ἔστι γε ἀφορμὴ πλείστη ὑπὲρ τοῦ κατατάσσεσθαι αὐτὰ εἰς τὸν τῶν ἐπιρρημάτων ἀριθμόν. —Ἐκ μὲν οὖν συντάξεως γένοιτο ἂν ἐπιρρήματα τῆδε· «ὅτι ἐπίκειται τὰ ἐπιρρήματα τοῖς ῥήμασιν» (ὡς ἐν τοῖς προκειμένοις ἀπεδείξαμεν), «καὶ ὅτι μετὰ πτωτικῆς συντάξεως καὶ τῶν συνόντων ῥημάτων λόγον ἀποτελεῖ, πῇ μὲν προτασσόμενον κατὰ παράθεσιν, πῇ δὲ ὑποτασσόμενον, ὀρθῶς μεταμέλει Διονυσίῳ , 〈μεταμέλει ὀρθῶς Διονυσίῳ ·〉 καλῶς ἀναγινώσκει Δίῳ ν , ἀναγινώσκει καλῶς Δίῳ ν. τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ προκείμενα ἐν συντάξει τῇ κατὰ τὰ ἀπαρέμφατα, Ἀπολλώνιον χρή γράφει ν , Διονύσιον χρή περιπατεῖ ν , Διονύσιον δεῖ διαλέγεσθαι ι. καὶ μερικώτερόν γε, καθότι καὶ τὸ ἄγε ἐπίρρημα τοῖς προστακτικοῖς καὶ τὸ εἴθε τοῖς εὐκτικοῖς.—Ἔτι τὰ ἐν προσώποις ἀντωνυμικοῖς 〈καθ' ἕνα〉 σχηματισμὸν ἐκφερόμενα κατὰ τὰ τρία πρόσωπα, ἐπιρρήματά ἐστιν. ἢ γὰρ ἐν ῥήμασι σύνταξις μετὰ ἀπαρεμφάτου συσχηματίζει κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον καὶ ἔτι τὸ τρίτον, βούλομαι ἐγὼ γράφει ν , βούλη σὺ γράφει ν , βούλεται ἐκεῖνος γράφειν · θέλω ἐγὼ διαλέγεσθαι ι , θέλεις σὺ διαλέγεσθαι ι , θέλει ἐκεῖνος διαλέγεσθαι · μέλω ἐγὼ Σωκράτε ι , μέλεις σὺ Σωκράτε ι , μέλει ἐκεῖνος Σωκράτε ι · τύπτομαι ἐγὼ ὑπὸ Διογένοϋ ς , τύπτῃ σὺ ὑπὸ Διογένοϋ ς , τύπτεται ἐκεῖνος ὑπὸ Διογένοϋ ς. ^[25]

2 1,1 129 τὰ δὲ ἐπιρρήματα καθ' ἕνα σχηματισμόν, ἑλληνιστὶ λέγω ἐγὼ , ἑλληνιστὶ λέγεις σ ὺ , ἑλληνιστὶ λέγει ἐκεῖνος ς. καὶ εἰ καθ' ἕνα τὸν σχηματισμὸν ἤδη φαμέν ἐμὲ δεῖ γράφει ν , σὲ δεῖ γράφει ν , ἐκεῖνον δεῖ γράφειν · ἐμὲ χρή γράφει ν , σὲ χρή γράφει ν , ἐκεῖνον χρή γράφειν, σαφὲς ὅτι καὶ κατὰ τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ἐπιρρήματά ἐστιν.—Ἔτι ἐγκλίσεις διάφοροι κατὰ τὸ αὐτὸ οὐ παραλαμβάνονται, ὅτε μὴ τὰ ῥήματα προαιρετικά ἐστίν, οἷς παρακολουθεῖ τὸ μετὰ ἀπαρεμφάτων συντάσσεσθαι, βούλομαι γράφει ν , θέλω ἀναγινώσκει ν , βούλομαι φιλολογεῖ ν. ἄλλη γὰρ ἔννοια ῥημάτων οὐκ εὐπαράδεκτος. οὐ γὰρ φαμέν γράφω τύπτεσθαι ἢ τι τῶν οὕτως λεγομένων. τὰ δὲ οὖν προκείμενα εἰ μὲν ῥήματά ἐστίν, ὀφείλει προαιρετικά εἶναι· εἰ δὲ οὐ προαιρετικά, οὐ ῥήματα, συντασσόμενα ἀπαρεμφάτοις.» Ὅτι δὲ ῥήματά ἐσσι τὰ προκείμενα μόρια, σαφὲς ἐντεῦθεν.—Πᾶν ἀπαρέμφατον ὄνομά ἐστι πράγματος, καὶ εἰ ἔστιν εἰπεῖν, αὐτὸ τὸ γενικώτατον ῥῆμα τὸ παρυφιστάνον τὸ οὐκ ἐγγινόμενον ἐν προσώποις, τουτέστιν ὃ δηλοῖ τὸ ἀπαρέμφατον. ὅθεν καὶ κατὰ τοὺς δέοντας λόγους ἄρθρου ἐστὶ προσδεκτικά, ἐπεὶ ἅπαξ

παρυφίσταται ὀνομαστικὴ κατηγορία τοῦ πράγματος. καὶ ἐκεῖνο δὲ ἐστὶν ἀληθές, ὡς τὰ ῥήματα θέλει συντάσσεσθαι τοῖς πτωτικοῖς ἢ ὡς πτωτικοῖς. καὶ δὴ τὰ προκείμενα τῶν μορίων, ῥήματα καθεστῶτα, σύνταξιν ποιεῖται τὴν εἰς τὰ ἀπαρέμφατα ὡς πτωτικά, ὅτε λέγομεν οὕτως, δεῖ περιπατεῖ ν· σημαίνει γὰρ τὸ τοιοῦτον, λείπει ὁ περίπατος, διὸ καὶ δοκεῖ μοι διὰ τοῦτο ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεσθαι ὁ σχηματισμός, ὅσα γὰρ ἐπ' εὐθείας νοεῖται μετὰ ῥήματος τοῦ συνόντος, ταῦτα τὴν ἐνέργειαν μετατίθουσιν ἐπὶ τὴν αἰτιατικὴν, τύπτει Διονύσιος Ἀπολλώνιο ν· ἔστι γὰρ ἡ διάθεσις ἀπὸ τοῦ τύπτειν ἐπ' αἰτιατικὴν μετιοῦσα τὴν Ἀπολλώνιον. καὶ ἐν δοτικῇ δὲ ποτε ὁ σχηματισμός γένηται ἢ γενικῇ, πάλιν ἔστιν ἐπινοῆσαι τὴν κατ' αἰτιατικὴν ἔσωθεν τινα δρᾶσιν γινομένην, ὡς ἔχει τὸ Διονύσιος τέμνει Ἀπολλωνί ὡ· τοιοῦτον γὰρ τί ἐστι, τέμνει τι εἰς περιποίησιν Ἀπολλωνίῳ ν. ^[30]

2 1,1 130 —Καὶ ἡ διάθεσις οὖν ἡ τοῦ δεῖ ἑλλειπτικὴ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου <ἐν> εὐθείᾳ συντασσομένου μέτεισιν ἐπὶ τὴν αἰτιατικὴν, δεῖ γράφειν Ἀπολλώνιον, ἵνα ἢ τι τοιοῦτον, λείπει τὸ πρᾶγμα τὸ ἐκ τοῦ γράφειν Ἀπολλώνιο ν. ὅπερ ὁ βίος ὡς ἐπιτατικὸν μᾶλλον ἀνεδέξατο, ὅπερ οὐκ ἦν, ἀλλὰ ἑλλειψις τοῦ πράγματος, ὃ καὶ δέον ἦν ποιεῖν· καὶ ἐντεῦθεν ἡ δόκησις τῆς ἐπιτάσεως. Ἔστι γοῦν καὶ τὸ ῥῆμα ὅτε φθάνει ποτὲ ἐπὶ τὴν εὐθείαν τοῦ ὀνόματος, καὶ τὸ τηνικαῦτα καταλαβέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον, ὡς οὐκ ἔστιν εὐθείας, ἀντιμετελημμένον δὲ εἰς αἰτιατικὴν. καὶ δι' ἑτέρου δὲ ὑποδείγματος σαφές γινέσθω· ἀπολείπει Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον ν. ἀλλὰ καὶ ὁ περίπατος ἐν τῷ ῥήματι γινόμενος αἰτιατικὴν μεταποιεῖ τὴν Ἀπολλώνιον, ὡς εἰ καὶ αὐτὸ τὸ δεῖ ἀντιμεταλάβοι ἀντὶ τοῦ λείπει[ν], δεῖ Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον, ὡς εἴ τις ἔλεγεν οὕτως, δέεται τοῦ περιπάτου Ἀπολλώνιος, καὶ ἀνάπαλιν. ἔστιν οὖν ὅτε μὲν ἐν εὐθείᾳ τὸ ἀπαρέμφατον, τὸ συνὸν πτωτικὸν πάλιν ἐν αἰτιατικῇ οὕτως, ἢ ἀνάπαλιν, δεῖ Ἀπολλώνιος τὸ γράφειν, ἐν οἷς αἰτιατικῆς γίνεται τὸ γράφειν. ^[15]

2 1,1 131 ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ χρή, συνωνυμοῦντος τῷ δεῖ. Ἀλλὰ πῶς ἄκλιτον, εἰ ῥῆμα; πῶς οὐ συσχηματίζεται τοῖς προσώποις; Ὅτι ἡ γινομένη αὐτοῦ σύνταξις οὐκ ἐπὶ τὰ πρόσωπά ἐστιν, ἐπὶ δὲ τὸ [πρὸς ᾧ] ἀπαρέμφατον, ὃ ἐστὶ μονοπρόσωπον, καὶ ἔνθεν μονοσχημάτιστον τὸ ἐμὲ δεῖ γράφει ν. τὸ γὰρ δεῖ ἐπὶ τὸ γράφειν φέρεται, ὅπερ οὐ προσώπου ἐστὶ δεκτικόν. καὶ ἔνθεν, συντεῖνον εἰς [αὐτὸ] τὸ γράφειν, καὶ <αὐτὸ> τὸν ἕνα σχηματισμὸν ἀναδέχεται. Πρόδηλον δὲ γινέσθω καὶ ἐκ ῥήματος τοῦ λείπει. οὐ γὰρ ἔστιν ὅστις ὀλίγον διστάσειεν, ὅτι τὸ λείπει ῥῆμά ἐστι· καὶ οὐ παρὰ τοῦτο οὐχὶ ῥῆμα γενήσεται, ἐὰν μονοσχημάτιστον γένηται μετὰ τῆς τοῦ ἀπαρεμφάτου συντάξεως. ἔχει γὰρ τῇδε τὰ τῆς συντάξεως, λείπει ἐμὲ τὸ γράφει ν, λείπει σὲ τὸ γράφει ν, λείπει ἐκεῖνον τὸ γράφει ν. καὶ ἐπεὶ οὐκέτι μεταπεποιήται πρὸς τὸ πρῶτον ἢ δεύτερον ἢ τρίτον, οὐχὶ πάντως οὐ ῥῆμα. πάλιν γὰρ καθ' ἕνα σχηματισμὸν ἐστὶ διὰ τὴν σύνταξιν τὴν τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὅπερ τρίτον ὃν ἀμέριστον ἦν κατὰ τὴν προσωποποιίαν. καὶ σαφές ἔτι, κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν ὡς τὸ γράφειν ὀρθῆς ἔσται πτώσεως διὰ τὸ λείπει.—Καὶ ὡς μὲν καθ' ἕνα σχηματισμὸν ἐκφέρεται τὸ χρή καὶ δεῖ, ἐν διαφόροις προσώποις ἐγγινόμενον, ἀπεδείχθη. Ἐφαιμεν δὲ καὶ τὰ ἐπιρρήματα συνθηέστερον πρὸς τὰς ἐγκλίσεις ἐπάγεσθαι, τὸ ἄγε καὶ τὸ εἴθε. καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον τὸ χρή καὶ τὸ δεῖ ὑπελαμβάνοντο ἐπιρρήματα.—Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη, ὡς ψυχικῆς παρεμφάσεως <οὐκ> ἦν ἐμφατικὰ τὰ ἀπαρέμφατα, οὐδὲ ῥήματα ἐγκλίσεως μεμοιραμένα, ὀνόματα δὲ τῶν πραγμάτων. τοῖς δὲ ὀνόμασι μᾶλλον τὰ ῥήματα σύνοιστὰ ἐστίν, ὡς ἐν ταῖς ἐγκλίσεσι τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιρρήματα. τὸ δὲ λέγοι καὶ λέγε ἐγκλίσεις ῥημάτων εἰσὶ, καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἐοικυῖαι ἐπιρρηματικαὶ συντάξεις συμφέρονται. ^[25]

2 1,1 132 καὶ κατὰ τὴν τοιαύτην ἄρα σύνταξιν δέδεικται, ὅτι μᾶλλον ῥήματά ἐστι, συντασσόμενα ὡς ὀνόμασι.—ταύτη γὰρ καὶ τὰ προαιρετικὰ τῶν ῥημάτων συντάσσεται τοῖς ἀπαρεμφάτοις, καθὸ προαίρεσιν δηλοῦντα ἐλλέλοιπε τῷ πράγματι. τὸ γὰρ θέλω καὶ τὰ ὅμοια ῥήματά ἐστίν ἐλλείποντα πράγματι, ὅθεν τὸ λείπον τοῦ πράγματος κατὰ τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν

συντασσόμενον, ἀπαρεμφάτω πάλιν προφορᾷ συντάσσεται, θέλω γράφει ν , προαιρούμαι ἀναγινώσκειν, ὡς προαιρούμαι τὴν ἀνάγνωσιν. καὶ σαφές ἐστι πάλιν, ὅτι καὶ κατὰ τοῦτο δείκνυται τὰ ἀπαρέμφατα, ὀνομαστικῆς ἐχόμενα συντάξεως, τῷ λείποντι πράγματι τὴν ὀνομασίαν προσδιδόντα, βούλομαι γράφειν, κἂν μετὰ ἄρθρου, προηρούμην τὸ φιλολογεῖν ἢ περ τὸ ῥαθυμεῖ ν. τὴν τοιαύτην σύνταξιν ἀκριβέστερον ἐν τῷ περὶ συντάξεως ἀποδώσομεν.—Καὶ κατὰ τοῦτο ἄρα ἐδείχθη, ὡς οὐκ ἐπιρρηματικῆς συντάξεως ἔχεται τὰ προκείμενα, ῥηματικῆς δέ. ἴδιον ῥημάτων ἐστὶ τὸ ἐν παρῳχημένῃ προφορᾷ, εἰ ἀπὸ συμφώνων ἄρχοιτο, τὸ ε προσλαμβάνειν ἔξωθεν. καὶ οὐκ ἄλλω τῷ μέρει λόγου τοῦτο παρεπόμενον ἐστὶ. πῶς οὖν κἂν κατ' ὀλίγον τις διστάσειε τὸ δεῖ ὅτι ῥῆμά ἐστι, καὶ οὕτως ὥστε τὸ συγκεχυμένον τῶν χρόνων διαστέλλειν; ἐνεστώτος γὰρ χρόνου γενήσεται τὸ δεῖ γράφειν, λέγω τὸ γράφειν· παρατατικοῦ δὲ τὸ ἔδει γράφειν, προσλαβὼν ἔξωθεν τὸ ε , ὅπερ ἴδιον ῥήματος, ὡς εἰ καὶ τὸ θέλω γράφειν εἴη ἐνεστώτος διὰ τὸ θέλω, παρατατικοῦ δὲ ἐν τῷ ἔθελον γράφει ν. τὸ δὲ αὐτὸ παρεπόμενον ἐστὶ καὶ τῷ χρή. Καὶ κατὰ τὸ λῆγον δὲ ῥῆμά ἐστὶ τὸ δεῖ, εἴγε αἱ τοιαῦται προφοραὶ ἐν συναιρέσει εἰσὶ, πνέει πνε ἰ , χέει χε ἰ , ῥέει ῥε ἰ. καὶ οὕτως δέει καὶ δεῖ καὶ ἔδε ι. οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐπίρρημα εἰς εἰ λῆγον ἐν περισπασμῷ, κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, διὰ τὸ παρὰ Δωριεῦσι πεῖ γὰρ ἄ ἄσφαλος (fr. Sophr. 35 Ahrens) καὶ εἰ τὰ τῶν χοιραγῶν (fr. Sophr. 86 Ahrens). τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ ν λεγόμενον πάλιν ἐτέρας ἐννοίας ἐστί, λέγω τὸ δεῖ ν, ἐκ μετοχικοῦ τοῦ δέον συνηρημένον Ἀττικώτερον, καθὼ καὶ τὸ πλέον πλεῖν φασίν.—Ἡ μέντοι χρή φωνὴ τῇδε πάλιν καταστήσεται.—τὸ δέω καὶ τὸ χρέω συνωνυμεῖ, οὐκ ἀγνοοῦντός μου ὅτι καὶ τὸ δέω πλείονα σημαίνει καὶ τὸ χρέω· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδεῖν σημαίνει τὸ χρέω. ^[30]

2 1,1 133

σαφές ἐκ τοῦ παρακειμένου οὐδετέρου, λέγω τοῦ χρέος, ὡς καὶ ἐν τῷ ἔπω ἔπος παράκειται. καὶ ἐξ ὑπομνήσεως τὸ τοιοῦτον δεῖ παραλαβεῖν, ὅτι παραγωγή τίς ἐστὶν ἢ τοῦ χρήμι, ἢς τὸ τρίτον πρόσωπόν ἐστι χρήσι, καθότι καὶ παρὰ τὸ φημί φησί. καὶ ὃν τρόπον παρὰ Ἀνακρέοντι (fr. 41 Bergk 3) τὸ φησὶν ἀποκοπὴν φή ἐγένετο, σὲ γὰρ φη ταργήλιος, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ χρήσι χρή ἐγένετο ἀποκοπὴν. ὅπερ ἐπίμεμπτον ἐν τῇ κατὰ τὸν παρατατικὸν προφορᾷ κατὰ τάσιν, ἐχρήν, <καὶ> ὅτι [καὶ] σὺν τῷ ν λέγεται [ἐχρήν]. καὶ πάλιν οὐ κατὰ τὴν ἐτέραν παράθεσιν, καθότι καὶ τὸ ἦν ἐν τρίτῳ ἐνοεῖτο. καὶ τὸ συνὸν δὲ ἀπαρέμφατον χρήναι ἐπιμαρτυρεῖ τῷ σχηματισμῷ. Ἐχομένως σκεπτέον περὶ τοῦ ἔκηι ι, περὶ οὗ καὶ ἐν τῷ περὶ συνδέσμων ἐξεθέμεθα, πότερον αὐτὸ καταριθμητέον εἰς τοὺς αἰτιολογικοὺς συνδέσμους, ὡς ἴσῃν ἔχον δύναμιν τῷ ἔνεκα, ὡς γε ἔστι σημειώσασθαι ἐκ τῆς ἐπὶ αὐτὸ φερομένης συντάξεως, ἔκητι σέθεν, ὡς ἔχει καὶ τὸ ἔνεκα σο ὕ, καθότι καὶ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ γενικὴν φέρεται καὶ τοιοῦτόν τι σημαίνει, ἐκόντος σο ὕ, ὡς ἐθέλοντος σοῦ. ᾧ παράκειται τὸ ἐθελοντ ἰ, καθότι καὶ ἄλλοις τὰ τοιαῦτα παράκειται, ἀθεωρητ ἰ , ἀκλαυτ ἰ. ἐντελέστερον μὲν οὖν, ὡς εἴπομεν, ἡκριβώθη ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος ἐν τῷ περὶ συνδέσμων· καὶ νῦν δὲ δι' ὀλίγων ἀποδεικτέον, ὡς μᾶλλον ἔχεται τοῦ μερισμοῦ τῶν ἐπιρρημάτων.—Ὅτι οἱ σύνδεσμοι τὰς ἀποφατικὰς φωνὰς ἢ τὰς στερητικὰς οὐ δύνανται ἀναδέχεσθαι, δῆλον ἐντεῦθεν. ἐπὶ καταφάσει τινῶν τὰ τοιαῦτα μόρια παραλαμβάνεται εἰς ἀναίρεσιν τῆς καταφάσεως, οἱ δὲ σύνδεσμοι οὐποτε κατ' ἰδίαν σημαίνουσιν τι, συνδέουσι δὲ τοὺς λόγους, ἐξῆς τάσσοντες καὶ οὕτως ἐπισυνδέοντες καὶ ἐνοῦντες. ^[25]

2 1,1 134

οὐκ ἔνδεκτον οὖν, τὸν ἔκητι σύνδεσμον ὄντα <ἐν συνθέσ> εἰ στερήσεως γεγενῆσθαι ἐν τῷ ἀέκητι. οὐ γὰρ ὁ ἔνεκα τὸ τοιοῦτόν ποτε ἀνεδέξατο, οὔτε ἄλλος τις τῶν προκειμένων. Ἔστιν οὖν καὶ οὕτως φάναι. εἰ ὁ λόγος κατὰ ἀπόφασιν τὴν τῶν συνδεομένων παραλαμβάνοιτο, συνόντων καὶ συνδέσμων, οὐκ ἐν στερήσει τὸ τοιοῦτόν ποτε γενήσεται, ἐν δὲ παραθέσει τῆς οὐ ἀποφάσεως, ὅτι φιλῶ σε παραγίνομα ι , οὐχ ὅτι φιλῶ σε παραγίνομαι· ἔγραψεν Ἀπολλώνιος ς , οὐ μὴν ἔγραψεν Ἀπολλώνιος ς , ἀνέγνων δέ· ἔνεκα σοῦ παρεγενόμην ν , οὐχ ἔνεκα σοῦ παρεγενόμην ν. εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, σαφές ὅτι καὶ τὸ ἔκητι μόνον ἂν τὴν οὐ ἀπόφασιν ἀνεδέχετο

ἐν τῷ οὐχ ἔκκῃ ι, οὐχὶ καὶ στερήσιν. ἔστι δὲ ἐπινοῆσαι ἐν ἐπιρρήμασι καὶ παράθεσιν τῆς οὐ ἀποφάσεως καὶ σύνθεσιν τῆς α στερήσεως, οὐ φίλως ἀφίλως, οὐ σεμνῶς ἀσεμνῶς. τῇδε ἂν ἔχοι καὶ τὸ ἀέκητι. Ἀλλ' ἴσως καὶ τὸ τοιοῦτον ἔχοι ἂν πάλιν ἐπίστασιν, ὡς οὐ τὰ ἐν στερήσει τῶν ἐπιρρημάτων γινόμενα ἰδίᾳ ἐγένετο, ἐν μεταλήψει δὲ ἔστι συνθέτων· τὸ γὰρ ἀφίλως παρὰ τὸ ἄφιλος, καὶ τὸ ἀσεμνῶς παρὰ τὸ ἄσεμνος. ἔνθεν καὶ μένει ὁ τόνος ἐν τῷ ἀψευδῶς καὶ ἀσαφῶς, εἶγε καὶ τὸ ἀψευδῆς καὶ ἀσαφές συνέμεινε κατὰ τάσιν. Τρύφων (p. 39 Velsen) φησὶ καὶ διὰ τὸ ἀκατάστατον τοῦ τόνου μὴ ἔχεσθαι αὐτὸ τοῦ κατὰ τὰ ἐπιρρήματα μερισμοῦ. τὰ γὰρ τοιαῦτά φησιν ὀξύνεσθαι, ἀναιμωτί, ἀκονιτί, ἀδακρυτί, κἂν ἢ σὺν τῷ ς, ἑλληνιστί, δωριστί, αἰολιστί. Πάνυ δὲ ἀπόβλητος ὁ λόγος. οὐ γὰρ τὰ παρὰ πνεύματα ἢ τόνον ἢ τι τῶν παρεπομένων ταῖς φωναῖς ἐκφερόμενα περιγράφεται τοῦ δέοντος μερισμοῦ. οὐ γὰρ ἐπεὶ μὴ δεόντως τὸ πούς ὀξύνεται, οὐκ ὄνομα· ἢ ὅτι τὸ ἄπαξ βαρύνεται καὶ πέριξ, τῶν ἄλλων ὀξυνομένων οὐκ ἐπιρρήματα. Πρὸς οἷς καὶ δεδείζεται, ὅτι κατὰ τὸν τόνον ἀνάλογόν ἐστι. Καταστατέον οὖν τὰ τοῦ σχηματισμοῦ τῇδε. ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἀεκάζω, ᾧ συνήθως Ὀμηρος κέχρηται, πόλλ' ἀεκαζομένη (Z 458) ἔπιπτεν ἐπίρρημα τὸ ἀεκαστί, καθότι τῷ ἰάζω παράκειται τὸ ἰαστί, ἑλληνίζω ἑλληνιστί. καὶ ἡ μὲν ὁλόκληρος προφορὰ τοιαύτη. ἐνδεήσαντος δὲ τοῦ ς, καὶ Ἰωνικώτερον μετατεθέντος τοῦ α εἰς η, καθότι καὶ τὸ διπλάσιον διπλήσιον, ἀναγκαίως καὶ τὰ τοῦ τόνου συνανειβιάζετο, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἄλλα μόρια, ἐνδεήσαντα τοῦ ς, ἀνειβίαζε τὸν τόνον, δεσποστής δεσπότης, ἐργαστής ἐργάτης, οὐτασμένοι οὐτάμενοι, συνεληλασμένοι συνεληλάμενοι. ^[5]

2 1,1 135 αἴτιον γὰρ τὸ ς τῆς ὀξύτητος ἐγένετο, ἐπεὶ τοῖς ἀπὸ ῥημάτων παραχθεῖσιν ἐπιρρήμασι καὶ ὀξυνομένοις σύνεστι τὸ ς, δωρίζω δωριστί, αἰολίζω αἰολιστί. τὸ δὲ οὖν αἴτιον τῆς ὀξύτητος ς ἐν πάθει ὑπεστέλλετο, καὶ ἐπεὶ οὐκέτι ὁμοιον ἐγένετο τοῖς προκειμένοις, εἰς τὸν κοινὸν τῶν ἄλλων ἐπιρρημάτων τόνον μετῇει, ἅπερ ἐβαρύνετο, ὡς τὸ ὕψι, ἱφι, αὔθι. τὸ τοιοῦτον ἐντελέστατα ἐπιδεδείχεται, ὡς πᾶν σχῆμα λέξεως, τὴν ὁμοιότητα τῶν προκειμένων μορίων ἀποβαλὼν ἐν πάθει, εἰς τὸν τόνον μεταβάλλεται τὸν δυνάμενον τὴν ὁμοιότητα τοῦ πάθους ἀναδέξασθαι. ὡς γε ἔστιν ἐκ τῶν προκειμένων μορίων ἐκθέσθαι. τὰ εἰς στες ῥηματικά, ὅτε ἔστιν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὀξύνεται, εἰλαπιναστής, λιθαστής, θεριστής· τὰ δὲ διὰ μόνου τοῦ της ἐκφερόμενα μετὰ βραχείας τῆς παρεδρευούσης βαρύνεται, οἰκέτης, ἀρότης, ἐλάτης. ἔνθεν οὐ συμμένει ἡ ὀξεῖα ἐπὶ τοῦ ἐργάτης ἢ <τοῦ> ἐργαστής, ἀλλ' ἄπαξ ἂν ἀποβάλλῃ τὸ ς, ὁμοιον γινόμενον τῷ ἐλάτης καὶ ἀρότης, σὺν ἐκείνοις καὶ βαρύνεται.—Καὶ ὡς μὲν παρῆκται κατὰ λόγον τῶν ἐπιρρημάτων, σαφές ἐγένετο. Καταστατέον δὲ καὶ πῶς τὸ ἔκκῃ ἐγένετο. δόκησιν μὲν ἔχει προϋπάρχουσαν τοῦ ἀέκητι, καθὼς τὰ ἀπλᾶ προϋφέστηκε τῶν συνθέτων. ἀλλ' ἔστι γε ἀποδείξαι ἀμύπολλα ἀπλᾶ ἀπὸ συνθέτων γεγονότα, ὡς ἔστι γε ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ σύμπηξιν σωμάτων ἀποβολὰς τινων μερῶν, ἀπλότῃτος μὲν ἐχομένας, δηλούσας δὲ τὴν ποτε γενομένην αὐτοῖς σύμπηξιν, ὡς εἰ κλινιδίου πούς ἢ τι τοιοῦτον μερικόν τὸ ὑπόδειγμα ἐπὶ πολλὰ συντείνει. ^[25]

2 1,1 136 ἔστιν οὖν τις τρόπος καὶ τοιοῦτος ἐν λέξεσιν, ὃς δοκεῖ μὲν ἀπλοῦς εἶναι, ὑπόμνησιν δὲ ἔχει τοῦ ἐκπεπτωκέναι ἐκ συνθέτου λέξεως. καὶ ἔνεκά γε ὑποδείγματος ἔν που καὶ δεύτερον παραληπτέον. —Τὸ ἡνωρέα, ἀπλοῦν νοούμενον ἀπάντοτε, οὐ καταστήσεται. πόθεν γὰρ παρὰ τὸ ἀνὴρ ἢ τὴν ἀνέρος γενικήν, ἢ τὴν συγκεκομμένην ἀνδρός, τὸ ἡνωρέα συστήσεται ἢ ἀνερία (ὡς αἰθέρος αἰθερία), τῆς δὲ ἀνδρός (ὡς καὶ ἔστιν) ἢ ἀνδρία;—ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ λόγου τῇδε ἔχει. τὸ ἀνὴρ συντιθέμενον τὸ α εἰς η μεταβάλλει, τὸ δὲ η εἰς ω. ἀνὴρ ἀντήνωρ, ἀγαπήνωρ, εὐήνωρ, Ἐλεφήνωρ· φαμὲν δὲ καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ Νικάνωρ, Εὐφράνωρ Δωρικά. ἦν οὖν καὶ τὸ εὐήνωρα οἶνον (δ 622), ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ εὐήνωρία καὶ εὐνωρέα, καὶ ἐλλείψει τῆς ε υ διφθόγγου, ἡνωρέα. καὶ γὰρ σαφές, ὅτι τὸ δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν (ν 306) <ἐν> ἐλλείψει ἐστὶ τοῦ εὔ· ἐστὶ

γὰρ <ἐν τοῖς εὖ> πεπονημένοις καὶ τὸ κρητῆρα τετυγμένον (Ψ 741) σημαίνει τὸν εὖ τετυγμένον. καὶ ἄλλα δὲ πολλά ἐστίν, ἅπερ ἀπλῶς μὲν λέγεται, συνθέτως δὲ νοεῖται· ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε (I 649) ἀντὶ τοῦ ἀπέρχεσθε, καὶ πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι (Λ 271) ἀντὶ τοῦ ἐπέχουσαι, καὶ τὸ οἱ σφιν γείτονες ἦσαν (ι 48) ἀντὶ τοῦ ἀστυγεῖτονες, καὶ ἀνάπαλιν παρὰ προθέσεις ἐλλείποντα ῥήματα, πάρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει (π 45). ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε (I 247).— Ἀλλ' οὐδὲ τὸ φρονῶ πάλιν ῥῆμα συστήσεται. παρὰ γὰρ τὸ φρήν καὶ τὴν τούτου γενικὴν φρενὸς ἀπετελεῖτο τι φρενῶ, καθὼ καὶ παρὰ τὴν ἐνός φωνὴν ἐνῶ που γίνεται. οὐ δὴ οὖν ἔστι θαρρήσαι, ὡς κατὰ πάθος τὸ εἰς τὸ ο μετατέθη ἐν τῷ φρονῶ. οὐ γὰρ ἦν ἡ αὐτὴ ἔννοια, εἴγε τὰ πάθη οὐ τῶν λεκτῶν, τῶν δὲ φωνῶν. ἄλλως τε τὸ μετατίθεσθαι τὸ εἰς τὸ ο ἐν βαρυτόνοις ῥήμασιν ἐστίν, φέρω φορῶ, πέρθω πορθῶ, νέμω νομῶ. ἔχει οὖν τὰ τῆς καταστάσεως τῇδε. τὸ φρήν πάλιν συντιθέμενον τὸ η εἰς τὸ ω μεταβάλλει, φρήν ἄφρων, σῶφρων. ^[30]

2 1,1 137 ἐγίνετο δὲ πάμπολλα πάλιν τοιαῦτα ῥήματα ὀνομαστικά, ὡς παρὰ τὴν εὐδαίμονος γενικὴν γίνεται τὸ εὐδαιμονῶ, παρὰ τε τὴν ἀγνώμονος τὸ ἀγνωνμονῶ. παρὰ τὴν ἄφρων οὖν εὐθεῖαν ἐγίνετο ἀφρονῶ, κατὰ στέρησιν τοῦ φρονεῖν. ἐπεὶ δὲ τὰ ἐν στερήσει παραλαμβανόμενα καὶ ἐν καταφάσει παραλαμβάνεται, ἀφαιρουμένης τῆς στερήσεως, τὸ φρονῶ ἐγίνετο εἰς κατάφασιν τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἀφρονεῖν.—Εἰ δέ τις [καί] τὸ ἀκριβὲς ἐπιστήσῃ, καὶ τὸ ἀψευδὲς καὶ ἔτι τὸ ἀσαφὲς πρότερον ἢ εὖροι τοῦ ψευδὲς καὶ σαφὲς [ἀλλὰ φήσει τις ὅτι, εἴπερ δοίημεν παρὰ τὸ ψευδῶ καὶ σαφῶ τὰ ὀνόματα ἐγίνετο]. τὰ δὲ ἐν ὀξείᾳ προφορᾷ καὶ ἐν κλίσει τῇ διὰ τοῦ ης ἐκ ῥημάτων παραγόμενα κατὰ σύνθεσιν παραλαμβάνεται. παρὰ τὸ σεβῶ εὐσεβής, παρὰ τὸ πῆσσω πρωτοπαγής, καὶ ἴσως παρὰ τὸ ψεύδομαι ἦν τι ἀψευδής, καὶ εἰς κατάφασιν πάλιν τοῦ ψεύδεσθαι ψευδής ἐγίνετο.—Τούτων οὖν τῇδε ἐχόντων, προϋπάρχοντος ῥήματος τοῦ ἀεκάζω, προϋπάρχει τὸ ἐπίρρημα τὸ ἀεκαστί, ἀφ' οὗ τὸ πεπονθὸς τὸ ἀέκητι. καὶ <ἐπεὶ> συνήθως πάλιν ἐκ συνθέτων ἀπλᾶ ἐγίνετο, καὶ μάλιστα ἐν <ἐλ> λείπει τῆς α στερήσεως, πιστούμεθα ὅτι καὶ ἐκ παρασυνθέτου τοῦ ἀέκητι ἀπλοῦν παρελαμβάνετο τὸ ἔκητι. οὐκ ἄρα ἄπορον τὸ σχῆμα, δόκησιν ἔχον συνθέσεως, τὸ τοῦ ἀέκητι. Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τοῦ ὑπόδρα, περὶ <οὗ Τρύφων> ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων (p. 47 Velsen) φησίν, ὡς οὐ δεόντως <βαρεῖαν τάσιν> ἀνεδέδεκτο. «τὴν γὰρ ἀποβολήν» φησὶ «φυλακτ <ικὴν εἶναι> τοῦ τόνου. τὸ ἄναξ, ἀποβαλὼν τὸ ξ, φυλάσσεται κ <ατὰ τὴν> αὐτὴν τάσιν, Ζεῦ ἄνα Δωδωναίῃ (Π 233) καὶ κατὰ κλητικὴν τὸ γύναιξ, ἐν τῷ ᾧ γύναι· ἔτι τὸ γάλαξ, ἀφ' οὗ γενικὴ ἡ γάλακτος, ὅτε γίνεται πάλιν γάλα. ὅθεν εἰ καὶ τὸ ὑποδράξ ἐν ὀξείᾳ τάσει ἐστί, σαφὲς ὅτι καὶ τὸ ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ πάλιν τὸν ἐπόντα τόνον φυλάξει.»—Τὸ τοιοῦτόν τινες ἐπιλύονται, φάμενοι μὴ ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ τὸ ὑπόδρα γεγενῆσθαι, συνδέσμων δὲ παραπληρωματικῶν ἐν ὑποστολῇ τοῦ η παραθέσει, τοῦ ἐντελοῦς ὄντος ὑπὸ δὴ ρά ἰδῶ ν. ^[25]

2 1,1 138 «οὐδὲ γὰρ πιθανόν, παρακειμένου τοῦ ἰδῶν, τὸ ὑποδράξ παραλαμβάνειν· ἐν γὰρ τῷ ὑποδράξ ἔγκειται τὸ ὑπιδῶν.» ὥστε κατ' αὐτοὺς μὴδ' ἐπίρρημα εἶναι τὸ ὑπόδρα, παράθεσιν δὲ προθέσεως καὶ παραπληρωματικῶν συνδέσμων, ὥστε τὴν ὑπὸ τῷ ἰδῶν συντάσσεσθαι, καὶ εἶναι τὸ ἐξῆς ὑπιδῶν, τοῦ ρά καὶ τοῦ δὴ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐχόντων δύναμιν.—Ἀλλ' ἔστι γε πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς λόγους φάναι. Καὶ πρὸς μὲν τὸν πρότερον, ὡς οὐκ ἔστιν ἀληθές, ὡς τὰ ἐν ὑποστολῇ τῶν συμφώνων, ἵνα μὴ μερικώτερόν τις ἐπὶ τοῦ ξ διαλάβῃ, πάντοτε φυλακτικά ἐστὶ τοῦ τόνου, εἰ μὴ ὁ τύπος ὁ ὑπολειπόμενος παραδέχοιτο τὸν τόνον. οἷον τὸ πολλάκις ἢ δεκάκις ἢ τὰ τοιαῦτα ἐν ἀποβολῇ τοῦ ς οὐ κωλύεται μένειν κατὰ τὸν αὐτὸν τόνον, εἴγε ἅπειρα τὰ εἰς ι λήγοντα ἐπιρρήματα κατὰ βαρεῖαν τάσιν· τὰ δὲ ὀξυνόμενα ἔν τινι τηρήσει ἐστὶ κατὰ τὴν ὀξύτητα, περὶ ᾧ ἐκτεθείμεθα καὶ ἐν τῷ περὶ τοῦ ἔκητι. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ τὸ χωρὶς, ἀποβαλὼν τὸ ς, οὐκ ἐφύλαξε τὴν ἐπὶ τοῦ τέλους ὀξεῖαν, ἀνεβίβαζε δέ, οὐχ ὑποπίπτον τῇ ὀξύτητι τῶν εἰς ι ληγόντων ἐπιρρημάτων, ἐν τῷ χωρὶ διατμήγουσιν (Callim. fr. 48 Bentley

Schneider). ἔφαμεν δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἔκρητι εὐλόγως ἀναβεβιβακέναι τὸν τόνον. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ οὕτως ἡνίκα ἀποβάλλεται τὸ ς ἐν τῷ οὕτῳ, οὐκ εἴργεται τῆς βαρύτητος τῆς κατὰ τὰ εἰς ὡς, ἐπεὶ πάμπολλα τὰ ἐν βαρείᾳ τάσει. καὶ ἐπ' ὀνομάτων δὲ ἔστι τὸ αὐτὸ παραστήσαι, καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου, εἴγε, ὡς ἔφαμεν, τὸ συνελθασμένοι, ἐνδεῆσαν τοῦ ς, ἀναγκαίως ἀνεβίβαζε τὸν τόνον, τὸ δεσπότης, τὸ ἐργάτης. τό γε μὴν συγχεῦαι <δεῖ φυλάσσει> εἰν τὸν αὐτὸν τόνον. ἀναγκαίως δὲ καὶ τὸ ἄναξ, <ἀποβαλὼν> τὸ ξ, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει. πολλὰ γὰρ αἱ εἰς α <βαρυνόμενον> κλητικαὶ τῶν ἀρσενικῶν, Ὁρέστα, Θυέστα. καὶ αὐτὸ δὲ <τὸ τοῦ ἄναξ> πάθος ἀνάλογον, ἐν οἷς τῆς μὲν εὐθείας τὸ ξ οὐκ ἀφείλετο, κλητικῆς δὲ τῆς δυναμένης καὶ εἰς α λήξει, ὡς ἀνάπαλιν <οἱ> κείως ἐπὶ τοῦ γάλαξ τὸ ξ ἀπέβαλλεν, ἀνεφίκτου οὔσης τῆς εἰς ξ καταλήξεως, ἐπεὶ οὐδὲν οὐδέτερον εἰς διπλοῦν λήγει. ^[25]

2 1,1 139 —ἄπειρος ἢ εἰς τὸ τοιοῦτον παράθεσις. ὅθεν χωρητέον καὶ ἐπὶ τὸν προκείμενον λόγον. Τὸ δὴ ὑπόδρα δύναται μὲν καὶ κατὰ φύσιν εἰς α λήγειν, δύναται δὲ καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ξ ἐξενεχθὲν τάσιν ἀνάλογον ἀναδεδέχθαι.—ἐντελὲς μὲν οὖν ἐστὶν ἐν τῇ ληγούσῃ, εἰ τῇδε εἴη ἐσχηματισμένον. τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ὀρῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν, καὶ τὸ δραπετής ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότης. καὶ σαφὲς ὅτι ἐγένετο ἐπίρρημα εἰς α περατούμενον, ὅμοιον τῷ ἀντῷ ἄντα, ἡρεμῷ ἡρέμα· ἀφ' οὗ σύνθετον τὸ ὑπόδρα.—δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ ὀρῶ εἶναι τὸ ἀκόλουθον ὅρα, καθότι εἵπομεν καὶ τῷ ἀντῷ ἄντα παρακεῖσθαι, σιγῷ σῖγα. ὃ δὴ πλεονάσαν τῷ δ ἐγένετο ὑπόδρα, καθότι καὶ ἐν τῷ μίγα τὸ μίγδα, ὃ δὴ πάλιν παρέκειτο ῥήματι τῷ μίσγω· τῆς συναλοιφῆς Ἰωνικωτέρας γενομένης, καθότι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπηλιώτης.—Ἄλλ' εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ὑποδράξ εἴη, ὅπερ πάλιν τῷ δέρκῳ παράκειται, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς δεδείζεται, δύναιτο ἄν, καθὼς ἐπεδείξαμεν, καὶ ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ γενόμενον βαρεῖαν τάσιν ἀναδέξασθαι. πρῶτον μὲν γὰρ οὐκ ἀνεφίκτον τὸ πάθος, ἐπεὶ οἴοντε καὶ εἰς α λήγειν ἐπιρρήματα. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ εἰς α λήγοντα ὀξυνόμενα ὑποπίπτει λόγοις τοιούτοις, συνέχουσι τὴν ὀξύτητα τοῦ α, καθὼς ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται, ὡς τὰ μὲν εἰς δα παρακείμενα τοῖς εἰς δον ὀξύνεται, τὰ τε ὁμοφωνοῦντα ὀνομαστικῇ πληθυντικῇ οὐδετέρᾳ, καὶ ὡς τινὰ τῶν εἰς θα· τὰ γὰρ μὴ οὕτως ἔχοντα ἐν βαρείᾳ τάσει εἰσίν, ὥσπερ τὸ αἶψα, τὸ τάχα, ῥίμφα, ὄφρα· δῆλον ὡς καὶ τὸ ὑπόδρα, οὐ πῖπτον ὑπὸ τὸν λόγον τῶν ὀξυνομένων, τὸν τῶν βαρυτόνων ἐπιρρημάτων τόνον ἀναδέχεται. ^[20]

2 1,1 140 πρόκειται αὕτη ἡ ἀπόδειξις ἐν τε τῷ περὶ τοῦ ἀέκητι καὶ τοῖς κατειλεγμένοις κατὰ τὰς αἰτίας τῶν συμφώνων τῶν ἀναβιβαζόντων τὸν τόνον. Πρὸς δὲ τοὺς φαμένους μηδὲ ὅλως αὐτὸ ἐπίρρημα εἶναι, σύνδεσμον δὲ παραπληρωματικόν, ἔστιν ἀποφήνασθαι ὡς πρῶτον μὲν βιά <ζονται> συγκοπὰς συνδέσμων παραδεχόμενοι, ὅπερ οὐκ ἂν ἔχοιεν ἐπιδείξει. καθόλου γὰρ πᾶν πάθος ἐξ ὁμοίου πάθους κατορθοῦται. ὁ γὰρ λέγων περὶ συγκοπῆς τῆς ἐν ὀνόμασι, συγκοπὴν ἐπιδείξει καὶ ἐν ἐτέροις ὀνόμασι καὶ ἐν ἐπιρρήμασι <ι καὶ> ῥήμασι. παρὰ γοῦν Αἰολεῦσι συνεχέστερον μὲν αἱ προθέσεις συγκόπτονται, οἱ δὲ σύνδεσμοι οὐκ εὐθετίζονται μὲν εἰς συγκοπὰς, εἰς δὲ συναλοιφὰς.—ὅ τι δὲ ἐστὶ τὸ ἐμποδίζον τὸ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐν παραλλήλοις κείσθαι, ὅπου γε καὶ ἄλλα πλεῖστά ἐστιν ἐν παραλληλότητι κείμενα, ὡς τὸ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε (Α 361), καὶ ἐν ἀντωνυμίαις κὰδ δέ μιν αὐτόν (Φ 318), καὶ ἐν συνδέσμοις καὶ τε χαλιφρονέοντα (ψ 13), ἥτοι μὲν Μενέλαος (Γ 213), καὶ ἐν προθέσει ἀμφὶ περὶ κρήνην (Β 305), προπροκυλινδόμενοι (Χ 221)· καὶ ἐν συνθέτῳ πολλακὶς ἀπλᾶ ἐπιφέρεται τὰ αὐτὰ, οὐδέ τί <μοι> ποδάνιπτρα ποδῶν (τ 343), κατὰ μεγαλήτορα θυμόν (ι 299). καὶ σαφὲς ὅτι τοῖς τοιούτοις ὑποπέπτωκε τὸ ὑπόδρα ἰδῶν. πρὸς οἷς ὑπάρχει ἡ αὐτὴ σύνταξις τοῦ ὑπιδῶν τῷ ὑπόδρα <ιδῶν>, ὡς ἀμφοτέρων τῶν ῥημάτων τὸ αὐτὸ δηλούντων. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τοῦ ὑπόδρα, ὡς εἴη ἐπίρρημα. Ὅτι δὲ καὶ τὸ πύξ καὶ τὸ λάξ καὶ τὰ τοῦτοις ὅμοια σχήματα οὐ πάντως διὰ τὴν μετάληψιν τὴν εἰς τὸ πυγμῇ, καθότι τινὲς ῥήθησαν, ὀνόματα ἂν εἴη, σαφὲς ἐκ τοῦ ἐπὶ ῥήμα φέρεσθαι πάντοτε τὰς φωνάς, καθότι καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἐπιρρημάτων, καὶ ἐκ τῆς

παρεπομένης ἀκλισίας ἐπὶ τὰς πτώσεις καὶ τοὺς ἀριθμούς, ὅπερ παρεπόμενον ἦν, ὡς πρόκειται, τῷ ἐπιρρήματι. ^[5]

2 1,1 141 καὶ γὰρ ἂν τὰ ὀνόματα ἐπὶ τὰ ῥήματα φέρηται, ἀλλ' οὐ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν οὐδὲ καθ' ἓνα σχηματισμόν. ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖνο θαρσήσειέ τις φάναι, ὡς καὶ ἄλλα ὀνόματα ἄκλιτα ἂν εἴη, καὶ οὐ παρὰ τοῦτο ἐπιρρήματα, εἴγε τῆς ἀκλισίας ἐκείνων λόγον ἔστιν εὐρέσθαι, λέγω τοῦ πέντε ἢ ἕξ καὶ τῶν τοιούτων, <ἦ κα> ἰ τῶν στοιχείων, ὡς κατὰ τὸ δέον ἐκτεθείμεθα· οὐκ ἔστι μέντοι ἐπινοῆσαι ὄνομά τι ἐς διπλοῦν λῆγον, ὃ οὐ πάντως κλίσεως ἔτυχε. καὶ ἔνεκα κλίσεως καὶ συντάξεως τὸ μὲν πτύξ ὄνομά ἐστιν, ἐπεὶ καὶ πτυχός καὶ πύχες· τὸ δὲ πύξ ἐπίρρημα καὶ τὸ λάξ, συντασσόμενα τοῖς ῥήμασι καὶ οὐκ ἔχοντά τιν' ἄλλην σύνταξιν ἢ τὴν ῥηματικὴν. Ἀκολουθῶς διαληπτέον καὶ περὶ ἐπικρίσεως τοῦ πέντε καὶ τῶν τοιούτων, μὴ ἄρα καὶ αὐτὰ διὰ τὴν παρεπομένην ἀκλισίαν ἐπιρρήματα ὑπολάβῃ τις ἀριθμοῦ δηλωτικὰ εἶναι.—Διότι μὲν οὖν, ὀνόματα ὄντα, ἄκλιτά ἐστιν, ἐντελέστερον μὲν εἴρηται ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν, ἔνθα καὶ ἐπεδείκνυμεν, καθ' ὃν λόγον αἱ ἀντωνυμίαι ἄκλιτοι, ὡς ἔνεκά γε τῶν παρεπομένων φωνῶν. ἦν δὲ τὰ συνεκτικὰ τῶν λόγων, ὡς τὰ διὰ μιᾶς φωνῆς τριγένειαν ὑπαγορεύοντα οὐκ ἐφικτὰ εἰς κλίσεις. καὶ ἔνεκά γε τούτου τὸ μὲν τρεῖς καὶ τέσσαρες καὶ εἴ τις τοιοῦτος ἀριθμὸς <οὐ> μοναδικὸς κατὰ τριγένειαν, ἐκλίνετο, τὰ δὲ πέντε καὶ τὰ ὅμοια οὐκέτι.—ἄλλως τε καὶ οἱ κανόνες τῶν ὀνομάτων ἀρχὴν ἔχουσι τὴν θέσιν τῆς λέξεως, ὅτε φαμέν τὰ εἰς ω λήγοντα ἢ εἰς υξ ἢ εἰς αξ, ἢ ὅτε φαμέν τὰ πληθυντικὰ εἰς αἰ λήγειν ἢ εἰς ες ἢ εἰς οἰ, ἐφ' ὧν τὸ δέον παραλαμβάνετο κατὰ τὰς κλίσεις. τὸ δὲ πέντε καὶ ἕξ οὐκ ἔχεται ἀρχῆς κανονικῆς· ποῖον γὰρ πληθυντικὸν εἰς εξ λήγει; ποῖον δὲ πληθυντικὸν εἰς ε λήγει; καὶ τὸ τοιοῦτον ἐντελέστερον ἐπιδειχθήσεται ἐν ἐτέροις. ἔνθεν οὖν ὑπεχώρησαν οἱ κανόνες, οὐ δυνάμενοι κατὰ τῶν ιδίων παραλαμβάνεσθαι λημμάτων. ^[30]

2 1,1 142 —φαμέν κἂν τοῖς προκειμένοις, ὅτι ἐτέρα μὲν σύνταξις ἐστὶν ἡ τῶν ἐπιρρημάτων πρὸς τὰ ῥήματα, ἐτέρα δὲ ἡ τῶν πτωτικῶν ὡς πρὸς τὰ ῥήματα. τῇδε οὖν τούτων ἐχόντων, φαμέν οὕτως, πεντάκις παρεγένετο ο, τετράκις παρεγένετο, οὐ μὴν ἔτι οὕτως, πέντε παρεγένετο, ὅπερ εἰ μὴ ὀνοματικὸν εἴη, κἂν καθ' ἓνα σχηματισμόν εἶχε τὸ πέντε ὡς πρὸς τὴν τῶν ῥημάτων σύνταξιν. φαμέν δὲ [τὰ] πέντε παρεγένοντο, συμπληθυνομένου τοῦ ῥήματος ὡς πρὸς τὸ ὄνομα, ὡς εἰ καὶ ἄνθρωποι παρεγένοντο ο. Τὸ ὄφελον οἱ μὲν κατὰ συνεκδρομὴν ῥηματός φασι κεκλίσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ εἰς πρόσωπα, εἴγε καὶ τὸ δεῦτερον ὄφελες καὶ τὸ τρίτον ὄφελεν· οἱ δὲ ἐκ ῥήματος ὑποσυγκεκόφθαι τοῦ ὠφείλον, «διὸ κατὰ τὴν τοῦ ἀπαρεμφάτου σύνταξιν <οὐκ> ἐν παραλληλότῃ αὐτὸ τίθησι τῷ εἶθε, αἶθ' ὦφ <ελλεσ> (Ξ 84).» Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ δεῦρ ο, ὁμοίως ὃν ἐπίρρημα, ἐχόμενον δὲ ὡς προστακτικῆς ἐννοίας, κατὰ συνεκδρομὴν πάλιν ὡς ἀριθμὸν ἀνεδέξατο ἐν τῷ δεῦτε, φίλοι· τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα (Θ 133). ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἄγε ἄγετε. «Τὰ εἰς ων λήγοντα, ὀνόματα μὲν ὄντα, παρασηματισμὸν ἔχει ἥτοι ἐν κοινότητι ὡς ὁ σώφρων ἢ σώφρων, ὁ γείτων ἢ γείτων, ἢ ἐν καταλήξει τῇ εἰς να, Λάκων Λάκαινα, δράκων δράκαινα· οἷς μέντοι παράκειται θηλυκὰ εἰς σα λήγοντα, τούτοις παρέπεται τὸ εἶναι μετοχάς, λέγων λέγουσα, φρονῶν φρονούσα. ^[20]

2 1,1 143 καὶ διὰ τούτου γε τοῦ λόγου δείκνυται, ὅτι τὸ κρείων μετοχή, ἐκ τοῦ κρείουσα γυναικῶν (Χ 48). ὁμολόγως οὖν τὸ ἀκέων μετοχή· ἰδοὺ γὰρ παράκειται θηλυκόν, ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο (Α 565).»—Ἔστι δὲ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι, ὡς ταῖς μετοχαῖς πολὺ πρότερον προϋφέστηκε ῥήματα, φέρω φέρων, φρονῶ φρονῶν. εἴπερ οὖν τὸ ἀκέων μετοχή, σαφές ὅτι καὶ ῥῆμα προϋποστήσεται τὸ ἀκέω. ἀλλ' οὐδεμία ὑπόμνησις τοῦ ῥήματος.—ἀλλ' ἀσύστατον τὸ ῥῆμα βαρυνόμενα γὰρ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ε παρεδρευόμενα, δισύλλαβα μέντοι, πλέω, ρέω, κέω, ἢ τὰ παρ' Ἰωσι διηρημένα, φιλέω, νοέω. εἰ δὲ [μὴ] τὸ τοιοῦτον μὴ παρέπεται, οὐ μετοχή τὸ ἀκέων· οὐ γὰρ ἔχει ῥῆμα.—Τὸ δὲ μεῖζον· τὰ πτωτικά

συμμετασχηματίζεται τοῖς ἀριθμοῖς, τὰ δὲ ἐπιρρήματα καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρεται. τοῦ μὲν προτέρου, ἄνθρωποι ὄντες διαλέγεσθ ε , ἄδοντες ὑμνεῖτ ε , διαχεόμενοι ἄδετ ε· τοῦ δὲ δευτέρου, κρύβδην ἄδετ ε , βοτρυδὸν παραγίνεσθ ε. εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἀκέων μετοχή, σαφὲς ὅτι πρὸς μὲν τὸ ἐνικὸν καθ' ἐνικὴν σύνταξιν παραληφθήσεται, ἀκέων εὐφραίνου, πρὸς δὲ τὸ πληθυντικὸν κατὰ πληθυντικὴν, ἀκέοντες εὐφραίνεσθ ε , ὡς ἡσυχάζων εὐφραίνου , ἡσυχάζοντες εὐφραίνεσθ ε. ὅπερ οὐ παρείπετο ἐν τῷ ἀκέων δαίνυσθε (φ 89). ἐν ἴσῳ γάρ ἐστι τῷ ἡσυχῇ δαίνυσθε ἢ ἡσυχῶς δαίνυσθ ε. κατὰ τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἐπιρρηματικῆς ἔχεται συντάξεως μᾶλλον ἢ περ μετοχικῆς.—Περὶ τοῦ μετασχηματισμοῦ ἐκεῖνο ἔστι φάναι, ὡς ὁ τύπος ὡς μετοχικὸς γενόμενος τοῦ ἐπιρρήματος, κατὰ συνεκδρομὴν ἔσχε θηλυκὸν παρασχηματισμὸν, ὥς λόγῳ καὶ τὸ ἄγε, ἐπίρρημα ὄν, τῇ συνεκδρομῇ τοῦ ῥήματος ἔσχε παρακείμενον τὸ ἄγετε, ὡς καὶ δεῦτε, φίλοι· τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα (θ 133). καὶ, ὡς ἔφαμεν, τὸ ὄφελον <ὑπέιληπται> πρὸς ἐνίων κατὰ συνεκδρομὴν γεγονέναι ῥήματος ἐν τῷ <ὡς> ὄφελος (ω 30), [ὡς] εἰ μὴ τὸ ὠφειλον ὑποσυγκέκοπται. ^[25]

2 1,1 144 ἐν μέντοι ἐνίαις ἐκδόσεσιν ἦν θηλυκὸν τὸ ἀέκουσα, ἀλλ' ἀέκουσα καθῆστο (Α 565).—Ἴσως δὲ [καὶ] παράκειται τῷ ἀκήν, μετατεθέντος τοῦ η εἰς ω καὶ πλεονάσαντος τοῦ ε , ὡς ἔφαμεν, τόνου ἐγγενομένου μετοχικοῦ διὰ τὸν τύπον, καθότινες ὥθησαν καὶ τὸ χρῆν χρεών. τὴν εἰς τοῦτο ἀκριβῆ παράθεσιν ἐντελέστερον ἐν τῷ περὶ μετοχῶν ἐκθησόμεθα. Καὶ περὶ τοῦ ἄνεω δὲ διαφορὰ τις κατὰ τὸν μερισμὸν εἰσήγετο πρὸς ἐνίων, ὡς εἶη μᾶλλον ὄνομα πληθυντικόν, Ἀττικῶς κεκλιμένον, ὥς λόγῳ καὶ τὸ ι προσκείμενον. ἔχει δὲ τὰ τῆς καταστάσεως τῆδε. ἰά ἐστιν ἡ φωνή, καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ ἰέναι ἐπὶ πᾶσαν ἀκοήν. ἦν δὲ τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα μεταπίπτοντα καὶ εἰς ος μετὰ τὰς συνθέσεις, σκιά ἄσκιος, ὥρα ἄωρος, μοῦσα ἄμουσος, ἡμέρα ἐφήμερος, πεῖρα πολῦπειρος. κατὰ στέρησιν οὖν τὴν διὰ τοῦ α ἐγίνετο ἄνιος (σύνεστι δὲ ἐπ' ἐνίων στέρησεων τὸ ν , ὡς ἐπὶ τοῦ ἀναίσχυντος, ἀναιδής). καὶ εἰς εὐθετισμὸν Ἀττικῆς ἐπεκτάσεως μετὰθεσις ἐγένετο τοῦ ι εἰς τὸ ε , καθάπερ καὶ οἱ ἀγχίμαχοι ἀγχέμαχοι καὶ ἡ Σικυῶν Σεκυῶν παρὰ Σικυωνίοις. (καὶ εἰ τὸ ἀκριβὲς τοῦ λόγου τις ἐπιζητήσειεν, ἐπὶ τούτων ἀπάντων μετὰθεσιν τοῦ ι εἰς τὸ ε εὐρήσει, μάντεως ὄφρα· καὶ γὰρ αὐτὰ εἰς τοῦτο μετατίθεται ὑπὲρ Ἀττικῆς ἐπεκτάσεως)· ἀφ' οὗ πληθυντικὴ ἐκφορά Ἀττικῇ ἄνεω. ^[20]

2 1,1 145 —Ἔστι καὶ οὕτως φάναι. παρὰ ῥήματα ἀποτελεῖται ὀνόματα εἰς ος λήγοντα, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχοντα τὴν ὀξεῖαν, φοιτῶ νεόφοιτος, μυκῶ ἐρίμυκος, αὐδῶ ἄναυδος. οὕτω καὶ παρὰ τὸ αὖω ἄναυος, καὶ ἐλλείψει τοῦ υ ἄναος. ἀφ' οὗ τὸ Ἀττικὸν ἄνεως, ὡς Μενέλαος Μενέλεως.—Ὅτι μὲν οὖν δύναται ὄνομα πληθυντικὸν εἶναι, σαφὲς ἐντεῦθεν. ἀλλὰ δῆλον, ὡς καὶ Ἀριστάρχῳ καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀριστάρχου σχολῆς συνήρεσκε, τὸ μὴ μᾶλλον ὄνομα ἐκδέχεσθαι, ὡς ἐπίρρημα δὲ ἐκ τοῦ καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρεσθαι καὶ ἐπὶ ἐνικῆς σχέσεως καὶ ἐπὶ πληθυντικῆς παραλαμβάνεσθαι, ὅπερ οὐ παρείπετο ὀνόμασι [καὶ γένους μὴ εἶναι διακριτικόν].—ἔστι δὲ που καὶ ἐπὶ ἐνικῆς ἐκφορᾶς τὸ τοιοῦτον, ἢ δ' ἄνεω δὴν ἦστο (ψ 93). καὶ σαφὲς ὅτι, εἰ δοθείη ἡ γραφὴ σὺν τῷ ς , δοθείη ἂν καὶ τὸ ὄνομα εἶναι τὸ ἄνεως· εἰ δὲ μηδεμία ἀπόδειξις ἐστὶ τῆς τοῦ ς προσθέσεως, ὁμολόγως, ὡς πρόκειται, ἐστὶν ἐπίρρημα.—ἔστι μέντοι γε ἐπικρῖναι τὸ σχῆμα τῷ τοῦ ὀνόματος μερισμῷ, ἐπεὶ ἀντικείμενον, ὡς ἀκριβέστερον ἐν τοῖς ἐξῆς δεδείχεται, τὸ μὴ εἰς ω περατοῦσθαι τὰ ἀπὸ τριγενῶν ὀνομάτων, ἀπὸ δὲ μονογενῶν. οὐ γὰρ δὴ γε τῷ φίλος παράκειται ἐπίρρημα εἰς ω περατούμενον, εἰς δὲ ως , καὶ καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τῷ μέντοι τόνος, μονογενεῖ ὄντι, παράκειται τὸ τόνω. εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἄνεως, ἐκ κοινοῦ γεγονὸς τοῦ ἄναος ἢ ἄνιος, ἐπιθετικῶς παραλαμβανόμενον παράκειται ἐπίρρηματι, σαφὲς ὅτι οὐκ εἰς ω περατούμενον, εἰς δὲ ως . δεδείχεται γάρ, ὡς ἔφην, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, ὡς οὐ τοῖς τοιούτοις πάλιν τριγενέσιν οὔσι παράκειται ἐπίρρημα εἰς ω περατούμενον, ἀνώτερος ἀνωτέρω, ἐσώτερος ἐσωτέρω. Ἐχομένως σκεπτέον καὶ περὶ τῶν ἐν ταῖς φωναῖς σχημάτων. ^[25]

2 1,1 146 Τὰ δὴ ἐπιρρήματα καὶ πρωτότυπὰ ἐστὶ καὶ παραγωγὰ. καὶ τὰ τούτων παραγωγὰ ἃ μὲν ἀπὸ ἐπιρρημάτων, ὡς παρὰ τὸ ἄνω ἄνωτέρω, ἢ παρὰ ὀνόματα, ὡς παρὰ τὸ βότρυς βοτρυδόν, ἢ παρὰ ῥήματα, ὡς παρὰ τὸ κλέπτω κλέβδην, ἢ παρὰ ἀντωνυμίαν, ὡς παρὰ τὸ ἐκεῖνος ἐκείνως, οὕτως, αὐτός αὐτόθεν, ἢ παρὰ μετοχάς, ὡς παρὰ τὸ ἐπιστάμενος ἐπισταμένως καὶ ἐρρωμένος ἐρρωμένως, ἢ παρὰ προθέσεις ὡς ἔξ ἔξω καὶ παρὰ τὸ ἐν ἔνδον. καθὼς ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ τὰς τοῦ ὀνόματος παραγωγὰς ἢ καὶ ῥήματος παρὰ τὰς αὐτὰς ιδέας τῶν λέξεων παραγομένης <ἢ παρ' ἐτέρας>, εἶγε ἀπὸ μὲν ὀνόματος ὄνομα, ὡς λίθος λίθινος, ἢ καὶ ῥημα, ὡς παρὰ τὴν εὐδαίμονος εὐδαιμονῶ, ἢ καὶ παρ' ἐπίρρημα, ὡς ὁψέ ὁψίζω, αἰαί αἰάζω, καὶ παρὰ πρόθεσιν, ὑπὲρ ὑπέρτερος, πρό πρότερος, πάλιν καὶ τῆς τῶν ῥημάτων παραγωγῆς, ὡς πρόκειται, εἰς ταῦτα παραγομένης. Ἐχθές ἢ χθές ῥητέον; Τρύφων (p. 48 Velsen) φησὶν ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων τὸ ἐχθές ἐντελέστερον εἶναι τοῦ χθές Ἀττικοῦ, παρατιθέμενος τὴν ἐν τοῖς μονοσυλλάβοις ἐπιρρήμασιν ἀναλογίαν, ὡς εἴη ἐν μακραῖς συλλαβαῖς ἐκάστοτε, ναί, μή, ποῦ, πῶς, οὐ, καὶ τὰ τοιαῦτα· μηχανόμενα διὰ τοῦ διπλοῦ, γνύξ, πύξ. πιστοῦται δὲ καὶ ἐντεῦθεν μὴ ἐντελῆ εἶναι τό τε δῖς καὶ τρίς, ἐκ δὲ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις συγκεκρόφθαι, ἐπειδὴ τὰ εἰς ῥ λήγοντα μετὰ βραχείας ἐκφορᾶς ἐστὶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, εἰκός, ἐγγύς, ἐντός, ἄλις, ἄχρις, πάρος· ἔξ οὗ πάλιν συνῆγε τὸ ἐχθές ἀναλογώτερον, ἀφηρηθῆναι δὲ πρὸς τῆς Ἀττικῆς χρήσεως τὸ ε.—Οὐ γὰρ πάνυ ἐκεῖνο ὑγιές, τὸ τὰ εἰς ῥ λήγοντα φάναι ῥήματα, σχές, σπές, ἔς, οἷς συνενεχθήσεται καὶ τὸ χθές, εἰ ἦν ἐντελής. [20]

2 1,1 147 ἀλλ' οὐτός γε ὁ λόγος οὐ συστήσει οὐδὲ τὴν ἔς πρόθεσιν οὐδὲ τὴν εἷς, ἐπεὶ ἀμφοτέροις τοῖς σχήμασι σύνεστι ῥηματικὴ κατάληξις. καὶ γὰρ τῷ εἷς <τὸ> αἵματός εἰς ἀγαθοῖο (δ 611), καὶ τὸ [εἷς] ἔξ ὅμοιον τῷ θές. τὴν τοιαύτην οὖν παράθεσιν εἰς κατόρθωσιν λέξεων παραιτητέον, ἐπεὶ πολλὰ μέρη λόγου, διάφορα ὄντα, ἔσθ' ὅτε ταῖς λέξεσι συνωκείωνται. Ἀμεινον οὖν ἐκεῖνον τὸν λόγον παραθέ <σθαι>, ὡς τὸ πλεονάζον ε ὠκείωται λέξεσι ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις, ὡς τε τὸ ἀφαιρούμενον λείπειν ἐθέλει λέξιν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην. ἔχει δὲ τὰ ὑποδείγματα τῇδε. τὸ ἔεδνα πλεονάζει τῷ ε, τὸ ἔειπεν ἀρχόμενον <ἀπὸ> τοῦ ε [ἀπὸ] φωνήεντος, τὸ ἐώρων, καὶ εἰ μὴ διαίρεσις τοῦ ἦδε τὸ ἔαδεν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄδε δ' Ἑκτορι μῦθος (M 80) ἔηκεν, ἔεις. τοῦ δὲ ἐτέρου ἔφη φῆ, ἔβη βῆ, ἐθέλω θέλω, οἱ ἐρυτῆρες ῥυτῆρες· ἔνιοι δὲ καὶ τὴν χεῖρα παρὰ τὸ ἔχειν φασὶν ἐσχηματίσθαι. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ δείκνυται καὶ ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν, ὡς οὐ πλεονάζει τὸ ε ἐν τῷ ἐκεῖνος, τούναντίον δὲ λείπει ἢ κεῖνος φωνὴ τῷ ε. ἔνθα καὶ περὶ τοῦ πνεύματος ἐντελέστερον δείκνυται. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον πάλιν ἐντελέστερον τὸ ἐχθές τοῦ χθές. συνᾶδει δὲ καὶ ἡ τοῦ ἐτύμου προφορά, εἶγε παρὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ χρόνου πεπτωκέναι τὸ κατὰστημα ἐσχηματίζεται, τῶν ψιλῶν ἀντιστοιχῶν εἰς τὰ δασέα μεταπεσόντων, καθὼς ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τοῦ ἔχθος· τὸ γὰρ ἀπόβλητον καὶ ἐκτὸς ἡμῶν τοιοῦτον. Ἐχομένως σκεπτέον περὶ τοῦ εὔτε καὶ ἡῦτ ε, καθὼς τινες ἐπεχείρησαν τὸ εὔτ' ὄρεος κορυφῆσι (Γ 10) διὰ τοῦ ε καὶ τοῦ υ γράφειν, τοῦ κατὰ φύσιν σχήματος ἀπαιτοῦντος τὴν διὰ τοῦ η καὶ υ γραφήν. [25]

2 1,1 148 ἐγένοντο δὲ αἱ φωναὶ τῇδε. ἡ μὲν ἡῦτε κατὰ τὸ ἀκριβὲς τοῦ λόγου [ὡς] οὐ [δὲ] μία λέξις ἐστὶν ἀπλῇ, ἀλλ' οὐδὲ σύνθετος, ἐν παραθέσει δὲ τοῦ τέ συνδέσμου, νῦν παραπληρωματικοῦ καθεστῶτος.—Τό γε μὴν εὔτε ἐν ἀπλοῦν ἐστὶ, γενόμενον οὕτως. χρονικὸν ἐπίρρημα καὶ ἀναφορικὸν ἦν τὸ ὅτε, ὃ δὴ πλεονασμῷ τοῦ υ, κατὰ μετὰθεσιν τοῦ ο εἰς τὸ ε, εὔτε ἐγένετο, καθότι τὸ υ ἐπεντιθέμενον ψιλοῦ πνεύματος αἵτιον γίνεται, ὥσπερ ἔχει τὸ ἔκηλος εὔκηλος φορέοι <το> (Arat. Phaen. v. 100). τό τε εὔνις παρὰ τὴν ἐνός παρωνόμασται.—τῇδε εἶχε καὶ τὸ προκειμένον ἐπίρρημα.—Τοῖς εἰς ὡς περατουμένοις ἐπιρρήμασι συνυπάρχει ἐπιρρήματα εἰς α λήγοντα, ὀξύτονα ἢ καὶ ἔτι βαρύτονα, περὶ ὧν τοῦ τόνου κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται. οἷον τῷ πυκνῶς παράκειται τὸ πυκνά, ὅπερ καὶ ὁμοφωνεῖ πληθυντικῇ ἐκφορᾷ οὐδετέρᾳ, τῷ καλῶς τὸ

καλά, τῷ καλλίστως τὸ κάλλιστα, σαφῶς σάφα, ταχέως τάχα. καὶ δὴ τῷ ὥς παρακείσεται τὸ ἄ, τὴν αὐτὴν ἔχον σημασίαν τῷ ὥς, καὶ σχεδὸν τὴν αὐτὴν σύνταξιν. ὃν γὰρ τρόπον κατὰ πλεονασμὸν τῆς κατὰ προθέσεως λέγομεν καθῶς, οὕτω καὶ καθά. ἀλλὰ μὴν καὶ ὥστε λέων ἐχάρη (Γ 23) φαμέν· τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἄτε παρθένος (Χ 127). ὅτι γὰρ πάλιν ἐν δυοῖ μέρεσι λόγου, σαφές καὶ ἐκ τῆς μεταλήψεως καὶ τοῦ πνεύματος, εἶγε τὸ α πρὸ τοῦ τ καθ' ἐν μέρος λόγου ψιλοῦται, ἀτμήν, ἄτη, ἀτηρός. [οὐ μὴν ἀλλὰ] καὶ παρὰ τοῦτο τὸ ἄ ἀποτελεῖται ἰωνικώτερον τὸ ἦ, κατὰ μετάληψιν τοῦ α εἰς τὸ η. πάλιν γὰρ τῆς αὐτῆς συντάξεως ἐχόμενόν ἐστὶ τὸ ἦτε ξείνων θέμις ἐστί (ι 268), καὶ δίχα τοῦ τέ συνδέσμου ἢ θέμις ἐστίν (Β 73), ἐν ἴσῳ τῷ ὥς θέμις ἐστὶ. [30]

2 1,1 149 <Οὐ μὴν ἀλλὰ> καὶ οὕτως φαμέν· τοῖς εἰς ὡς λήγουσιν ἐπιρρήμασι συνυπάρχει τινὰ εἰς η λήγοντα, συντονούμενα τούτοις, οὐδαμῶς οὐδαμῇ, πάντως πάντη, ἄλλως ἄλλη, διχῶς διχῇ. ὀξυνομένῳ ἄρα τῷ ὥς <συν> ὀξυνθήσεται τὸ ἦ, ὅπερ, ὡς ἔφαμεν, ἐν τῷ ἦ θέμις ἐστί (Β 73), τοῦτο ἐν <προσθέσει του τε καὶ> πλεονασμῷ τοῦ υ ἤτε, πάλιν ἀναγκαίως τοῦ η ψιλωθέντος, καθ' ὃν εἵπομεν λόγον καὶ περὶ τοῦ εὔτε.—καὶ σαφές ὅτι ὁ ἐγγενόμενος πλεονασμὸς ὡς ἔνωσιν τοῦ σχηματισμοῦ ἀπετέλει. ἔσθ' ὅτε γὰρ τὰ ἐπισυμβαίνοντα πάθη <ὥς> <ἔνω> σιν τῶν μορίων ἀπετέλει, ὅτε καὶ τὸ τί ποτε ὑπὸ συγκοπὴν πεσόντα ἦνται ἐν τῷ τίπτε σὺ δεῖδοικας (Μ 244). τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ δοκεῖ καὶ τὸ ἦτε ὡς ἠνῶσθαι. Ἀλλὰ κάκεῖνο ἐπιλυθήσεται, «τί δήποτε τὸ μὲν ἦτε καὶ ἦτε λέγεται ἐν τρισὶ συλλαβαῖς, ἦτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει (Γ 3), πάλιν ἀναγκαίως τοῦ η ψιλουμένου διὰ τὸ προηγῆσθαι φωνήεντος· οὐ μὴν ἔτι τὸ εὔτε.»—πρὸς δ' ἔστι φάναι, ὡς ἔνεκα μὲν τῆς τοῦ υ ἐπενθέσεως ἀναγκαία ἡ δισύλλαβος προφορά. τὸ γὰρ υ καὶ τὸ ι πλεονάζοντα μετὰ φωνήεντος εἰς μίαν συλλαβὴν συνήει, ἔαδεν εὔαδεν, ἔκηλος εὔκηλος, καὶ παρὰ Αἰολεῦσι ναός ναός, καὶ παρ' Ἴωσι νόσος νοῦσος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρια εἶρια, ἔως εἶως. ἀναγκαίως οὖν καὶ τὸ ἦτε ἀπὸ τοῦ ἦτε τὰς ἴσας συλλαβὰς τηρεῖ. [20]

2 1,1 150 —τῆς δὲ διαστάσεως ἀφορμὴ ἐστὶν ἡδε. οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι <τὸ η> καὶ τὸ υ ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ὅτε μὴ ἐν κλίσει ῥήματος, αὐλῶ ἠύλουν, αὐχῶ ἠύχουν. ἀναγκαία ἄρα ἡ διάστασις τοῦ ἠύτε. ἔνθεν γοῦν φαμέν ἔνεκα μὲν μεταλήψεως τοῦ α εἰς η κατωρθῶσθαι τὸ γρηῦς, ἔνεκα δὲ τοῦ τὴν τοιαύτην συλλαβὴν μὴ εὐρίσκεσθαι διαστατικώτερόν φαμεν τὸ γρηῦς Ἀπειραῖη (η 8)· ὅτι γὰρ ἐκ μονοσυλλάβου διήρηται, προῦπτον, διδάσκει δὲ καὶ ἡ γενικὴ, δισυλλαβήσασα ἐν τῷ γρηὺς ὀδυρομένης. ἡ γὰρ εἰς ης εὐθεῖα δισύλλαβος γενικὴν τρισύλλαβον ἀποτελεῖ, καθάπερ ἡ γένυς τῆς γένυος. ἀποτελεῖ δὲ δισύλλαβον γενικὴν τὴν γρηός· ὅπερ παρείπετο ταῖς μονοσυλλάβοις εὐθεῖαις.—ἀπειράκις δὲ ἐδείχθη, ὅτι οὐ πρὸς τὰ πάθη αἱ κλίσεις ἀπαρτίζονται, πρὸς δὲ τὰ ὀλόκληρα.—Βραχεῖα δὲ ἀφορμὴ ἐστὶ τοῦ καὶ τὸ εὔτε παραλαμβάνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἠύτε. ὃν γὰρ τρόπον τὸ ὥς ἀντὶ τοῦ ὅτε, Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας (Ζ 237), κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον οὐδὲν κωλύει καὶ τὸ εὔ τ' ὄρεος, σημαῖνον τὸ ὅτε, παρελῆφθαι ἀντὶ τοῦ ὥς. Τρύφων (p. 48 Velsen) φησὶν «ὡς τὰ εἰς α λήγοντα ἐπιρρήματα βραχυκατάληκτά ἐστίν· οὐ γεγράφεται ἄρα τὸ ἰδία καὶ δημοσία σὺν τῷ ι.» Ἔστι δὲ πρὸς τὸ τοιοῦτον ὑπαντῆσαι, ὡς οὐ κατὰ τινά νόμον τὰ ἐπιρρήματα πάντως εἰς βραχὺ θέλει λήγειν. τί γὰρ ἐμποδὼν τοῦ καὶ εἰς μακρὰν λήγειν καὶ εἰς βραχεῖαν; καὶ γὰρ τινὰ βραχυκατάληκτά ἐστίν, ὡς τὸ τῆλε καὶ ὀψέ, καὶ μακροκατάληκτα, ὡς τὸ ἔσω καὶ ἔξω καὶ τῷ ι βραχεῖ, ὡς ἑλληνιστί, ἰαστί, ἀλλὰ καὶ εἰς μακρόν τὸ ι, ἀκονίτι, ἀναιμωτί. [25]

2 1,1 151 οὐκ ἄρα ἀπόδειξις τοῦ ὅτι τὸ ἰδία σὺν τῷ ι οὐ γεγράφεται τὸ τᾶλλα εἰς βραχὺ α λήγειν.—καὶ γὰρ ἐπ' ὀνομάτων ἐνὸν τὸ τοιοῦτον εὐρέσθαι. μοῦσά φαμεν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ σοφία. Ῥητέον οὖν ἐτέρῳ λόγῳ καὶ περὶ γραφῆς τῆς διὰ τοῦ ι.—ἢ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων μετάπτωσις εἰς τὰ ἐπιρρήματα, καθ' οὓς λόγους ἐδείξαμεν ἐν ἀρχαῖς, πάντως μετὰ τῶν παρεπομένων ἔχει καὶ τὰς γραφὰς συνυπαρχούσας, καθάπερ τὸ ἀτρεκές, συνεμπεςὸν ὀνόματι, καὶ γραφὴν καὶ τόνον

ἀπηνέγκατο, τὸ καλόν, τὸ εὐρύ, τὸ κάλλιστα, τὸ πυκνά· σχεδὸν ἐπὶ πάντων ὁ λόγος συμφωνεῖ, περὶ ὧν καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται.—Ἔστιν οὖν τι δημόσιος, ᾧ παράκειται θηλυκὸν τὸ δημοσία, οὗ σύνταξις ἐπιρρηματικὴ ἐγίγνετο, δημοσία ἀπήχθη, ὡς εἰ δημοσίως τις ἀπήχθη. καὶ τοῦτο εἰ μὲν ἀπὸ τῆς εὐθείας τὴν σύνταξιν ἀνεδέξατο, δίχα τοῦ ι γεγράφεται· εἰ δὲ παρὰ τὴν δοτικὴν, σὺν τῷ ι· εἰς ἐπὶκρίσιν οὖν τοῦ τοιοῦτου παραληπτέον λόγον ἀποδεικνύοντα, πότῃ παρὰ δοτικὰς ἢ εὐθείας τὰ τοιαῦτα. τὸ τοιοῦτον γὰρ παρέπεται οὐ μόνον τοῖς εἰς α λήγουσιν ὀνόμασιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς εἰς η λήγουσι μορίοις θηλυκοῖς. ἔστι τι ὄνομα οὐδαμός, ᾧ παράκειται ἐπὶρρημα τὸ οὐδαμῶς καὶ οὐδαμόθεν, ᾧ ἀπὸ θηλυκοῦ πάλιν σχήματος ἐπὶρρημα παράκειται τὸ οὐδαμῇ. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τῆς εὐθείας, ἐν ὁξεί τόνῳ καὶ δίχα τοῦ ι· εἰ δὲ οὐκ ὁξὺς ὁ τόνος, ὁ δὲ περισπώμενος, ὅς ἐστιν ἐν δοτικῇ, ὁμολόγως καὶ τόδε σὺν τῷ ι γεγράφεται, καθότι πάλιν συντονούμενον τῷ θηλυκῷ παράκειται καὶ τὸ ἄλλῃ.—Ἔστι δὲ καὶ ἄλλως ἐπιδείξει. παρὰ ἀντωνυμικὸν τὸ αὕτη γίνεται ἐπιρρηματικὴ τις προφορά, ἣν οὐ φαμεν οὕτως, αὕτη ἄγωμε ν, ταύτη δέ. καὶ προφανές ὡς ἡ πρόσθεσις τοῦ τ τὴν δοτικὴν ὁμολογεῖ, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ τῇδε ἄγωμε ν. Δέδεικται ἄρα ὅτι παρὰ δοτικὰς αἱ τοιαῦται ἐπιρρηματικαὶ προφοραὶ· εἰ δὲ παρὰ δοτικὰς, δῆλον ὡς καὶ γεγράφεται σὺν τῷ ι· καὶ εἰ τοῦτο, καὶ τὸ ἰδίᾳ ἄρα καὶ δημοσίᾳ παρὰ δοτικὰς, καὶ οὕτως τὰ ἐπιρρήματα γεγράφεται σὺν τῷ ι [οὐχ ὥς φησι Τρύφων διὰ τὸ μακρὸν α]· Τὰ εἰς α λήγοντα ἐπιρρήματα ἢ ὁξύνεται, ὡς δηθά, καναχηδά, πυκνά, ἢ βαρύνεται, ὡς τάχα, λίγα, ἄντα, πρῶτα. τὰ πρωτότυπα μόνως βαρύνεται, αἴψα, αὐτίκα, ὄφρα, ῥίμφα, μάλα, μέσφα, καὶ ὅσα παρ' ἐνεστώτας τῶν ῥημάτων ἀποτελεῖται, ἡρεμῶ ἡρέμα, μίγῳ μίγα, ἀντῶ ἄντα, μινύθῳ μίνυθα (καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ν μίνυνθα), ῥέῳ ῥέα (τὰ γὰρ εὐχερῶς γινόμενα ῥύσει ἔοικε. [30])

2 1,1 152

καὶ σαφές ὅτι τὸ ῥέα μὲν γὰρ βριάει (Hes. Op. 5) ὀλόκληρον γέγονε, τὸ δὲ ῥεῖα ἐν πλεονασμῷ ἐστί τοῦ ι)· σιγῶ σῖγα, ἀτρεμῶ ἀτρέμα.—παραιτητέον οὖν τοὺς ἡξιωκότας ὁξύνειν τὸ μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσιν (Θ 436), «ἐπεὶ τὰ εἰς δα,» φασί, «λήγοντα ἐπιρρήματα ὁξύνεται, ὡς ἔχει τὸ καναχηδὰ ῥέοντες (Hes. Theog. 367) καὶ τὸ χανδὰ.»—ἔστι γὰρ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι, ὡς ἰδοῦ τινα εἰς δα λήγοντα καὶ βαρύτονα ἐστίν, ὡς τὸ ληκίνδα, ὀστρακίνδα, ὀνόματα παιδιῶν, καὶ ὡς τὰ ὁξυνόμενα συνυπάρχει τοῖς εἰς δον περατούμενοις, καναχηδὸν καναχηδά, αὐτοσχεδὸν αὐτοσχεδά, χανδὸν χανδὰ· τῷ μέντοι μίγδα οὐ παράκειται ὁ τοιοῦτος σχηματισμός. ἦν οὖν ἐν πλεονασμῷ τοῦ δ, καθὼς καὶ ἡ ἄχερδος πλεονάζει καὶ ὁ δαίδαλος τῷ δ, παρὰ τὸ δαίω. καὶ ἐν ἐπιρρήματι δὲ τῷ ὑπόδρα δύναται πλεονασμός εἶναι τοῦ δ. (εἰ γὰρ μὴ παραδεξαίμεθα ὅτι ἔνδεια ἐστί τοῦ ξ, δύναιτο ἂν παρὰ τὸ ὀρῶ ἀποτελεῖσθαι τι ὄρα καὶ ὑπόδρα μετὰ περισσοῦ τοῦ δ, ὅπερ οὐ πάντως ἐπιζητήσει τὸ φ· καὶ γὰρ ἄλλα ἐστί τινα, ἃ οὐ μετέβαλε κατὰ συναλοιφήν τὸ π εἰς φ, ὡς ἥλιος ἀπηλιώτης, ὡς τὸ ἐπ' Ἥφαιστοιο θύρησιν, ὡς ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστῳ (ζ 265). ἐν τοῖς προκειμένοις εἴρηται ἱκανῶς περὶ τοῦ ὑπόδρα). τούτῳ ἄρα τῷ λόγῳ καὶ τὸ ληκίνδα ἐν βαρεῖ τόνῳ ἐστίν, οὐ συνυπάρχον τῷ εἰς δον λήγοντι ἐπιρρήματι. Βαρύνεται καὶ ὅσα οὐκ ἐν ὁμοφωνίᾳ γίνεται πληθυντικῶν οὐδετέρων ὀνομάτων. [25])

2 1,1 153

παρὰ τὸ ταχύς ἐστίν ὄνομα πληθυντικὸν ταχέα, ἀφ' οὗ ἐπὶρρημα οὐχ ὁμόφωνον τὸ τάχα· λιγύς λιγέα λίγα· κρατύς κρατέα κράτα καὶ κάρτα· ὠκύς ὠκέα ὠκα.—Διὸ καὶ σημειωτέον παρὰ τὸ θαμύς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ θαμέες [καὶ] πληθυντικὸν <καὶ> τὸ θαμέα, [ὡς] τὸ θαμά, <οὐχ ὡς> ταχέα τάχα. ὅπερ πάλιν διελέγχεται καὶ ἐκ τοῦ ἅμα, εἴγε δύναται ἐν ἐνδείᾳ εἶναι τοῦ θ· τὸ γὰρ πυκνῶς γινόμενον ὑφ' ἑνα καιρὸν γίνεται. Τρύφων μέντοι τὸ ὑνάντιον φησὶν, ὡς τὸ θαμά ἐπλεόνασε τῷ θ, τῇ αὐτῇ ἐτυμολογίᾳ ἀρκούμενος. ἐπιστούμεθα δὲ τὸ θαμά ἐντελέστερον διὰ τῆς τοῦ <θαμέα> ὀνόματος παραθέσεως. Βαρύνεται καὶ ὅσα ἐν ὁμοφωνίᾳ καθέστηκε πληθυντικῶν βαρυτόνων ὀνομάτων· ἡδύτατος, καὶ πληθυντικὸν ἡδύτατα, ἀλλὰ καὶ ἐπιρρηματικῶς τὸ ἡδύτατα. ὀρθῶς ἔχει τὸ κάλλιστα, ἔσχατα, ἡδιστα, πρῶτα. Βαρύνεται καὶ ὅσα ἐκ μεταλήψεως ἐστί τῶν εἰς θεν, ὅπερ ἐστί παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι, περὶ ὧν καὶ τῆς

μεταλήψεως ἐντελῶς ἐκτεθείμεθα. οὐ γὰρ ἐφικτὴ πᾶσα μετάθεσις τῶν εἰς θεν ληγόντων τοπικῶν εἰς τὸ α. οὐ γὰρ τὸ οὐρανόθεν οὐρανόθα φασίν, οὐδὲ τὸ ἄλλοθεν ἄλλοθα, τὸ δὲ ἔμπροσθεν ἔμπροσθα, ἔνερθεν ἔνερθα, ὀπισθεν ὀπισθα· ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθείς (fr. adespr. 67 Bergk 3)· πρόσθεν πρόσθα· καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι οὕτω δεκτέον τὴν συναλοιφήν, πρόσθ' Ἀπόλλωνος Λυκίῃ (fr. 73 Bergk 3). Σαφές ἐστίν ὅτι καὶ τὸ ἔνθα τῇδε ἔχει, εἴγε τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα τῶν εἰς θα [λήγοντα] ὀξύνεται, δηθὰ οὐ παρακείμενον εἰς θεν <λήγοντι>, τριχθὰ [μέντοι] καὶ τετραχθὰ. ^[20]

2 1,1 154 —Ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς σημασίας ὧδε ἔχει. τὰ παρὰ πρόθεσιν παραγόμενα τῶν εἰς θεν ληγόντων κοινῇ χρῆται σημασίᾳ κατὰ τὴν τοπικὴν ἐκφοράν, εἴγε τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἐκ τόπου σχέσιν σημαίνει, λέγω τὸ οἴκοθεν, οὐρανόθεν, ἃ δὲ ἔχει τὰς τρεῖς διαστάσεις. ὥς γὰρ καὶ ἐπ' ὀνομάτων ἔστι κοινότητα γένους παραδέξασθαι, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένων ἐπιρρημάτων κοινότητα τὴν τόπων ἔστιν ἐπιδέξασθαι· <καὶ> καθάπερ ἔστιν ἐπινοῆσαι τῇ παραθέσει τῶν ἄρθρων διαστελλόμενα τὰ κοινά, οὕτω καὶ τῇ παραθέσει τῶν προθέσεων τὰ προκείμενα διαστέλλεται. φαινόμεν γὰρ ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐκ τοῦ ὑπερθεν εἰς τὸ ὑπερθεν, τῶν ἄλλων ἐπιρρημάτων τὸ τοιοῦτον οὐκ ἀναδεχομένων. καὶ δὴ παρὰ τὴν ἔν πρόθεσιν ἦν τι ἐπίρρημα ἔνθεν, ὃ δὴ ὥφειλε τρεῖς ἔχειν διαστάσεις τοπικάς. καὶ ἐπειδὴ ἄπαξ Δωρικώτερον τὸ ἔνθεν εἰς τὸ α μετετίθετο, καὶ ἦν κοινότερον μεταλαμβάνομενον τὸ ἔνθα, ἐμερίζετο μὲν τῇ συνεκδρομῇ τῶν εἰς θεν ληγόντων τὸ ἔνθεν εἰς τὴν ἐκ τοῦ τόπου σχέσιν, εἴχε δὲ τὰς ὑπολοίπους δύο σημασίας ἐγκειμένας ἐν τῷ ἔνθα. διὰ τοῦτο τὸ ἔνθα καὶ <τὸ> εἰς τὸν τόπον σημαίνει καὶ ἐν τόπῳ, ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται (γ 109), ἔνθα κατεπλέομεν (ι 142). δέδεικται ἄρα ἀναλόγως βαρυνόμενον τὸ ἔνθα. Βαρύνεται καὶ ὅσα ἀντιμεταλαμβάνεται ἐτέροις ἐπιρρήμασι, σχεδὸν ὑπὸ τὸν λόγον τῶν πρωτοτύπων παραλαμβάνόμενα. τῷ ἔμπης παράκειται τὸ ἔμπα, ἔμπα γε μὴν ἴθι δεῦρο. (ὅτι γὰρ καὶ σύνδεσμός ἐστιν ἐναντιωματικός τὸ ἔμπης καὶ ἐπίρρημα, δείκνυται ἐν τῷ περὶ συνδέσμων ᾧ λόγῳ καὶ ἄλλα συνεμπίπτει ἐν συνδέσμοις καὶ ἐπιρρήμασι. τὸ ὄφρα σύνδεσμος, ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ὅπως. καὶ τὸ ἵνα δὲ τοπικὸν ἐπίρρημά ἐστιν, ἵνα τ' ἔτραφεν ἡδ' ἐγένοντο (κ 417), καὶ σύνδεσμος αἰτιολογικός, καὶ ἔτι ἀποτελεστικός). καὶ τῷ μάλα δὲ τὸ μᾶλλον ἀντιπαράκειται. ^[30]

2 1,1 155 ἴσως δὲ καὶ τὸ ἦκα, τὴν αὐτὴν ἔχον ἀντιμετάληψιν, ἐν ὑπερβατῷ ἐστὶ τοῦ φωνήεντος, ἀναγκαίως τοῦ ν ἀποστάντος, καθότι καὶ ἐπὶ τοῦ πρόσθεν πρόσθα, ἔνερθεν ἔνερθα. Τῇ αὐτῇ ἀκολουθίᾳ σκεπτέον καὶ περὶ τοῦ οὐδαμ ἄ. Ὄξύνεται τὰ εἰς α λήγοντα ἐπιρρήματα, ὥς πρόκειται, εἰς θα λήγοντα, οὐκ ἐκ μεταθέσεως ὄντα τοῦ θεν. ὀξύνεται καὶ τὰ ἐν ὁμοφωνίᾳ οὐδετέρων πληθυντικῶν. παρὰ τὸ πυκνὸς πληθυντικὴ προφορά γίνεται οὐδετέρα πυκνά, ᾧ σύνεστι πάλιν ὁμόφωνον ἐπίρρημα τὸ πυκνά. οὕτως ἔχει καὶ τὸ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σημαίνοντα τὸ δεξιῶς καὶ ἀριστερῶς. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ καλὰ (ὃ δι' ἑνὸς μὲν λ γράφεται κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, παρὰ Δωριεῦσι δὲ δι' ἐτέρου λ, καὶ οὐχ, ὥς ἔνιοι ὑπέλαβον, κατ' Αἰολίδα διάλεκτον· ἐβαρύνετο γὰρ ἄν, πρὸς οἷς οὐδὲ τὸ καλός Αἰολεῖς ἐν διπλασιασμῷ τοῦ λ προφέρονται).—πίστις δὲ τοῦ τὴν συνέμπτωσιν τοῦ τόνου ἐπικρατεῖν τῶν προκειμένων ἐπιρρημάτων τὸ βαρυνθῆναι τὸ πυκνά ἐνδεῆσαν τῷ ν, καθὸ ἐξέκλινε τὴν ὁμοφωνίαν.—Καὶ οὐ δεῖ ἀπορεῖν, διὰ τί παρὰ τὸ σαφῶς τὸ σάφα ἐβαρύνθη, παρὰ δὲ τὸ καλῶς οὐκέτι τὸ καλὰ· ὃ μὲν γὰρ τῇ ὁμοφωνίᾳ ἐκρατεῖτο τῇ πρὸς τὸ καλός καλὰ, ὃ δὲ οὐ τῇδε εἶχε.—καὶ τὸ οὐδαμὰ δέ, παρακείμενον τῷ οὐδαμῶς, ἔχοιτο ἂν τοῦ κατὰ τὸ τέλος ὀξέος τόνου λόγῳ <τοιῶδε>. οὐκ ἔστιν ὅμοιον τὸ σαφῶς τῷ οὐδαμῶς, ἵνα ὅμ <οιον> τῷ σάφα τὸ οὐδαμὰ κατὰ τάσιν καθίστηται. παράκειται μὲν γὰρ τὸ σαφῶς τῷ σαφῆς, οὗ τὸ οὐδέτερον πληθυντικὸν οὐκ ἔχει συνέμπτωσιν ἐν τῷ σάφα· τῷ μέντοι οὐδαμῶς παράκειται τὸ οὐδαμός. πίστις δὲ τὸ τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιρρήματα καὶ τῷ ο παρεδρευόμενα ἢ ἀπ' εὐθειῶν τῶν εἰς ὅς ληγουσῶν παρῆχθαι ἢ

γενικῶν τῶν εἰς ος, Λεσβόθεν, οὐρανόθεν, Διόθεν. ἔστιν οὖν καὶ τὸ ἀμόθεν, καὶ ἔτι τὸ οὐδαμόθεν ἀπὸ τοῦ οὐδαμός. ὁμολόγως οὖν τὸ μὲν οὐδαμῶς περισπᾶται. ^[25]

2 1,1 156

—καὶ ἔτι παρὰ Ἐπίκουρον τὸ ἀμῶς γέ πως, σημαῖνον κατὰ τινὰ τρόπον, ἀπὸ ὀξυτόνου τοῦ ἀμός. ἐπεὶ καὶ πόθεν περισπᾶτο <τὸ> ἀμῶς, εἰ μὴ παρέκειτο ὀξεῖα τάσις, καθὼ καὶ τὸ καλῶς τῷ καλός παράκειται;—Τοῖς δὴ τοιούτοις συμπαράκειται ἐπιρρήματα ὀξυνόμενα, εἰς α λήγοντα, πυκνός πυκνῶς πυκνά, καλός καλῶς καλά. ὑγιής ἄρα ἡ τάσις κατὰ τὴν ὀξεῖαν ἐν τῷ οὐδαμά. Ἐξῆς ῥητέον ἐστὶ καὶ περὶ τοῦ ῥ ἄ. Ἀλκμάν· τίς καν, τίς ποκα ῥὰ ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐπίσποι; (fr. 42 Bergk 3). ὅπερ ἐν πάθει προφανεῖ ἐστίν· ἡ γὰρ μακρότης τοῦ α ἀλλοτρία τῆς προλελεγμένης καταλήξεως. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἔστι φάναι, ὅτι διὰ μονοσυλλαβίαν ἐξετείνετο τὸ α, εἶγε καὶ ἕτερον ἔστιν ἐπινοῆσαι βραχυκατάληκτον μονοσύλλαβον, τὸ ἄ, παρακείμενον τῷ ὡς, ὁμοφωνοῦν τε πληθυντικῇ προφορᾷ τῇ παρὰ τὸ ὅς, ἄ, ὡς πυκνός πυκνά· ὑπὲρ οὗ κατὰ τὸ προκείμενον εἴρηται, ἐν ᾧ διειλήφαμεν καὶ περὶ τοῦ ἡῦτε καὶ περὶ τοῦ ἄτε. οὐδὲ μὴν ἐκεῖνο ἔστι παραδέξασθαι, ὡς ὅμοιόν ἐστι τῷ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, καθὼ <οὐ> συνεμπίπτει ὀνόματι, καθάπερ καὶ τὰ προκείμενα.—Ἔστι γε μὴν περὶ τῆς γραφῆς ἐπιστῆσαι, εἰ καὶ σὺν τῷ ι γεγράφεται τὸ ῥᾶ· οὐδὲ γὰρ ἡ τῶν ἀντιγράφων παράδοσις ἐξωμάλιστο, ἀφορμὴ μὲν οὖν ἐγένετο τοῦ δίχα τοῦ ι γράφεσθαι τὸ προκείμενον ἐπίρρημα ἢ τοῦ ῥέα συναλοιφή, τοῦ ε καὶ α εἰς μακρὸν α συνηρημένων. ἦν οὐ παραδεξαίμεθα, κατὰ πρῶτον μὲν λόγον, καθότι οὐ περισπᾶται, καὶ καθὼς εἶπομεν, ὅτι καὶ πρόσθεσις ἐστὶ τοῦ ι· κατὰ δὲ δεύτερον διαπορήσειε τις, ποῖω λόγῳ Αἰολεῖς τὸ β προσέθηκαν. μήποτε οὖν γραπτέον σὺν τῷ ι, τῆς καταστάσεως οὕτως ἐχούσης· ὃν τρόπον τῷ ὀπισθεν τὸ ὀπισθίδιος παράκειται, ἔμπροσθεν ἐμπροσθίδιος, μαψίδιος, αἰδῖος, οὕτως παρὰ τὸ ῥέα ἦν τι ρεῖδιος, ὃ παρὰ τοῖς Ἰωσιν ἐγένετο ῥήιδιος, ἀφ' οὗ καὶ ἐπίρρημα ῥηιδίως ὡς μαψιδίως. ^[25]

2 1,1 157

ἀφ' οὗ ἔπιπτεν, ἐκ μεταθέσεως τοῦ η εἰς τὸ α, ῥαῖδιος καὶ ῥαῖδίως, ἀφ' οὗ κατὰ συναίρεσιν τὸ ῥαδίως, καθὰ καὶ ἐν ὀνόμασι τὸ ῥαῖδιος <καὶ ῥάδιος καὶ ῥαῖος> καὶ ῥᾶος, καὶ Λαῖος καὶ Λᾶος. καὶ ὃν τρόπον ἦν τι πάλιν ὄνομα τὸ λήϊος, ἀφ' οὗ λαῖος καὶ λαῖον καὶ λαῖα καὶ ἐν συναιρέσει πάλιν τοῦ α λαᾶ, τίς μοι τὰ λαᾶ ἐκτίλλει, Σώφρων (fr. 85 Ahrens), καὶ σὺν τῷ ι γράφεται, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ προκείμενον σχῆμα ἦν τὸ αὐτὸ πάθος ἀναδεδεγμένον, ἀφ' οὗ τὸ κατὰ ἀποκοπὴν ῥᾶ ἐγένετο, καθὼ καὶ τὸ βριθέως μὲν ἐντελές, παρακείμενον τῷ βριθύς, καὶ ἐν ἀποκοπῇ βριῖ. (ὅτι γὰρ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη. τό τε γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει, καὶ τὸ μάκαρ, πηδᾶ, καὶ τὸ ὑμέν παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 461 Schneider).) —Καὶ τούτῳ γε τῷ λόγῳ καὶ τὰ τοῦ τόνου εὐκατάστατα γίνεται, καὶ ἔτι τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἔτι τὸ ἠπορημένον πρὸς τῶν Αἰολέων. μὴ γὰρ ἄλλοτε Αἰολεῖς προστίθενται τὸ β τῷ ρ, εἰ μὴ τὸ δ ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἐξῆς συλλαβὴν, ἢ τὸ συγγενές ζ, ἢ τὸ συμπαθέστερον τ· ἅπαξ γὰρ τοῦ κ ἐπιφερομένου ἢ πρόσθεσις ἐγένετο. διὰ τοῦτο βρόδον φασὶ καὶ βρίζα καὶ βρυτῆρες, οὐ μὴν τὸ ῥέω ἔτι βρέω φασίν, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. πρόδηλον οὖν ὡς ὁμόλογος ἢ τε ἀποκοπή (οὐ γὰρ ἢ πρόσθεσις παρείπετο, εἰ μὴ δυνάμει ἐπεφέρετο τὸ δ, εἶγε καὶ ἀποκοπαὶ ὑπομνήσεις ἔχουσι τῶν ἀποκεκομμένων συλλαβῶν), οὐδὲν τε ἐμπόδιον ἐπιγινόμενου τοῦ βραδίως τὴν ἀποκοπὴν γενέσθαι δεύτερον. Διὰ τῶν προκατειλημμένων λόγων καταλάβοιτο ἂν τις, ὅτι οὐδὲ τὸ α, σημαῖνον εὐχὴν ἐν τῷ «ἄ πά <ντα συναγείρας>» (Callim. fr. 323 Schneider) οὐκ ἔστιν ὀλόκληρον. ὡς γὰρ ἔφαμεν, οὐκ ἔστιν ἐν μα <κρῶ τῷ α> τὰ εἰς α λήγοντα ἐπιρρήματα. ἰδοὺ γὰρ καὶ τὸ ἄ <παρὰ τὸ ὅς> ἐν μονοσυλλαβίᾳ ἐφύλαξε τὴν βραχύτητα, λεγόμε <νον> ὅτε μὲν μετὰ συνδέσμου, ἄτε παρθένος (X 127), ὅτε δὲ μετὰ προθέσεως, καθ ἄ, καθάπερ, καθότι καὶ τὸ ἰσοδυναμοῦν, ὥστε λέων ἐχάρη (Γ 23), καθὼς. ^[5]

2 1,1 158

—ἔστιν οὖν ἐν ἀποκοπῇ τοῦ βάλε (ὅτι δὲ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπή γίνεται, ἐντελῶς ἐν τῷ περὶ παθῶν παρεστήσαμεν). ἐντεῦθεν γὰρ ἂν καὶ τεκμήραιτό τις, ὡς οὐδ' ἐντελές ἐστὶ τὸ βάλε,

βάλε δὴ, βάλε κηρύλος εἶην (Alcm. fr. 26 Bergk 3), [καθὼς τινες ᾤθησαν] ὅπερ <οὐκ> ἐπλεόνασεν ἐν τῷ ἄβαλε, <καθὼς τινες ᾤθησαν,> καθὼς οὐδέποτε πλεονασμὸς λέξεως λείπεται εἰς τὸ δηλούμενον τῆς λέξεως. οὐδὲ γὰρ τὸ ἀσταφίς εἰς τὸ α ποτὲ μεταληφθὲν σημαίνει τὸ αὐτό, οὐδὲ τὸ ἔειπε τῷ ε. τὰ μέντοι ἐντελῆ ὄντα, καὶ ἀποκοπτόμενα καὶ ἀφαιρούμενα, φυλάσσει τὸ δηλούμενον· τῶν γὰρ φωνῶν τὰ πάθη, καὶ οὐ τῶν σημασινομένων. ἀποκοπὴν τὸ δῶ σημαίνει τὸ δῶμα· ἀφαιρεθὲν τὸ ἐθέλω τοῦ ε τὸ αὐτὸ σημαίνει, τὸ θέλω, καὶ ἔτι προσαφαιρεθὲν ἐν τῷ λῶ.—ὁ λόγος καθολικός, χωρὶς εἰ μὴ ὑπ’ ἀμφιβολίαν πέσοι τι, ἧς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν λέξεων ἀπολύεται διὰ τῶν συμφερομένων.—τὸ ἄρα ἃ ἀπεκόπη διὰ τὸ ἐν αὐτῷ δηλούμενον, καὶ τὸ βάλε ἀφαίρεσις διὰ τὸ ἐν λεκτῷ καταλιμπάνεσθαι τὸ α. Τὰ εἰς ἀν λήγοντα ἐπιρρήματα ἐν μακρῷ ἐστὶ τῷ α, τάσει δὲ βαρεῖα, ὡς ἔχει τὸ λί α ν, ἄγ α ν, πέρ α ν.—δεδείξεται γὰρ τὸ ὅταν, ὅτι δύο μέρη λόγου ἐστίν, ἕκ τε τοῦ ὅτε ἐπιρρήματος καὶ τοῦ ἂν συνδέσμου, ἐν ᾧ δεδείξεται, ὅτι καὶ ἀνταποδοτικῶς χρῆται ὁ ποιητὴς τῷ τότε, καὶ τότε <περισσῶς> ἔγκειται ὁ ἂν σύνδεσμος, λέγω ἐν παραπληρωματικῷ, καὶ τότε οὐ.—Ἄλλ’ οὐδὲ τὸ ἀμπαν ἄλογον ἂν εἴη διὰ τὴν συστολὴν τοῦ α· ἅπαντα γὰρ τὰ ἐξ ὀνομάτων μεταλαμβανόμενα εἰς ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν, τὴν φωνὴν τοῦ ὀνόματος φυλάσσει, ὡς ἔχει τὸ εὐρύ, τὸ ἀτρεκές, τὸ πυκνά, τὸ καλά, τὸ ἰδίᾳ, τὸ δημοσίᾳ, ἄλλα ἀμπολλα. ^[25]

2 1,1 159 ὡς λόγῳ οὐδὲ τὸ <ἀμπαν> [πρόπαν] ὠλιγώρηται <κατὰ τὸ πρόπαν> ἢ σύμπαν· πάλιν γὰρ ἀπὸ ὀνομαστικῆς συντάξεως εἰς ἐπιρρηματικὴν ἐχώρησεν. ἔστι τὸ πᾶν, <ὅπερ> μονοσύλλαβον μὲν ὂν ἐν ἐκτάσει τοῦ α ἐστίν, ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν καθεστηκός, εἴτε καὶ κατὰ σύνθεσιν εἴτε καὶ κατ’ ἐντέλειαν τοῦ ἐλλείποντος α, ἐν συστολῇ, σύμπαν, πρόπαν, ἅπαν· ὅπερ ἀνεδέδεκτο καὶ τὸ ἐπίρρημα ἐν τῷ ἀμπαν. Ὁ αὐτὸς λόγος παρακολουθήσει, ὡς ἔνεκά γε τοῦ τόνου, <οὐ> καὶ ἐπὶ τοῦ ὠτᾶ ν, τὴν μὲν μακρότητα τοῦ α φυλάξαν, οὐ μὴν τὴν τάσιν. καὶ κατ’ ἄλλον δὲ λόγον ἐπιστάσεως ἔτυχε, καθὼς διτονεῖ.—Γεγενῆσθαι δὲ οἱ μὲν παρ’ ἐταιρικὴν ἐκφώνησιν, ὡς Δίδυμος (p. 403 Schmidt) ἔφη, καὶ παραλαμβάνει αὐτὸ παρὰ τὸ ἔτης μετὰ μορίου τοῦ ὦ κλητικοῦ.—Πρὸς ὃν φησι Τρύφων (p. 49 Velsen), ὡς τὰ τῆς οὐ κατασταίη· βραχὺ γὰρ καὶ βαρὺ τὸ α ἀπαιτεῖ, ὥσπερ καὶ τῷ δῶτης τὸ δῶτα παράκειται, θύτης θῦτα. αὐτὸς γε μὴν φησιν, ὡς τὸ ὦ μόριον ἐπεκταθὲν διὰ τοῦ τα ἐποιεῖτο καὶ κλητικὸν ἐπίφθεγμα, καθότι καὶ τῷ δὴ τὸ δῆτα παρέκειτο· καὶ διὰ τὴν ἀντέμφασιν τὴν πρὸς τὰ ὦτα τὸ ν προσεληλύθει.—Δῆλον δὲ ὅτι οὐδὲ αὐτὸς κατέστησεν οὔτε περὶ χρόνου οὔτε περὶ τόνου. οὐ γὰρ περὶ συστελλομένου τοῦ ὦταν ἢ ζήτησις, περὶ δὲ τοῦ <ἐκ> τείνοντος τὸ α καὶ περὶ τοῦ διτονοῦντος. πῶς δὲ οὐ γέλοιον αἰτεῖσθαι διὰ τὰς συνεμπτώσεις προσθέσεις συμφώνων ἢ ἀφαιρέσεις, ὅτε σχεδὸν πᾶσα λέξις ὑπ’ ἀμφίβολον πίπτει, καὶ οὐ πάντως διὰ τὰς συνούσας ἀμφιβολίας δεῖ προσνέμειν ἢ ἀφαιρεῖν σύμφωνα ἢ φωνήεντα. οὐδὲ γὰρ αἰτησάμενος τὸ μὴ διδόμενον κατέστησε τὸ ἐπίρρημα.—Ἐνιοὶ μὲν οὖν ἀξιούσι τὸ ὠτᾶν Δωρικώτερον εἶναι γενικῆς πληθυντικῆς, νοουμένης ἐπὶ τῶν συνήθων, ὡς εἴ τις εἴποι ὦ τῶν ἐταίρων, ὦ τῶν φίλων, λειπούσης τῆς φράσεως. ^[25]

2 1,1 160 —ἀλλ’ οὐδὲ τὸ τοιοῦτον εὐπαράδεκτον· οὐ γὰρ πιθανὸν ἐκ λειπούσης φράσεως λέξιν καθίστασθαι.—ἐπεῖτοι δόξει τῶν προκατειλημμένων ὑγιεστέρα ἢδε ἢ κατάστασις εἶναι. ἔστιν οὖν παρώνυμα εἰς ἀν λήγοντα, ἔσθ’ ὅτε καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημασινομένου παραλαμβανόμενα, καθότι ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ κατὰ πλεῖστα τῶν παρωνύμων, ὡς ἐργάτης ἐργατίνης, ἄπειρος ἀπείρων, ἀνάγκη ἀναγκαῖα, ἀμαξαία. ἔστιν οὖν τι μέγιστος, καὶ παρὰ τοῦτο τὸ μεγιστᾶν, ξυνός τε καὶ ξυνᾶν. ἔφαμεν δὲ ἐν ἑτέροις, <ὅτι> καὶ παρὰ τὸ νέος νεᾶν τι ἦν, ἀφ’ οὗ τὸ νεανίσκος καὶ νεανίας, καὶ παρὰ τὸ ἔτης οὖν γενήσεται τὶ ἐτᾶν, οὗ τὸ κλητικὸν ὁμόφωνον. καὶ ὡς ἀπὸ κλητικῆς πολλάκις ἐπιρρηματικαὶ συντάξεις γίνονται, ὡς Δάματερ, Ἡρακλες, τάλαν, οὕτως καὶ τὸ ὦ ἐτᾶν ...αῖον παραπεμπομένων ἡμῶν καὶ τὸν ὀξὺν τόνον ἀντὶ περισπωμένου μεταλαβεῖν. Καὶ τὰ παρ’ Αἰολεῦσι δὲ ἐκ τῶν εἰς δην ληγόντων μετατιθέντα τὸ η εἰς τὸ α πάλιν

ἐστὶ βαρύτονα, ὡς ἔχει τὸ κλέβδαν καὶ σύδαν. καὶ ἐπεὶ τὸ δὴν ὀξύτονον ἦν διὰ μονοσυλλαβίαν, καὶ τὸ Δωρικὸν ὀξύτονον, τὸ δάν. καὶ ἐπεὶ οἱ πλεονασμοὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσι, σαφές ὅτι καὶ τὸ δοάν πλεονάσαν τῷ ο οὐκ ἀντέκειτο. Τὰ εἰς ας λήγοντα ὀξύνονται (ἰδιαίτερον μὲν παρὰ τὸν ἄνδρα παραχθὲν τὸ ἀνδρακάς). οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐντυπάς, ἐκάς, ἀνεκάς (ὅπερ Ἀττικοὶ οὐ δεόντως ἀναβιβάζουσιν, ὡς καὶ ἐν ἐτέροις ἐπιρρήμασι, χάριέν φασι καὶ ἄληθες, καθὼς δείκνυμεν καὶ ἐπὶ τοῦ σφόδρα).—σημειωτέον οὖν τὸ πέλας. τὸ γὰρ ἀτρέμας, ὅφρ' εὐδῆσι μένος (E 524). δύναται ἐκ καταλήξεως τῆς εἰς α προσειληφέναι τὸ ς . ὡς γὰρ τῷ ἡρεμῷ τὸ ἡρέμα παράκειται, τῷ σιγῷ τὸ σῖγα, ἀντὶ ἄντα, <οὕτως> ἀτρεμῷ ἀτρέμα καὶ ἀτρέμας, καθ' ὃν λόγον ἔστι πολλάκις καὶ [ἐν] ἔνδεια τοῦ ς ἐν ἐπιρρήμασιν, εἴγε ἀδιάφορον καὶ τὸ πολλάκις καὶ πολλάκι, τουτάκις τουτάκι. ^[25]

2 1,1 161 Τὰ εἰς ι λήγοντα ἐπιρρήματα, παραγωγὰ ὄντα, ὀξύνεται. Καὶ ἀπὸ ὀνομάτων μὲν παραγόμενα, ταῖς τούτων γενικαῖς ἰσοσυλλαβεῖ, καὶ ἔστιν ἐν ἐκτάσει τοῦ ι . παρὰ τὴν ἀθεώρητος καὶ τὴν ἀθεωρήτου τὸ ἀθεωρητί, ἀκονιτί, ἀμογητί, ἀκλαυτί, πανθοινί. καὶ σαφές ὅτι τὸ ἐν ἐκτάσει τοῦ ι ἀμηνυτί ἀναλογώτερον. ὅτι γὰρ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ι , σαφές μὲν καὶ ἐκ τῶν διαλέκτων, σαφές δὲ καὶ ἐκ τῆς παραδόσεως καὶ ἔτι τῆς παρεπομένης ἔσθ' ὅτε συστολῆς, ὅπερ ἴδιον τῶν διχρόνων· τὸ γοῦν Ἀρχιλόχειον συνεστάλη, ἀμισθὶ γάρ σε πάμπαν οὐ διάξομεν (fr. 41 Bergk 3). Πάνυ γέλοιόν ἐστι τὸ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἀπαιτεῖν ἐν τε τοῖς ἐπιρρήμασι καὶ τοῖς ὀνόμασιν· εἰ γὰρ ἀθεώρητον τὸ οὐ τεθεωρημένον, πῶς τὸ ἀθεωρητί σημαίνει τὸ μὴ θεωρῆσαι; καὶ πῶς, εἰ ἄκλαυτον τὸ μὴ κεκλαυσμένον, πῶς τὸ ἀκλαυτί τὸ μὴ κλαῦσαι σημαίνει; ἔστι γὰρ καὶ ἐν ἄλλοις μέρεσι λόγου πάμπολλα, οἷς ἡ τοιαύτη διαφορὰ. ἀπὸ παρακειμένων παθητικῶν ἐνεργητικὰ ὀνόματα γίνεται· παρὰ γὰρ τὸ ἔψαλται τὸ ψάλτης, λέλυται λύτης, κεκάθαρται καθαρτής. παρὰ τὴν ἔξ πρόθεσιν, σημαίνουσιν τὸ ἐκ τόπου, <τὸ ἔξ> ω ἐπίρρημα καὶ τὸ ἐν τόπῳ καὶ εἰς τόπον δηλοῖ. παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν, πλησιασμόν σημαίνουσιν (προσελθεῖν γὰρ φάμεν τὸ ἔγγιον ἐλθεῖν) πρόσω ἐστὶν ἐπίρρημα, οὐ σημαῖνον τὴν πλησιότητα. παρ' ἐνεργητικὸν τὸ τέμνω παθητικὸν γίνεται τὸ τόμος, ἐν βαρεῖα τάσει· οὐ γὰρ πιθανόν ἐστι παρὰ τὸ τέμνομαι, ἐπεὶ οὐκ ἀναλογεῖ ἡ φωνή. ἔστι πάμπολλα εἰς τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι. Τὰ μέντοι διὰ τοῦ σι ἐκφερόμενα ἄμεινον ἡγήτεον ἀπὸ ῥημάτων παρῆχθαι, εἰ καὶ συννύσκει τὰ ῥήματα, καὶ ταῦτα πάντα εἰς ζωπερατούμενα. καὶ καθὼς ἀπὸ μιᾶς συζυγίας τῶν ῥημάτων μία σχεδὸν καὶ ἡ συζυγία τῶν ἐπιρρημάτων. εὐλογόν τε καὶ τὸ διηλλαγμένον τοῦ ἐπιρρήματος συνδιηλλάχθαι τῷ πρωτοτύπῳ. ^[25]

2 1,1 162 οὐ γὰρ πιθανὸν παρὰ τὸ Ἑλλήν τὸ ἑλληνιστί, μᾶλλον δὲ παρὰ τὸ ἑλληνίζω· παρὰ γοῦν τὸ Θραξ πάλιν, διάφορον κατὰ τὴν κατάληξιν ὄν, οὐκ ἂν τὸ αὐτὸ παρακολουθήσειε, Θρακιστί, παρὰ δὲ τὸ Θρακίζω, τῆς αὐτῆς πάλιν ἐχόμενον συζυγίας. οὕτως ἔχει παρὰ τὸ δωρίζω δωριστί καὶ αἰολιστί, βαρβαριστί, μηδιστί, συριστί, σκυθιστί. καὶ ἐπεὶ ἅπαξ τὸ ἰάζω συνεκόπη ἐκ τοῦ ἰωνίζω, ἦν καὶ τὸ συνδὸν ἐπίρρημα συμμετεκληφὸς τοῦ πάθους, ἰαστί. καὶ σαφές ὅτι πάλιν τὸ ἰωνιστί τῷ ἰωνίζω παρέκειτο.—Τούτοις δὲ ἐπιστήσας ὁ Τρύφων ἐζήτει περὶ τοῦ μεγαλωστί, ἱερωστί παρὰ Ἀνακρέοντι, καὶ ἔτι τοῦ παρὰ Ἀθηναίοις νεωστί, ὅπερ οὐκ ἀπιθάνως τῇ παρὰ Ἀθηναίους συνήθει ἐπεκτάσει ἐξέτεινε τὸ ι , «ἔδει γάρ,» φησι, «παρὰ τὸ μεγαλίζω μεγαλιστί, νεανίζω νεανιστί· καὶ δήλον ὅτι καὶ τὸ ἱρωστί παρὰ τι τῶν εἰς ζω ληγόντων ῥημάτων.»—Πρὸς δὲ ἔστι φάναι, ὅτι πολλάκις καὶ ἐκ διαφορῶν μερῶν λόγου αἱ αὐταὶ παραγωγαὶ γίνονται. παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτῶ γίνεται τὸ αἰτίζω, καὶ παρ' ὄνομα τὸ βάρβαρος τὸ βαρβαρίζω· ἔστι δὲ <ὅτε> καὶ παρ' ἐπιρρήματα, ὡς αἰαί αἰάζω.—οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὰ προκατειλημμένα τὰ μὲν παρὰ ῥῆμα εἶναι, τὰ δὲ ὡς ἡλογημένα ἀπὸ ἐπιρρημάτων παρῆχθαι τῶν εἰς ὡς περατουμένων, ὥστε ἐν προσθέσει τοῦ τι ἀποτελεῖσθαι, μέγας μεγαλωστί, νέως νεωστί, ἱερῶς ἱερωστί. Ἐδείξαμεν ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἀέκητι, ὡς τὰ μὴ ὑποπίπτοντα ὑπὸ τόνδε τὸν λόγον πίπτει ὑπὸ βαρεῖαν τάσιν,

αὔθι, ἴφι. διὰ τοῦτο εὐμαρῶς τὰ τοιαῦτα καὶ τ <ὸ ς ἀποβάλλει> , πολλάκις, τετράκις. τὸ δὲ δῖς καὶ τὸ τρίς οὐκέτι <ᾶ> π <οβάλλει διὰ τὸ> εἰς ὀξεῖαν προάγεσθαι. ἔνεκα τούτου μοι δοκεῖ καὶ τὸ χωρίς, ἀποβαλὼν τὸ ς οὐ δεόντως, ἀναλόγως βεβαρύνθαι ἐν τῷ χώρι διατμήγουσιν (Callim. fr. 48 Schneider): ἀναλογώτερά τε τὰ τοιαῦτα εἶη ἐν βαρείᾳ τάσει, ἦχι, ναίχι, τοῦ οὐχὶ ὀξυνθέντος οὐχὶ μεθίει (O 716): τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ τινες ἀνέγνωσαν τὸ πρῶι δ' ὑπηοῖοι (Θ 530) ἐν βαρείᾳ τάσει. ^[30]

2 1,1 163 ἀνάλογος γὰρ καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ ὄψι γὰρ ἄρξατο (lyr. gr. fr. adesp. 55 Bergk 3), ἀφ' οὗ τὸ ὀψιμαθής· οὐ γὰρ ὑγιής ἡ τοῦ ὀψέ τάσις, ὡς δεδεικται ἐν τῷ περὶ τῶν εἰς ε ληγόντων ἐπιρρημάτων. Βαρύνεται καὶ ὅσα συνυπάρχει τοῖς εἰς θεν λήγουσιν ἐπιρρήμασιν, οἴκοθεν οἴκοθι, οὐρανόθεν οὐρανόθι, αὐτόθεν αὐτόθι, πόθεν πόθι, ἀγχόθεν ἀγχόθι. ἅπερ φυλάσσει τὸ θ , συνόντος τοῦ ο κατὰ τὴν παρεδρεύουσιν ἢ τοῦ σύνεγγυς ω , ὡς ἐτέρωθι, ἐκατέρωθι. τὰ γὰρ μὴ τῇδε ἔχοντα πάλιν μὲν βαρύνεται, ἀντί γε μὴν τοῦ θ τὸ ς παραλαμβάνεται, Ἀθήνηθεν Ἀθήνησιν, Θήβηθεν Θήβησιν, Πιτάνηθεν Πιτάνησιν.— Διὸ καὶ σημειώσεται ἄν τις τὸ κεῖθ ι. ἀλλ' ἦν γε ὑπὲρ τούτου φάναι, ὡς τὰ πεπονθότα οὐ τῷ ἐγγινομένῳ πάθει τὸ ἀκόλουθον ἀποτελεῖ, τῇ δὲ τοῦ ὀλοκλήρου προφορᾷ, ὡς ἐπ' ὀνομάτων τὰ συνηρημένα κατὰ τὰς εὐθείας οὐ τῷ συνηρημένῳ κατὰ τὰς κλίσεις ἀκολουθεῖ, τῷ δὲ ὀλοκληροτέρῳ (ὡς ἐν διαλέκτοις τὸ χαρίης καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ τῇ λέξει τῶν εἰς ης ληγόντων ἠκολούθησεν, τῇ δὲ πρωτοτύπῳ προφορᾷ): ὡς ἐν πρωτοτύποις πλεονασμοῖς, ἡνίκα τὸ β σύνεστι τῷ ρ παρ' Αἰολεῦσι συνεχέστερον ἐπιφερομένου τοῦ δ ἢ τοῦ τ καὶ ἔτι τοῦ κ , καὶ ἔνεκα τούτου τὸ ρά τὸ β προσελάμβανεν, οὐ τῷ πάθει ἀρκούμενον τοῦ σχήματος, τῷ δὲ ἐντελεῖ ραδίως. τὸ τοιοῦτον ἐπ' ἄλλων ἀπείρων ἔστι παραστῆσαι. καὶ δὴ καὶ τὸ κεῖθι οὐκ ἔχει φύσει τὴν παρεδρεύουσιν διὰ τοῦ ει , διὰ δὲ τοῦ νο . ὡς γὰρ παρὰ τὴν τούτου τουτόθεν τι γίνεται καὶ παρὰ τὴν αὐτοῦ αὐτόθεν, οὕτως καὶ παρὰ τὴν ἐκείνου ἐκείνόθεν. ἔφαμεν δὲ τὸ ο αἴτιον γίνεσθαι τῆς μονῆς τοῦ θ , καὶ εἰ οὐκ ἐπικρατεῖ τὰ πάθη, ἀναγκαῖα ἡ μονὴ τοῦ θ . Ὅμοιως καὶ τὰ διὰ τοῦ φι παραγόμενα βαρείας ἔχεται τάσεως, λέγω περὶ τοῦ ἦφι βίηφι, οὐρανόφι, ἅπερ ἔσθ' ὅτε καὶ σὺν τῷ ν λέγεται, πασσαλόφιν, ἀριστερόφιν, δεξιόφιν ... ἔτι καὶ ἄλλα πλεῖστα μόρια τοιαῦτά ἐστιν, αἱ Αἰολικαὶ ἀντωνυμίαι, ἄμμι ἄμμιν, τὰ τρίτα πρόσωπα, ἔχουσι ἔχουσιν, λέγουσι λέγουσιν, αἱ δοτικαὶ πληθυντικά, παισὶ καὶ παισίν. ^[30]

2 1,1 164 Τὰ δὴ προκείμενα παρὰ πᾶσιν ὑπέιληπται ὡς ἐπιρρήματα εἶη, ὧν ἐστὶ καὶ Τρύφων (p. 51 Velsen).—διὸ καὶ αὐτοὶ φαμεν, ὡς ἔνεκα τῆς παραγωγῆς εἶναι τὴν βαρεῖαν· ὡς ἔνεκα δὲ τῆς ἀκριβοῦς παραδόσεως, μήποτε παραγωγαὶ εἰσι κατὰ τοῦ αὐτοῦ δὴ δηλουμένου παραλαμβάνόμεναι.— Φησὶν οὖν ὁ Τρύφων τὸ τηνικαῦτα αὐτὰ παράγεσθαι εἰς τὴν ταυτότητα, ἐπὰν ἡ φωνὴ ἢ τοῦ πρωτοτύπου ὀλόκληρος καθεστήκη, ὡς ἐν τῷ ἦφι βίηφι· εἰ δὲ μὴ τῇδε ἔχει, τὸ τηνικαῦτα ἐπιρρηματικῆς ἔχεσθαι συντάξεως τὰ μόρια, ὡς ἐπὶ τοῦ χαλκόφι χαλκός. «ἰδοὺ γάρ,» φησιν, «αἱ παραχθεῖσαι γενικαὶ ἔχουσι τὸν ἀριθμὸν εὐδιάκριτον, ἢ καλοῖο, ἢ Ἀτρείδαο· τὸ δέ φησι κατ' ὄρεσφι τί μᾶλλον κατ' ὄρους ἢ κατ' ὄρων; ἴδιον δὲ τὸ μὴ διακρίνειν ἀριθμὸν ἐν συντάξει ἐπιρρήματος.» κατὰ δὴ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἀπεφαίνετο τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα εἶναι.—Ἔστι μέντοι, ἀναλαβόντα τὸν λόγον, ἐκεῖνο φάναι, ὡς πρῶτον παρὰ Σικυωνίοις ἐν γενικῇ <ἐνικῇ> ἀπειράκις παραλαμβάνεται· καὶ ὡς τὸ ἀπὸ χαλκόφι τὴν ἀπὸ χαλκοῦ γενικὴν σημαίνει, οὐχὶ χαλκῶν, οὕτω καὶ τὸ κατ' ὄρεσφιν οὐκ ἄλλο τι σημαίνει ἢ τὴν κατ' ὄρους.—πρὸς τε τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον, ὡς πάνυ ἐστὶ βίαιον τὸ διὰ τῆς μονῆς τῆς τῶν πρωτοτύπων φωνῶν παραδέξασθαι τὴν ταυτότητα τοῦ πρωτοτύπου, διὰ δὲ τῆς ἐλλείψεως παραδέξασθαι ἐπιρρηματικὴν παραγωγήν. καὶ γὰρ κατὰ τὸ ἐναντίον φωναὶ μένουσαι ἐν συντάξει ἐπιρρήματα γίνονται, ὡς τὰ ὀνοματικά ἅπαντα οὐδεμιᾶς παραφθορᾶς γινομένης ἐν ταῖς φωναῖς (τὰ δὲ ὑποδείγματα πρόκειται, ἄπειρα ὄντα)· καὶ αἱ φωναὶ παραχθεῖσαι καὶ παραφθαρεῖσαι τὰ τέλη

μένουσιν ἐν ταῖς ἐννοίαις τῶν πρωτοτύπων. οὐ γὰρ ἐπεὶ τὸ χαλκόφιν ἀπέβαλε τὸ υ κατὰ τὴν παραγωγὴν, παρὰ τοῦτο οὐ γενικὴ, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἐμεῦ, ἀποβαλὼν τὸ υ ἐν τῷ ἐμέθεν, οὐκ ἄντωνυμία.—οὐκ ἄρα πάντως παρὰ τὰς ἀποβολὰς τῶν στοιχείων ὁ μερισμός, παρὰ δὲ τὰς γινομένας συντάξεις, ὥς γε καὶ ἐντελῶς παραστήσομεν περὶ τῶν εἰς θεὸν ληγόντων ἐπιρρημάτων, τίνα τε ὄντως ἐστὶν ἐπιρρήματα, καὶ τίνα αὐτὸ μόνον παραγωγὴ κέχρηται τῇ διὰ τοῦ θεοῦ, φυλάσσει δὲ τὴν τῶν πρωτοτύπων ἔννοιαν.—Ἔτι ἡ γινομένη παραγωγὴ ἐν ἐπιρρήμασι κατὰ μιᾶς ἐστὶ συντάξεως, ὥς ἡ διὰ τοῦ θι ἐν συντάξει ἐστὶ τῇ κατὰ δοτικὴν, οἴκοθι ἐν οἴκῳ, Ἀβυδόθι ἐν Ἀβύδῳ, ἢ τε διὰ τοῦ δε ἐν συντάξει τῇ κατ' αἰτιατικὴν, οἴκαδε εἰς οἶκον, ἄγραδε εἰς ἀγρόν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁ αὐτὸς λόγος· ἡ δὲ προκειμένη παραγωγὴ οὐκ ἔχει τῇδε, ὥς οὐκ ἂν ἐπιρρηματικὴ γινομένη. ^[35]

2 1,1 165 καὶ γὰρ κατὰ γενικὴν ἐστὶν, ὥς τὸ χαλκόφιν καὶ πασσαλόφιν, καὶ ἐν δοτικῇ, ὥς φρήτρηφι, καὶ ἐν αἰτιατικῇ, δεξιόφιν, ἀριστερόφιν. καὶ κατὰ τοῦτο ἄρα τὰ προκείμενα μόρια οὐκ ἔχεται ἐπιρρηματικῆς παραγωγῆς. ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι (fr. 59 Bergk 3) καὶ κατὰ κλητικῆς τὸ οὐρανία οὐρανίαφιν, τῶν τοιούτων πλεονασμῶν οὐ κρατούντων τὰς πτώσεις. καὶ γὰρ τὸ τοιόσδε καὶ τοιοῦδε καὶ τοιῷδε, παραγωγῆς ἐχόμενα τῆς διὰ τοῦ δε, ὥς εἰ πάλιν ἦν ἐπιρρηματικὴ παραγωγὴ, κατὰ μίαν πτῶσιν ἦν.—Προαλὲς δὲ καὶ τὸ λαβεῖν ὅτι ἐν τῷ ἦφι βίηφιν ὀλόκληρος ἡ παραγωγὴ. εἰ γὰρ αὖ ἡ παραγωγὴ στοιχείου γίνεται ἀφαιρετικὴ, ὥς ἐπὶ γενικῆς τοῦ υ, ἐκ πασσαλόφι καὶ χαλκόφιν, ὥς ἐπ' αἰτιατικῆς τοῦ ν, δεξιόν δεξιόφιν, ἀριστερόν ἀριστερόφιν, δοθήσεται ὅτι καὶ κατὰ τὸν λόγον τῆς δοτικῆς ὑφιάσι τὸ ι, καὶ τὰ τῆς ὀρθογραφίας οὕτως καταστήσεται δίχα τοῦ ι γραφόμενα. καὶ σαφές ἐστὶν ὅτι τὰ προκείμενα, ἀκούόμενα ἔχοντα στοιχεῖα, πρόδηλον ἔσχε καὶ τὴν ἀφαίρεσιν· τὰ δὲ ἐν τῇ δοτικῇ οὐκ ἐξεφώνει τὸι· σαφές γοῦν ὅτι, κἂν ἐλλείψῃ τὸ ι, οὐ πρόδηλον ἔξει τὴν ὑποστολήν. τὰ εἰς ω λήγοντα βαρύνεται, ἔσω, κύκλω, τόνω, πόρρω, πρόσω, ἐκαστάτω, ἀνωτέρω, ἀνωτάτω, περαιτέρω. ὥστε ἔνεκα τούτου σημειοῦσθαι τὸ ἐπισχερῶ καὶ ἰώ. Ἄλλ' ἴσως ἡ μὲν προκατειλεγμένη τῶν εἰς ω βαρεῖα τάσις ἔχει τὴν ὁμοειδειαν συνωδὸν τοῦ τόνου· ἦν γὰρ ἅπαντα ἐν παραγωγῇ, ὥς εἰ καὶ τις οὕτως εἴποι· τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα παραγωγὰ ἐν βαρεῖα τάσει ἐστί. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ προθέσεων γέγονεν, ἰσοσυλλαβοῦντα μὲν ταῖς προθέσεσιν, εἰ καὶ δισύλλαβοι εἶεν αἱ προθέσεις· περισσοσυλλαβοῦντα δέ, εἰ ἀπὸ μονοσυλλάβων προθέσεων εἴη ἡ παραγωγὴ. διότι δὲ τὸ τοιοῦτον παρέπεται, ἐν ἄλλῳ τόπῳ καθολικώτερον εἰρήσεται. τὰ δὲ ὑποδείγματα ἐκκείσθω παρὰ τὴν ἀνά ἄνω, κατὰ κάτω, πρὸς πρόσω, ἔς ἔσω. τό τε τόνω καὶ κύκλω πρὸς ὁμοφωνίαν τὴν ἀπὸ τοῦ τόνου καὶ κύκλος ἐν δοτικῇ πτώσει. ἦν οὖν καὶ ταῦτα ἐκ προκειμένου γεγονότα. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ἐκαστάτω καὶ ἐκαστέρω ἦν ἐν συγκριτικῇ παραγωγῇ. ^[30]

2 1,1 166 τὰ γ' οὖν προκατειλεγμένα δέδεικται ὥς εἶη παραγωγὰ. ἦν οὖν τὰ προκείμενα, λέγω τὸ ἐπισχερῶ καὶ ἰώ, οὐκ ἐνεχόμενα τῇ δοτικῇ παραγωγῇ, καὶ ἔνεκα τούτου οὐδὲ τῇ ταυτότητι τῆς τάσεως ἐχρήσατο. ὅτι δὲ καὶ ἐν παραγωγῇ τινὰ γινόμενα διαλλάσσει κατὰ τὴν τάσιν τῶν πρωτοτύπων ἢ τῶν μὴ κατὰ τὸ αὐτὸ γενομένων, ἐδείξαμεν περὶ τῶν εἰς ι ληγόντων ἐπιρρημάτων, εἴγε ἂ μὲν αὐτῶν πάλιν ὀξύνεται, ἂ δὲ βαρύνεται ἐν διαστολῇ τῇ δεούσῃ· οὐ γὰρ τὸ νόσφι καὶ τὸ ἴφι ὁμοίως εἰρήσεται τῷ ἐλλήνιστί. καὶ εἰ δέδοται τὸ παρηλλαγμένον τοῦ τόνου ἐν διαφόρῳ εἶδει, σαφές ὅτι οὐδὲ ἐπὶ τοῦ τοιούτου βίαιον καὶ τὸ ἐπισχερῶ ὀξύνεσθαι καὶ τὸ ἰώ, ἐν παραλλαγῇ καθεστῶτα τοῦ πρόσω καὶ τόνω καὶ τῶν ὁμοίων. Ἔτι τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα παροξύνεται, καθὼς ἔχει τὰ προκατειλεγμένα, πρόσω, ἔσω, κάτω, ἐγγυτέρω. σαφές οὖν ὅτι, καθὼς προείπομεν, εἰ ἐπίρρημα τὸ ἄνε ω, σεσημειώσεται.—ἀλλ' εἰ παρεστήσαμεν ὥς τὰ συνεμπίπτοντα ὀνοματικῇ πτώσει ἐπιρρήματα τὴν τάσιν τῶν ὀνομάτων φυλάσσει, σαφές ὅτι προπαροξυνόμενον ἔνεκα τοῦ τόνου κατῳρθῶται. ἐδείκνυτο γὰρ τὸ προκείμενον, ὥς ἀπὸ

Ἀττικῆς γραφῆς τῆς ἄνεως ἐσχημάτιστο· ἦν δὲ τὸ παρὰ Ἀττικοῖς ἄνεως τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχον τὴν ὀξεῖαν. ὅθεν εὐλόγως τὰ μὲν ἄλλα βαρυνόμενα τὴν ὀξεῖαν πρὸ τέλους ἔχει, οὐ δυναμένης τῆς ὀξείας <εἰς> τρίτην ἀπὸ τέλους πίπτειν. Ἔτι τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα βραχεῖα κέχρηται τῇ παρεδρευούσῃ, ὡς ἔχει τὸ ἐκαστέρω καὶ τὸ τόνω, ἄνω.—καὶ οὐκ ἀντίκειται τὸ εἶσω· δέδεικται γὰρ καὶ ἡ ἕξ πρόθεσις ὀλοκληροτέρα καὶ τὸ ἔσω.—Τὸ ἄρα πόρρω ἐκτέταται ὡς Ἀττικώτερον, καθὼ καὶ τὸ προτέρωσι πρῶτέρωσιν φασι, καὶ ὅτι μᾶλλον μηκυντικοὶ εἰσι κατὰ τὰ φωνήεντα· περισσοσυλλάβου πάσης γενικῆς κατάληξις ἐστὶ βραχεῖα, ἀλλὰ Ἀθηναῖοι πόλεώς φασι καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. κτητικῶν τῶν εἰς κος ληγόντων ἡ παρεδρεύουσα βραχεῖά ἐστιν, ἀλλὰ κεραμεικός τέ φασι καὶ βοεικός. τὸ α πρὸ τῶν δύο λλ συστέλλεται, σκάλλω, θάλλω, σφάλλω, ἄλλος, μαλλός, φάλλος· ἐδείχθη καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μᾶλλον Ἀττικόν. ἄπειρος ἡ εἰς τὸ τοιοῦτο παράθεσις. ^[30]

2 1,1 167 —Ἄλλως τε, ὃν τρόπον παρὰ τὴν τόνω δοτικὴν τὸ ὁμόφωνον γίνεται ἐπίρρημα τόνω, οὕτως καὶ παρὰ τὴν πόρω δοτικὴν τὸ ἀκόλουθον ἐγένετο πόρω. ἴσως δὲ καὶ ὁ πλεονασμὸς τῆς διαλέκτου. διὸ καὶ ὁ πυρρίας· τῇ γὰρ πυρός γενικῇ παρωνόμασται. καὶ ὁ πυρρός τῇδε ἔχει.—Οὐκ ἄγνωστος δὲ ὡς ἔνιοι παρὰ πρόθεσιν τὴν πρὸς φασι γεγενῆσθαι, ὥστε ἐν ὑπερβατῷ τοῦ ρ γεγενῆσθαι πόρσω, καὶ μεταθέσει τοῦ ς εἰς τὸ ρ πόρρω. οὐκ ἀήθως δὲ καὶ τὸ ς εἰς τὸ ρ μεταπίπτει, ὡς ἡ μυρσίνη μυρρίνη, θαρσεῖν θαρρεῖν. Ἔτι καὶ τὸ οὕτω εἰ κατὰ φύσιν εἰς ω λήγει, ἔνεκα τοῦ χρόνου τοῦ παρεδρεύοντος σεσημειώσεται.—ὅθεν διακριτέον, πότερον ἐν προσθέσει ἐστὶ τοῦ ς τὸ οὕτως ἢ ἐν ὑφαιρέσει τοῦ ς <τὸ οὕτω> .—Οὐδὲν τῶν εἰς ω ληγόντων ἐπιρρημάτων τὸ ς ποτὲ προσλαμβάνει, ἀπειράκις μέντοι τὰ εἰς ς λήγοντα βαρύτενα ἐπιρρήματα τὸ ς ἀποβάλλει· δεύτερον ἄρα ἐστὶ τὸ οὕτω τοῦ οὕτως.—Τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα δέκνυνται ἢ ἀπὸ ὀνομάτων τῶν οὐ τριγενῶν ἐσχηματισμένα ἢ ἀπὸ προθέσεων, ὡς ἔχει τὸ τόνω, κύκλω, κάτω καὶ τὰ ὅμοια· τὰ δὲ εἰς ως περατούμενα πάντως ἀπὸ τριγενῶν πτωτικῶν, κούφως, φίλως, μέσως, ταχέως, εὐσεβῶς, καλῶς. ἔστι δέ γε τὸ οὕτως οὐ μοναδικόν, τριγενὲς δέ. σαφές οὖν ὅτι καὶ κατὰ τοῦτο τὸ οὕτως ἐντελέστερον. ἴσως τις οἰήσεται τὸ παράδειγμα ἐνέχεσθαι πολλοῖς ἀντικειμένοις, πρόληψιν ἔχων τοῦ ὅτι παρὰ τὸ ἐγγύτατος <τὸ> ἐγγυτάτω ἐγένετο, παρὰ τε τὸ ἐσώτατος τὸ ἐσωτάτω, καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν τοιούτων ὑπερθετικῶν. ὅπερ ἐχρῆν καὶ τὸν Τρύφωνα, ἀποφαινόμενον τὸν προκείμενον κανόνα, περὶ τῶν δοκούντων ὡς ἀντικειμένων ἀπολογήσασθαι. τὰ δὲ οὖν προκείμενα ἐπιρρήματα οὐ παρὰ τὰ προκείμενα ὑπερθετικά ὀνόματα ἐσχημάτισται, ἦν δὲ ὑπερθετιμμένα ἐξ ἐπιρρημάτων συγκριτικῶν. ^[25]

2 1,1 168 τὰ δὲ τῆς ἀποδείξεως ἔχει τῇδε. εἴπερ παρὰ τὸ ἐγγύτατος καὶ ἀνώτατος τὸ ἐγγυτάτω ἦν καὶ ἀνωτάτω, δηλὸν ὡς καὶ παρὰ πάντα τὰ ὑπερθετικά τὸ τοιοῦτον ἂν παρείπετο, ὥστε ἀπὸ τοῦ γοργότατος φάναι ἡμᾶς τὸ γοργοτάτω, ταχύτατος ταχυτάτω, ἡδύτατος ἡδυτάτω, γραμματικώτατος γραμματικωτάτω. ἀλλ' οὐχ ὡς ἔστι τὰ τοιαῦτα ἐπιρρήματα, παντὶ προϋπτον. εἴπερ οὖν τὰ προκείμενα ἐπιρρήματα παρ' ὄνομα ἐγεγόνει, ἄπορον ἂν τὸ τοιοῦτον ἦν, παρὰ τί ἢ κακία τῶν τοιούτων ἐπιρρημάτων, γενομένη ἐν Ἑλληνισμοῦ παραδοχῇ [λέγω ἢ τοῦ ἀνωτάτω ἢ κατωτάτω].—Τὰ ἐπιρρήματα οὐχ ἅπαντα μὲν τὴν σύγκρισιν ἀναδέχεται, ὅτι μὴ μόνον τὰ ἀναδεχόμενα εἶη τοπικά, ἅπερ ἀπὸ πρωτοτύπων πάλιν ἐπιρρημάτων ἐστί, ποιεῖται δὲ διττὴν τὴν ἐπίτασιν, εἰς μὲν ὄνομα, ἡνίκα φανέν παρὰ τὸ ἐγγύς ἐγγύτερος, παρὰ τε τὸ ἄφαρ ἀφάρτερος, ἔσω ἐσώτερος, ἄνω ἀνώτερος, ἅπερ οὐκ ἐπίτασιν πεποιήται τῶν τόπων ἢ τῶν μετεληφότων προσώπων τῆς τοπικῆς σχέσεως· ποιεῖται δὲ καὶ τοπικὴν ἐπίτασιν, ἅπερ αὐτὴν τὴν τοπικὴν σχέσιν ἀφηγεῖται, ἐγγύς ἐγγυτέρω, ἔσω ἐσωτέρω, ἐκάς ἐκαστέρω.—ὥστε διαφέρειν τὰ ἀπὸ ὀνομάτων συγκρινόμενα τῶν ἀπὸ ἐπιρρημάτων, τῷ τὰ μὲν ἀπὸ ὀνομάτων εἰς μόνον ὀνόματα συγκρίνεσθαι, κοῖλος κοιλότερος, ταχύς ταχύτερος, τὰ δὲ ἀπὸ ἐπιρρημάτων καὶ εἰς ὀνόματος καὶ εἰς ἐπιρρήματος ἐπίταξιν, ὡς πρόκειται.—τοῖς δὲ οὖν συγκριτικοῖς τῶν

ἐπιρρημάτων παρεπόμενόν ἐστι τὸ ὑπερτίθεσθαι, ὡς πρόδηλον καὶ τῆς κατάληξης, καθὼς καὶ ἐπ’ ὀνομαστικῆς συγκρίσεως ἡ αὐτὴ πάλιν κατάληξις ἐγγίνεται, γοργότερος γοργότατος, ταχύτερος ταχύτατος. καὶ πάλιν παρὰ τὸ ἀνωτέρω τὸ ἀνωτάτω. σαφὲς οὖν, ὅτι συνυπάρχοντα ταῖς συγκριτικαῖς ἐκφοραῖς τῶν ἐπιρρημάτων ὁμολογεῖ τὴν ἀπ’ αὐτῶν ἐπίτασιν. οὐ γάρ ἐστιν εὐμαρὴς ἢ εἰς ὡ κατάληξις τῶν ὑπερθετικῶν, εἰ μὴ πρότερον ἢ συγκριτικὴ γένοιτο κατάληξις. ἐπεὶ γὰρ οὐ φαμεν βραδυτέρω, οὐδὲ βραδυτάτω· οὐδὲ γὰρ τὸ προκείμενον ἦν ἐπίρρημα. τῷ ἐγγύς παράκειται καὶ ἐγγύτερος καὶ ἐγγυτέρω, καὶ συνυπάρχει τὸ ἐγγυτάτω. ἀπεδείχθη οὖν, ὡς οὐ παρὰ τὸ ἐγγύτατος ἢ ἀνωτάτος ἢ ἀνωτάτω καὶ τὰ τούτοις ὅμοια ἐγίνεται. ^[30]

2 1,1 169 ἔστι γε μὴν ἀπὸ ὀνομάτων συγκριτικῶν ἐπιρρηματικὴ κατάληξις συνεμπίπτουσα. ἐπὶ μὲν οὖν συγκρίσεως ἐνικῷ οὐδετέρω, ἐπὶ δὲ ὑπερθέσεως πληθυντικῷ οὐδετέρω· ταχύς ταχύτερον, ἀλλὰ καὶ ἐπίρρημα ταχύτερον· καὶ πληθυντικὸν ταχύτατα, ἀλλὰ καὶ <ἐπίρρημα> ταχύτατα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ κάλλιστα καὶ ἡδιστα. ἔστι μὲν οὖν παρὰ μὲν ὄνομα τὸ ἐγγύτερος ἐπίρρημά τι συγκριτικὸν ὀνομαστικὸν τὸ ἐγγύτερον, οὗ ὑπερθετικὸν τὸ ἐγγύτατα· καὶ ἔτι παρὰ τὸ ἀνώτερος ἐπίρρημά τι τὸ ἀνώτερον, οὗ ὑπερθετικὸν τὸ ἀνωτάτω· ὡς μέντοι πρόκειται, παρὰ τὸ ἀνωτέρω ὁμοιοκατάληκτον πεσεῖται τὸ ἀνωτάτω, ὥστε διαφέρειν τὸ ἀνωτάτω τοῦ ἀνώτατα, ἢ τὸ μὲν ὀνομαστικὸν ἐστὶν ἐπίρρημα, τὸ δὲ ἐπιρρηματικόν. Καὶ τὸ ἄφνω δέ, ἐν πάθει γενόμενον καὶ οὐ προφανῶς ἐπιδεξάμενον τὴν προκειμένην ὀνομαστικὴν τριγένειαν, συνεξήλθε τοῖς εἰς ὡ λήγουσιν ἐπιρρήμασιν. ἔστι μὲν γὰρ αὗτοῦ προκείμενον ὄνομα ἀφανής, καὶ ἔτι τὸ ἀφανῶς, ἢ δὲ συγκοπὴ ἄφνω, πάλιν καὶ τοῦ τόνου εὐλόγως ἀναβιβασθέντος, ἢ ἀπεδείχθη τὰ εἰς ὡ λήγοντα ἐπιρρήματα, μοναδικὰ ὄντα λέγω, κατὰ βαρεῖαν τάσιν. ὅτι δὲ ἔσθ’ ὅτε πάθος ἐγγινόμενον ἀμαυροῖ τὰς ιδιότητας τοῦ δεόντως πως σχηματίζεσθαι, ἐντελῶς ἐν τοῖς περὶ παθῶν ἐδείχθη. Τὰ εἰς ὡς λήγοντα ἐπιρρήματα κοινολεκτούμενα δυοῖν τόνοις ὑποπίπτει. ἢ γὰρ βαρύνεται, ὡς κούφως, φαύλως, μετρίως, ἢ περιέσπασται, ὡς τὸ σεμνῶς καὶ εὐσεβῶς. καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν ἔνια ὀξύνεται, ὥστε κατ’ ἐγκλισιν ἀνεγνώσθη ἢ ῥα καλῶς ἀποκαθάρασα ἐξελεπύρωσεν (Sophr. fr. 87 Ahrens). περὶ ὧν καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται. Ὑπέλαβον ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔθος τὸ ὡς Δωρικόν ἐστι, περὶ οὗ ἐν εὐτάκτῳ εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ τῶν διεψευσμένων τόνων. καὶ νῦν δὲ κεφαλαιωδέστερον ἔστι περὶ αὐτοῦ ἐκθέσθαι, ὡς προσήκοντα <τὸν> τόνον ἀνεδέξατο. Τὰ προκείμενα τῶν ἐπιρρημάτων, ἰδίας παραγωγῆς οὐ τυχόντα, οὐδὲ τὸν ἴδιον τόνον ἔχει, ἀναμένει δὲ τὸν πτωτικὸν τόνον, ὅς ἐστιν ἀπὸ γενικῆς πληθυντικῆς. ^[30]

2 1,1 170 καὶ ἔνεκα τούτου ἢ περισπᾶται ἢ βαρύνεται, καθὼς πᾶσα γενικὴ πληθυντικὴ ἢτοι περισπᾶται ἢ βαρύνεται. ἅμα καὶ συναποδεικτέον, ὡς παράγεται τὰ ἐπιρρήματα· καὶ συνηγορητέον τῷ προκειμένῳ μορίῳ, ὅτι δεόντως ὠξύνθη.—Ἐκκεῖται μὲν οὖν πρῶτος λόγος, ὅτι διὰ τοῦτο ἢ περισπᾶται ἢ βαρύνεται, διὰ τὸν παρεπόμενον τόνον τῇ γενικῇ πληθυντικῇ· καὶ συνυπάρχειν γὰρ θέλει τῇ γενικῇ πληθυντικῇ. τὸ μέγας ἐτερόκλιτον ἔχει τὸ μέγαλον, καὶ τὸ ἐπίρρημα οὐ παρὰ τὴν μέγας, ὡς παρὰ τὴν μεγάλων τὸ παντός ὀξύνεται, ἢ δὲ πάντων γενικὴ βαρύνεται· ἔνθεν καὶ τὸ συνὸν ἐπίρρημα συμβαρύνεται. —καὶ ὅτι τοῦτο αἴτιον, σαφὲς καὶ ἐκ τοῦ Δωριεῖς συμπερισπᾶν τὸ ἐπίρρημα, ἐπεὶ καὶ τὴν γενικὴν παντῶν φασίν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀλλῶς καὶ τηνῶς. τοῦτο γὰρ καὶ ἐνίους ἠπάτησεν ἀποφύνασθαι ὡς τὰ παρ’ ἡμῖν βαρύτονα τῶν ἐπιρρημάτων περισπῶσι Δωριεῖς. ὅπερ οὐκ ἦν ἀληθές· οὔτε γὰρ τὸ κούφως οὔτε τὸ φίλως οὔτε τὰ τοιαῦτα περισπῶσι. διὰ τί οὖν τὸ παντῶς; ὅτι καὶ τὴν ποιοῦσαν τὸν τόνον γενικὴν περιεσπάκεισαν. διότι δὲ τὴν παντῶν γενικὴν περισπῶσι καὶ ἔτι τὴν ἀλλῶν, ἐν ἑτέροις ἐδιδάξαμεν κατὰ τὰς ἀντωνυμικὰς γενικάς. —Ἔτι καὶ τὰ τῆς φωνῆς ἐγγίζει (τοῦ γὰρ ν ἅπαξ μετάθεσις εἰς τὸ ς γίνεται) καὶ τὰ ἐγγινόμενα πάθη· ἔνεκα τίνος τὸ σοφῶς οὐ διαιρεῖται; ὅτι οὐδὲ ἡ σοφῶν γενικὴ. ἔνεκα τίνος τὸ ψευδέως, εὐσεβέως, ἀτρεκέως, ἢ ὅτι καὶ <ἡ> εὐσεβέων καὶ ἀτρεκέων; Ἐταράχθησαν ἔνιοι καὶ κατὰ τὰ σχήματα τῶν ἐπιρρημάτων, ὑπολαμβάνοντες μὴ

ἐξομαλίζεσθαι τὰ τῆς τάσεως τῶν ἐπιρρημάτων, εἶγε ἀπὸ τοῦ καλῶς φασι παγκάλως καὶ ἀπὸ τοῦ σεμνῶς ἀσέμνως, οὐ μὴν ἀπὸ τοῦ ψευδῶς ἀψεύδως, σαφῶς ἀσάφως ἦν. οὐδὲ γὰρ ἡ σύνθεσις αὐτῶν, τῶν δὲ προεκκειμένων πτωτικῶν, οἷς παρείπετο ἀναβιβάζειν μὲν τὸν τόνον, εἰ εἰς ος λήγοιεν, φυλάσσειν δέ, εἰ εἰς ης. καὶ ἐπεὶ καλὸς πάγκαλος παγκάλων, διὰ τοῦτο παγκάλως· ψευδὴς δὲ καὶ ἀψευδὴς καὶ ἀψευδῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἀψευδῶς, καὶ ἀσαφῶς. Δέδεικται ἄρα διὰ πλειόνων, ὅτι οὐκ ἴδιον τόνον ἀνεδέχετο τὰ εἰς ὡς παρηγμένα παρ' ὀνοματικὰς ἐκφοράς· ὅθεν μοι δοκεῖ καὶ τὸ προκείμενον ἐπίρρημα εὐθύνεσθαι, εἰ ἐλέγχοιτο ἀπὸ γενικῆς περισπωμένης, ἥ ὥφειλεν ἔπεσθαι. ^[30]

2 1,1 171

οὐ δὲ ἔχει γενικὴν· ἡ γὰρ παρεκκειμένη γενικὴ τῶ ν.—Καὶ ἴσως ὑπολάβοι τις, ὅτι «καὶ τὸ τῶς ἄλογόν ἐστιν, ὅπερ πάλιν χρή περισπᾶν.»—ἀλλ' ὡς δευτέρον ἐστὶ τὸ τῶς τοῦ ὤς, παντὶ τῷ δῆλον. οὐ γὰρ τῆς γενικῆς τὸ τ ἔχει, τῆς δὲ ἀνταποδόσεως τοῦ <ὤς>, ὃ λόγῳ καὶ τῷ ἕως τὸ τέως παράκειται καὶ τῷ ἡνίκα τὸ τηνίκα, τῷ τε ὄφρα τὸ τόφρα. μάρτυς ἡ χρῆσις <ἡ> παρ' Ἑλλήσι.—Τίς οὖν αἰτία τοῦ ὀξυνθῆναι τὸ ὤς; τὸ προκείμενον αὐτοῦ μόριον πτωτικὸν ὅς. ἐντεῦθεν γὰρ ἔστιν ἐπινοῆσαι, ὡς παρ' εὐθεΐαν παρήχθη, εἶγε αἱ μὲν ἄλλαι τῶν πλαγίων μετὰ τοῦ τ λέγονται, αἱ δὲ εὐθεΐαι μόναι δίχα τοῦ τ. ὅς γὰρ καὶ τοῦ καὶ τῷ καὶ τόν. λέγω νῦν τὸ ὅς σημαῖνον τὸ οὗτος, ὡς ἐν τῷ ὅς ῥα μάλιστα (Λ 123). οὔτε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀορίστου μορίου, οὔτε ἀπὸ τῆς συνάρθρου ἀντωνυμίας, οὔτε ἀπὸ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου· λέγω δὲ ἀντωνυμικοῦ τοῦ ὅς, διὸ καὶ τὸ ἐπίρρημα τῆς δεξιῶς τε καὶ ἀναφορᾶς ἐστὶ παραστατικόν. τὸ γοῦν ἑτερόζυγον, λέγω τὸ ἐπεκτεταμένον, πάλιν μεμίμηται τὴν εὐθεΐαν πτώσιν· πάλιν γὰρ τὸ οὕτως οὐ παρὰ γενικὴν οὐδὲ παρὰ δοτικὴν, μόνην δὲ εὐθεΐαν τὴν δίχα τοῦ τ λεγομένην. ἀμφοτέροις γοῦν τὸ πάθος σύνεστι, τουτέστιν ἡ ἀποβολὴ τοῦ ς, οὐτ' ω, καὶ ὦ τε χερνᾶτις γυνή (lyr. gr. III 3 p. 1359 Bergk), σημασία τε ἡ αὐτή.—Ἄλλ' ἐκεῖνό τις φήσει· «κατὰ τοῦτό γε σεσημειώσεται, ὅτι μὴ ἀπὸ γενικῆς ἐσχηματίσθη.»—Πρὸς δὲ ἔστι φάναι, ὅτι καὶ ἄλλαι πάμπολλοι παραγωγαί, ἀπὸ γενικῶν σχηματίζονται, ἔχουσί τινα παρεκδεδραμηκότα παρὰ τὰς εὐθείας· τὰ κτητικὰ τῶν εἰς κος ληγόντων παρὰ γενικὰς σχηματίζεται, ποιμενικόν, Ἀτλαντικόν· ἀλλὰ τὸ θηλυκόν παρ' εὐθεΐαν, τὸ πανηγυρικός. παρὰ τὴν ἔρωτος τὸ ἐρωτύλος, ἀλλὰ καὶ παρὰ εὐθεΐαν τὴν ἡδύς τὸ ἡδύς τὸ ἡδύλος. ^[25]

2 1,1 172

οὐδὲν οὖν τὸ ἐμποδῶν τὸ πάντα μὲν τὰ ἐπιρρήματα παρὰ γενικὰς σχηματίζεσθαι, τό γε μὴν ὡς καὶ τὸ οὕτως παρ' εὐθείας.—Ἦδη ἀπεδείχθη τὰ προκείμενα τῶν ἐπιρρημάτων ἰδίῳ μὲν τόνῳ μὴ κεχρημένα, ἀναμένοντα δὲ τὴν τάσιν τὴν ἐν πτωτικοῖς. σαφὲς ὅτι, εἰ τὸ ὤς περιεσπᾶτο, ἡλογεῖτο ἄν, τοῦ ὅς ὀξυνομένου. βίαιοι ἄρα οἱ ὑπολαμβάνοντες αὐτὸ Δωρικόν· καὶ γὰρ τῶν Δωρικῶν πρόκειται τινα περισπώμενα. Συζυγεῖ τῷ προκειμένῳ μορίῳ ἀνταποδοτικὸν μὲν τὸ τῶς, πυσματικὸν δὲ τὸ πῶς, καὶ ἔτι ἀναφορικὸν τὸ ὅπως, καθὸ καὶ ἄλλοις ἡ τοιαύτη τάξις παρέπεται, ἥ τῇ πῇ ὅπῃ, οὗ τοῦ ποῦ ὅπου, ἡνίκα τηνίκα πηνίκα ὀπηνίκα.—Ἴσως οὖν τις φήσει τὰ κατὰ πεῦσιν ὁμοτονεῖν τοῖς κατὰ ἀπόλυσιν. «τὸ ποῦ περισπᾶται, ἀλλὰ καὶ τὸ οὗ τῆς αὐτῆς τάσεως ἔχεται. ἡνίκα, καὶ τὸ πηνίκα. τὸ ἥ περισπᾶται, ἀλλὰ καὶ τὸ πῇ. εἰ δὲ καὶ τὸ πῶς περισπᾶται, ὁμόλογον ὅτι καὶ τὸ ὤς περισπασθήσεται.» Ἀλλὰ πρὸς γε τὸ τοιοῦτον ἔστι φάναι. τί γὰρ μᾶλλον, εἰ τὸ ὤς ἀποδέδεικται εὐλόγως ὀξυνόμενον, οὐχὶ τὸ πῶς περισπώμενον ἡμαρτῆσθαι ὁμολογήσουσι τοῦ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχομένου κατ' ὀξεΐαν προφοράν, λέγω τοῦ τῶς;—Ἔστιν οὖν ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀναλαβόντα τὸν λόγον ἐκεῖνο φάναι, ὡς εὐλόγως καὶ τὸ πῶς περιεσπᾶτο, προαποδεδειγμένου τοῦ ὅτι τὸ ὤς ὀξύνεται.—τὰ πύσματα ἢ φύσει θέλει βαρύνεσθαι ἢ δυνάμει. τὰ γοῦν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, ἔχοντα τόπον τῆς βαρείας, πάντα βαρύνεται· τὰ δὲ μονοσύλλαβα, οὐ δυνάμενα ἐκτὸς τῆς ὀξεΐας γενέσθαι, δυνάμει ἐβαρύνθη περισπασθέντα. ὅθεν τὸ μὲν ὤς, οὐχ ὑποπίπτον πύσματι, τὸν ἴδιον τόνον ἐφύλαξε· τὸ δὲ πῶς,

γενόμενον πύσμα, οὐ διὰ τὴν φωνὴν οὕτω περιεσπάσθη ὡς διὰ τὴν πεῦσιν τὴν ἐγγενομένην.
[20]

2 1,1 173 οὕτως γοῦν τὰ ἀπ' αὐτῶν ἀναφορικά, προσλαμβάνοντα τὸ ο , ὡς ἂν τῶν τόνων ἐν τοῖς μονοσυλλάβοις κατηναγκασμένων, γενόμενα δισύλλαβα δέχεται καὶ τὴν προοφειλομένην τάσιν, ἥνικα γίνεται ὅπου καὶ ὅπη καὶ ὅπως, τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν οὐ ταῦτὸν ἀναδεχομένων διὰ τὸ κατὰ φύσιν ἔχειν τὸν τόνον, πότε ὁπότε, ποῖος ὁποῖος, πηνίκα ὀπηνίκα. ὅθεν δοκεῖ μοι καὶ [κατὰ] τὴν Δωρικὴν διάλεκτον τῷ μὲν προκατειλεγμένῳ λόγῳ ὅπως ἀναγινώσκειν, οὐ δ' ὅπως ἄριστα (Sophr. fr. 88 b Ahrens), τῷ μέντοι μᾶλλον αὐτοὺς συγκαταβιβάζειν τὰ ἐπιρρήματα ὅπῳ ς, ὥστε ἀμφοτέρως τὰς ἀναγνώσεις λόγου ἔχεσθαι. Ὅτι δὲ οὐ συμπαθείας ἔχεται ἡ πεῦσις ὡς πρὸς τὰ δίχα τοῦ τ καὶ μετὰ τοῦ τ λεγόμενα, σαφὲς ἐντεῦθεν. ὃν τρόπον συνυπάρχουσιν οἱ ἐνεστῶτες τοῖς παρατατικοῖς, καὶ οἱ παρακείμενοι τοῖς ὑπερσυντελικοῖς, καὶ αἱ γενικαὶ ταῖς δοτικαῖς, καὶ ἄλλα πλείονα, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ πύσματα ὡς πρὸς τὰς ἀναφορικὰς προφοράς, καὶ τὰ δίχα τοῦ τ ὡς πρὸς τὰ ἀνταποδοτικά, λέγω <τὰ> μετὰ τοῦ τ . συνυπάρχει γοῦν ἑαυτοῖς καὶ συνεξέρχεται. καὶ ἐπεὶ ἅπαξ τὸ πότερος διὰ τοῦ π , καὶ τὸ ὁπότερος. ἀλλ' οὐ πάντως κατηνάγκασται τὸ ὅτερος καὶ τότερος. καὶ ἐπεὶ πάλιν τὸ ἔως, εὐθέως καὶ τὸ τέως, καὶ ὄφρα καὶ τόφρα, οὐ πάντως ἐξηναγκασμένου τοῦ φάναι καὶ πέως καὶ ὀπέως, καὶ πόφρα καὶ ὀπόφρα. οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένων μορίων οὐ πάντως καταναγκάζεται τὰ ἐξῆς. οὐ γὰρ ἐπεὶ τὸ ἀναγινώσκω καὶ ἀνεγίνωσκον, εὐθέως καὶ τὰ ἐξῆς κλίματα· οὐδὲ ἐπεὶ τὸ ὕδωρ ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς, εὐθέως καὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς. ἔνθεν οὖν [καὶ] κατὰ συμπάθειαν καὶ τὸ τῶς τῷ ὥς συνετονώθη, οὐ μὴν τὸ πῶς, καθὼ οὔτε πάντως συνυπάρχον ὀφείλει εἶναι, καὶ καθὼ ἐδείξαμεν, ὅτι αἱ πεύσεις κατὰ φύσιν ἐβαρύνοντο. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν παρὰ τὰ πτωτικὰ παρηγμένων. Δοκεῖ δὲ πρωτότυπον εἶναι τὸ ἔω ς· οὐ γὰρ προϋφέστηκε· τό τε ἀνταποδοτικὸν αὐτοῦ τέω ς. Ἠπόρηται δὲ καὶ τὸ αὐτως πῶς ἐγένετο.
[30]

2 1,1 174 οὐ γὰρ ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς αὐτὸς ἀντωνυμίας, καθότι τὸ ἐκεῖνος ὡς πρὸς τὸ ἐκεῖνος καὶ τὸ οὗτος ὡς πρὸς τὸ οὕτως. πρὸς οἷς καὶ τὰ τοῦ τόνου διελέγχει. Τρύφων (p. 52 Velsen) περὶ τοῦ σημαίνοντος τὸ οὕτως ἐκδέχεται μετάπτωσιν τοῦ ο εἰς τὸ α γεγενῆσθαι. ἀλλὰ ἐλείπετο καὶ περὶ τοῦ σημαίνοντος τὸ μάτην διαλαβεῖν. ὅθεν ἢ καὶ αὐτὸ δεκτέον θεματικόν, ἢ συγκαταθετέον Ἑρακλείδῃ, φαμένῳ ὡς κατὰ στέρησιν ἐστὶ <τὴν διὰ> τοῦ α αὐτως, συναλοιφῆς γενομένης τοῦ α καὶ ο εἰς α μακρόν, ὡς τὸ Μενέλαος— Μενέλας, Δορύλαος Δορύλας, Πτερέλαος Πτερέλας. τὰ γὰρ ἐν τῷ δέοντι μὴ γενόμενα ματαίως γίνεται· φαμέν γὰρ τὰ ἐν τῇ δεούσῃ ποιότητι ποιήσον οὕτω ς. Ἔστι καὶ ἰδίᾳ παραγωγὴ [περὶ] τῶν εἰς χως ληγόντων, ἃ μάλιστα παρὰ τὴν τῶν ἀριθμὸν δηλούντων πάλιν ἐπιρρημάτων ἀντιπαράθεσιν ἀποτελεῖται, τοῦ τελοῦς εἰς τὸ χως τρεπομένου. ἅπερ οὐκέτι ἀναμένει τόνον ἀλλότριον, ἰδίᾳ δὲ περισπᾶται ἅπαντα, τετράκις τετραχῶς, πεντάκις πενταχῶς, πολλάκις πολλαχῶς. ἐν ἰσοσυλλαβίᾳ οὖν ἀντιπαράκειται τοῖς προκειμένοις ἐπιρρήμασι. Καὶ κατὰ τοῦτο οὖν τις σημειώσαιτο τὸ διχῶς καὶ τριχῶς, ὅτι πλεονοσυλλαβεῖ τοῦ δῖς καὶ τρίς. Ἄλλ' ἴσως ἐπεὶ οὐδὲ ὁλόκληρα αὐτὰ τὰ ἐπιρρήματα, ἐν δὲ συγκοπῇ, καὶ τὰ παρακείμενα οὐ τῇ συγκοπῇ ἠκολούθει, τῇ δὲ ὁλοκλήρῳ προφορᾷ.—Ἄλλ' ἐπεὶ ἐμποδίζει τὸ μὴ συνισοῦσθαι αὐτὰ τῷ δυάκις καὶ τριάκις, ἄμεινον ἐκεῖνο φάναι, ὡς πολλάκις τὰ ἀπὸ μονοσυλλάβων λέξεων παραγόμενα ἢ καὶ συντιθέμενα φυλακτικά ἐστὶ τῶν ἰδίων φωνηέντων ὑπὲρ τοῦ μὴ παραναλίσκεσθαι εἰς τὰς παραγωγὰς αὐτὰς τὰς πρωτοτύπους λέξεις, εἶγε καὶ ἡ πρό πρόθεσις συντιθέμενη οὐκ ἀποβάλλει τὸ ο , φωνήεντος ἐπιφερομένου, ἢ δὲ ἀπὸ καὶ ὑπό· καὶ τὸ γήδιον ὑποκοριζόμενον ἐφύλαξε τὸ η τοῦ γ ἦ, τοῦ τέλους τῶν τοιούτων γενικῶν εἰς τὸ ἴδιον μεταλαμβάνομένου, κυνός κυνίδιον, ἄρτου ἀρτίδιον, λέγω τῶν μετὰ συμφώνου ἐκφερομένων καὶ τὸ μνααῖος ἐφύλαξε τὸ α.—ἔστι καὶ ἄλλα πάμπολλα εἰς τὸ

τοιούτον παραθέσθαι. ἀναγκαίᾳ ἄρα καὶ ἡ μονὴ τοῦ ι ἐν τῷ διχῶς καὶ τριχῶς. Καὶ περὶ τάσεως δὲ τοῦ ἡσύχως ἢ ἡσυχῶς καὶ τοῦ παρακειμένου ἐπιρρήματος, λέγω τοῦ ἡσύχη ἢ ἡσυχ ἢ, ἣν τις διαφορά. ^[30]

2 1,1 175

—Καὶ οἱ μὲν ἡξίωσαν ἀμφοτέρω βαρύνειν, λέγω τὸ ἡσύχως καὶ ἡσυχῇ, καθὼ συμβαρύνεται τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων ταῖς συνούσαις γενικαῖς. φαμέν κούφως, ὅτι καὶ κούφων, καθὼς πρόκειται· εἰ δὲ φαμεν ἡσύχων, δῆλον ὅτι καὶ ἡσύχω ς.—καὶ εἰ τὰ τοιαῦτα ἔχει τὰ παρακείμενα εἰς ἡ. ἐπιρρήματα τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦντα, δῆλον ὅτι καὶ ἡσυχ ἡ. φαμέν γὰρ πάντῃ ἡ, ὅτι καὶ πάντως, καὶ ἄλλῃ ἡ, ὅτι καὶ ἄλλως, ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγε (N 49)· οὐδαμῇ δέ, ὅτι καὶ οὐδαμῶ ς. διχῇ τε καὶ τριχ ἡ, ὅτι καὶ διχῶς καὶ τριχῶ ς. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ Δωριεῖς παντᾶ φασιν, ὅτι καὶ τὸ ἐπίρρημα παντῶς, καὶ ἄλλᾳ ᾧ, ὅτι καὶ ἄλλῶ ς. κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, δεδομένου τοῦ ἡσύχως, συνδοθήσεται καὶ βαρύτερον τὸ ἡσυχ ἡ. —Ἔστι καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐτέρου λόγου ἐκεῖνο φάναι, ὅτι καὶ ἄλλα μόρια, ὀφείλοντα κατὰ ἀκολουθίαν τινὰ ἢ ὀξύνεσθαι ἢ περισπᾶσθαι, συνεκδρομῇ γραφῆς παρακολουθήσαντα ἀπέφευγε τὸν δέοντα τόνον. παρὰ τὸ ἴστημι ἐστὶ τὸ ἰστάς καὶ παρὰ τὸ βίβημι τὸ βιβᾶ ς, κίχημι κιχᾶ ς, τίθημι τιθεί ς. ἔδει οὖν καὶ παρὰ τὸ ἴσασμι τὸ ἰσᾶς εἶναι· ἀλλ’ ἐπεὶ ἅπασι αἱ εἰς σας λήγουσαι μετοχαὶ βαρύνονται, τῷ ι παραληγόμεναι, γεμία ς, λεπίσα ς, λακτίσας, συνεξέδραμε καὶ ἡ ἴσας τοῖς τοιούτοις. οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὸ ἡσυχῶς περισπᾶν τῇ συνεκδρομῇ τῇ τῶν εἰς χως ληγόντων ἐπιρρημάτων, καὶ πάλιν συμπαρακεῖσθαι τὸ ἡσυχῇ συμπερισπωμένως ὡς διχῇ καὶ τριχ ἡ. Τὸ παρὰ Μενάνδρῳ νουνεχόντως δοκεῖ ἀσύστατον εἶναι, καθότι τῶν τοιούτων ἐπιρρημάτων προϋφέστηκε καὶ πτωτικόν. τὸ νουνεχῶς ἀναλογώτερον καθέστηκε, καθότι καὶ τὸ νουνεχῆς παράκειται. καθὼ οὖν οὐ δοκεῖ ἐπιρρηματικῶς ἐξηρηνέσθαι, σεσημειώσθω· ἐπεὶ τοί γε πολλάκις σχήματά τινα ἐκ διεστῶτων εἰς ἐνότητά παραλαμβάνεται. παρὰ δύο διεστῶτα τὸ Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης, παρὰ τὸ τὸ αὐτὸ ἔν που ἀποτελεῖται τὸ ταυτότης, παρὰ τὸ Νέα πόλις ἔν τὸ Νεαπολίτῃ ς. ^[25]

2 1,1 176

συσταίῃ ἂν οὖν καὶ παρὰ τὸ νοῦν ἔχων τὸ νουνεχόντως κατὰ τὸν τοιοῦτον λόγον, οὐ μὴν, ὡς προείπομεν, κατὰ σύστασιν τῶν προκειμένων ἐπιρρημάτων. Τοσαῦτα περὶ τῶν εἰς ὡς ληγόντων ἐπιρρημάτων. Τὰ εἰς οὐ λήγοντα ἐπιρρήματα, ἔαν τε παρ’ ὀνόματα ἢ ἐσχηματισμένα, ἔαν τε παρ’ ἄλλο μέρος λόγου, περισπᾶται. τῷ ὕψος παράκειται τὸ ὑψοῦ δ’ ἐν νοτίῳ τὴν γ’ ὠρμισαν (δ 785)· τῷ τῆλε τὸ τηλοῦ (δ <μή> ποτε ἐδύνατο καὶ τῷ τέλος παρακεῖσθαι, ὥστε τὸ μὲν ἐντελὲς εἶναι τελοῦ, εἶτα κατ’ ἐπέκτασιν τηλοῦ· τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους συντείνοντα μεγεθύνεται)· τῷ ἄγχι τὸ ἀγχοῦ· τῇ αὐτός ἀντωνυμία τὸ αὐτοῦ (ἐνθεν καὶ δοκεῖ τὰ τῆς παραθέσεως ἀμφίβολα γίνεσθαι, ὅτι καὶ ἡ γενικὴ συνεμπίπτει. τὸ γοῦν ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν (Π 741) ἦτοι ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν ἔπεσαν, ἢ τοπικὴν σχέσιν σημαίνει· καὶ τὸ αὐτοῦ καὶ κριοῖο θωώταταί εἰσι κέλευθοι (Arat. Phaen. 225) ἦτοι τοῦ κριοῦ καὶ τοῦ σκορπιοῦ θωώταταί αἱ κέλευθοί εἰσιν, ἢ τοπικῶς πάλιν τὸ ἐπίρρημα κεῖται).—Ὅθεν ἀναλογώτερον δοκεῖ εἶναι τὸ ποῦ τοῦ ὅπου. ἔχοι δ’ ἂν καὶ τὸ ὅπου ἀναλογίαν, καθὼ τὰ ἐν περισπασμῷ λεγόμενα μονοσύλλαβα, προσλαμβάνοντα τὸ ο κατὰ ἀναφορικὴν ἔννοιαν, βαρύνεται. τὸ πῶς ὅπως λέγεται καὶ τὸ πῇ ὅπῃ καὶ τὸ ποῦ ἄρα ὅπου εἴρηται. Ὅμοίως καὶ τὰ εἰς οἱ λήγοντα παραγωγὰ περισπᾶται, παρ’ οἷα μέρη λόγου ἂν ἢ παρηγμένα, Μεγαροῖ, Ἰσθμοῖ, καὶ παρὰ ἐπίρρημα τὸ ἐνταῦθα ἐνταυθοῖ. σεσημειώσεται οὖν τὸ οἶκοι οὐ μόνον τῇ τοιαύτῃ τάσει, ἀλλὰ καὶ ἔτι ἐν τῷ οἴκοθεν, ὡς δεδειξεται ἐν τῷ περὶ τῶν εἰς θεν. ^[25]

2 1,1 177

—Καὶ ἔνεκα τοῦ τύπου καὶ τὸ πόπο ι, ὃ πόποι· καὶ γὰρ τὰ πρωτότυπα θέλει ὅπωςδῆποτε περισπᾶσθαι, ὡς ἔχει τὸ οἰμοιοῖ καὶ τὸ ὀτοτοῖ καὶ τὸ οἰοιοῖ.—Φαίνεται ὅτι καὶ τὸ εὐοῖ κατὰ τοῦτο σεσημειώσεται.—τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθείη ἄν. οὐ γὰρ ἐστὶν ἐλλειπὴς τῇ ἐν προθέσει, συστελλομένου τοῦ ω εἰς τὸ ο, ὡς τινες ὑπενόησαν, ἐν μέσσοι· ἀλλ’ ὃν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος τὸ οἶκοι ἐγένετο,

σημαῖνον τὸ ἐν οἴκῳ, παρὰ τε τὸ Πυθῶ <τὸ> Πυθο ἱ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρον τὸ Μεγαρο ἱ, σημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροις, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσος τὸ μέσσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ. ὅπερ ἔφην κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθος βαρύνεσθαι. Τὰ εἰς δε λήγοντα τοπικὰ ἐπιρρήματα, ἐν ἐνὶ μέρει λόγου καθεστῶτα, καὶ προπαροξύνεται καὶ τῷ α παρεδρεύεται, ὡς ἔχει τὸ οἴκαδ ε, ἅλαδ ε. ἐν τόνῳ οὖν σεσημειώσεται τὸ ἐνθάδε, ἥ <τε> τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων παράκειται ὀνόμασι, τὸ ἐνθάδε δὲ οὐδὲ τῇδε ἔχει. τὰ προκείμενα τῶν ἐπιρρημάτων οὐδέποτε ἀποβολῇ τοῦ δε σχέσιν τοπικὴν ἀποτελεῖ· πῶς οὖν παρὰ τὸ ἐνθάδε τὸ ἔνθα σχέσιν τοπικὴν σημαίνει; ἔνθα κατεπλέομεν (ι 142).— Πρόσκειται δὲ ἐν ἐνὶ μέρει λόγου, ἐπεὶ καὶ ἔστιν ἐκ συντάξεως τῆς κατ' αἰτιατικὴν καὶ συνδέσμου τοῦ δὲ πάλιν ἢ εἰς τόπον σχέσις, ὡς ἔχει τὸ Οὐλύμπον δὲ καὶ ἀγρὸν δὲ καὶ οἶκον δ ἐ. διὸ οὐδὲ κατὰ τὸ τοιοῦτον ὁμοίον ἐστὶ τὸ ἐνθάδε, ὅτι οὔτε ἔγκειται αἰτιατικῇ, οὔτε ὁ τόνος τοῦ πρωτοτύπου διαφυλάσσεται, καθάπερ ἐπὶ τῶν προκειμένων. τὸ γὰρ οἶκον προπερισπᾶται, καὶ πάλιν ἐν τῇ προσθέσει τοῦ δὲ μένει ὁ αὐτὸς τόνος, οἶκον δ ἐ, μετὰ τοῦ καὶ τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τέλους εἶναι. ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ Οὐλύμπου δ ἐ. —διὸ καὶ δοκεῖ τὸ ἅλαδ' ἐλκομένων (Ξ 100) ἀμφίβολον εἶναι, δυνάμενον καὶ τῇ παραγωγῇ κεχρησθαι τοῦ οἴκαδε, δυνάμενον καὶ ἐν αἰτιατικῇ εἶναι τοῦ ἅλα καὶ προσθέσει τοῦ δέ, ἐφ' οὗ καὶ δύο τόνοι ἐπιτεθήσονται, ἅλα δέ. [30]

2 1,1 178 —σαφὲς οὖν ὅτι οὐδὲ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον τὸ ἐνθάδε ὑποπίπτει τῷ λόγῳ, πάλιν τοῦ τόνου καταβιβαζομένου.—Μή ποτ' οὖν τῇδε ἐσχηματίσθη. ἔστι καὶ ἑτέρα παραγωγή ἢ διὰ τοῦ δε, ἢ τις οὐχ ἔνεκα σχέσεως τοπικῆς παραλαμβάνεται, αὐτὸ δὲ μόνον κατὰ παραγωγήν, τῆς σημασίας πάντοτε μενούσης τῆς αὐτῆς καὶ φωνῆς τῆς ὁλοκλήρου τῆς κατὰ τὸ πρωτότυπον, ἐφ' ἧς καὶ ὁ τόνος ἐφέλκεται πρὸ τοῦ τέλους, ὥσπερ ἔχει παρὰ τὸ τοῖος τὸ τοιόσδε, τόσος τοσόσδε, καὶ ἐν ἐπιρρήμασι τὸ τῆμος τημόσδε, τηνίκα τηνικάδ ε. εἴπερ οὖν ἴδιον τῇσδε τῆς παραγωγῆς τὸ ἐν ἀποβολῇ τοῦ δε τὴν αὐτὴν ἔχειν σημασίαν τοῖς πρωτοτύποις, καὶ τὴν ὀξεῖαν ἐφέλκεσθαι πρὸ τοῦ τέλους, δῆλον ὡς καὶ τὸ ἐνθάδε τῇσδε τῆς παραγωγῆς ἂν εἴη, ἐπειδὴ τὰ προκείμενα δύο παρεπόμενά ἐστιν ἐν τῷ ἐνθάδε.—κατὰ τοῦτο γέ τοι μόνον σεσημειώσεται, καθὼς ἡ τοιαύτη παραγωγή οὐχ οἰαισθήποτε λέξεσι πρόσσειν, ἀλλὰ μορίοις ἀνταποδοτικοῖς τοῖς ἀπὸ τοῦ τ ἀρχομένοις, ὡς ἔχει τὸ τοσόσδε καὶ τὸ τοιόσδε. οὐδὲ γὰρ τὰ ἅλλα σύζυγα, μὴ ἔχοντα τὸ τ, τῆς παραγωγῆς τυγχάνει, λέγω τὸ ἥμο ς, ἡνίκ α, εἰ μὴ γένοιτο τῆμος καὶ τηνίκ α. οὐ παρείπετο οὖν τῷ ἐνθάδε τὸ τοιοῦτον· κατὰ τοῦτο ἄρα σεσημειώσεται. Τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρήμασι χρήσαιο ἂν τις καὶ ἐπὶ τοῦ ἔνθεν καὶ ἐνθένδε· οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς θεν ληγόντων ἐπιρρημάτων ἔξωθεν παραγωγήν ἴσχει τὴν διὰ τοῦ δε. φαίνεται δὲ ὅτι οὐδὲ δύο λέξεις εἰσὶν ἡμαρτημέναι, ἀλλὰ μία, εἴγε καὶ τὸ ἔνθεν Δωρικώτερον ἀπεδείχθη γενόμενον ἔνθα α, καθὼς ἐπεδείξαμεν καὶ περὶ τοῦ πρόσθεν πρόσθα, ὑπερθεν ὑπερθ α. Ἐχοι δ' ἂν ἐπίστασιν καὶ τὸ ὦδε, συνήθως μὲν τὴν εἰς τόπον σχέσιν δηλοῦν, ἐν δὲ τοῖς Ὀμηρικοῖς, ὡς Ἀριστάρχῳ δοκεῖ, ἐν τῷ καθόλου μὴ τοπικῆς ἔχεσθαι σχέσεως, τῆς δὲ κατὰ ποιότητα. καὶ σαφές ἐστίν, ὅτι τῇ μὲν παραγωγῇ τῇ διὰ τοῦ δε οὐκ ἀπιθάνως τὸ σύνηθες τοπικὸν ἐξεδέξατο ἐπίρρημα, οὐ μὴν καὶ τὰ τῆς παραγωγῆς ὁμολογεῖ, καθὼς ἐδείχθη ὡς ἡ τοπικὴ παραγωγή τὴν διὰ τοῦ α γραφὴν ἔχει πρὸ τοῦ τέλους, ἀπὸ τε ὀνομάτων παρήγετο, τὸ δὲ οὐ τῇδε εἶχεν. [25]

2 1,1 179 —Ἄλλ' ἦν καὶ ἑτέρα σύνταξις ἐν αἰτιατικῇ πάλιν ὀνομάτων καὶ προσθήκῃ τοῦ δε, ὡς ἔχει τὸ οἶκον δὲ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὅπερ πάλιν οὐ τῇδε εἶχε τὸ προκείμενον ἐπίρρημα, οὔτε κατὰ γραφὴν, οὔτε κατὰ τάσιν. διὸ καὶ ἔνεκα τῶν τοιούτων μᾶλλον ἂν τις παραδέξαιτο τὸ «τὸ δ ἐ» ἐπὶ τοπικῶν ἐπιρρημάτων, πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τὸ δ' ἰκάνω (τ 407)· δύναται γὰρ ἐγκεῖσθαι αἰτιατικῆς ἄρθρον κατ' οὐδετέραν προφοράν.—Σαφὲς οὖν ὅτι ἔχοιτο ἂν λόγου του κατὰ παραγωγήν τὴν δε συλλαβὴν προσλαβὼν κατὰ τὸ αὐτὸ σημαίνόμενον, ὡς ἔχει παρὰ τὸ τῆμος τὸ τημόσδε, τὴν αὐτὴν ἔχον σημασίαν τῷ πρωτοτύπῳ, τηνίκα τηνικάδ ε. σημαίνοντος

οὖν τοῦ ὥς ἐπιρρήματος τὸ οὕτως, εἴη ἂν ἡ προκειμένη παραγωγή κατὰ τὸ αὐτὸ δηλούμενον ἐν τῷ ὧδε, ἀναγκαίως προπερισπωμένη, ἐπεὶ ἡ φύσει μακρὰ ἐν τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ περισπωμένην ἀναδέχεται, τοιοῦδ ε , τοιῷδ ε. Ὁμοίως δ' ἂν ἔχοιτο καὶ τὸ τοιοῦτον ἐπιστάσεως. —«Ὁλοκλήρους γὰρ τὰς τῶν πρωτοτύπων φωνὰς ἤδε ἡ παραγωγή φυλάσσει, τοῖος τοιόσδε, τηλίκος τηλικόσδε, τῆμος τημόσδε· χρῆν οὖν καὶ παρὰ τὸ ὥς ὧσδε.»—Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δύναται ἀπολογίας ἔχασθαι, τῇ μὲν ἀπὸ Δωρικοῦ δυνάμενον ἐσχηματίσθαι τοῦ ὦ, ὅπερ ἀντὶ τοῦ ὥς παραλαμβάνουσι, τῇ δὲ ἀπὸ τοῦ πτωτικοῦ τοῦ προϋφεστῶτος κατ' ἔλλειψιν τοῦς· καὶ γὰρ παρὰ τὸ ὅς ὠφείλεν ὅσδε εἶναι, ὅπερ ἐγένετο ὅδε. ἀλλὰ καὶ τοῦτο συνήθως ἀποβάλλει τὸς· τὸ γὰρ αὐτὸ σημαίνει ἔσθ' ὅτε τὸ ὅ καὶ τὸ ὅς, ὁ γὰρ ἦλθε θαός (Α 12)· ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν (α 286). Ἔχοιτο δ' ἂν ἔτι καὶ ἐπιστάσεως τοιαύτης, καθὼς εἵπομεν ὅτι ἡ διὰ τοῦ δε παραγωγή πολὺ πρότερον τὴν ἀνταπόδοσιν τὴν διὰ τοῦ τ παραλαμβάνει· οὐ γὰρ παρὰ τὸ οἶος τὸ τοιόσδε, οὐδὲ παρὰ τὸ ἡνίκα τηνικάδ ε.—Καὶ πάλιν ὑπὲρ τούτου ἔστι φάναι, ὅτι ἔλλειψίς ἐστι τοῦ τ ἐπὶ τῶν προκειμένων μορίων, ὥς δέικνυται καὶ ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν, ὥς καὶ ἡ οὗτος ἀντωνυμία, παραχθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὅς, λείπει τῷ τ, ἀποδεικνυμένου τοῦ τοιούτου καὶ διὰ τῶν πλαγίων πτώσεων, τούτο υ, τούτ ω, καὶ οὐδετέρου τοῦ τοῦτ ο, καὶ διὰ Δωρικοῦ τοῦ τοῦτο ι. [5]

2 1,1 180 ὅπερ καὶ διὰ τοῦ ἀρθρικοῦ δέικνυται καὶ διὰ τοῦ ἀντωνυμικοῦ· τὸ γὰρ οἱ τοί φασι Δωριεῖς, καὶ τὸ αἰ τα ί, ταῦται ταί θύραι μᾶτερ (Sophr. fr. 88 Ahrens). λέγω δὲ ὅτε κατὰ προτακτικὴν θέσιν ἐστὶ τὸ ἄρθρον· ἐπεὶ ὅτε γε καθ' ὑπόταξιν ἐστὶ, τὸ τ οὐ πάντως προστίθῃσιν, ἐπεὶ φυσικὴ ἐστὶν ἡ ἀπόστασις τοῦ τ, οὐκ ἐν πάθει γενομένη. ὅθεν οὐδ' ἐπίμειπτον ταί γυναῖκες αἱ τὰν θεὸν φαντὶ ἐξελᾶν (Ahrens dial. II p. 468). ἐτέτακτο γὰρ οὐ κατὰ πρόταξιν, ἀλλὰ καθ' ὑπόταξιν. Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τοῦ οἶκον δέ.—Τὰ μὲν οὖν προκατελεγμένα ἐπιρρήματα, τύπου ἰδίου ἐχόμενα, τὴν εἰς τόπον σχέσιν ἐσήμαινε, παραγωγῆς τυγχάνοντα τῆς διὰ τοῦ δε· τὰ μέντοι τοιαῦτα, οἶκον δέ, ἀγρὸν δέ, Οὐλυμπον δέ, σύνταξιν ἔχει ἐπιρρηματικὴν, οὐ μὴν μερισμὸν τὸν κατὰ τὰ ἐπιρρήματα. καὶ γὰρ τὸ ἐξ οἴκου ἔχει τὴν ἐκ τόπου σημασίαν, οὐ μὴν ἐστὶν ἐπίρρημα, μέρη δὲ δύο λόγου, τὴν ἐκ τόπου σχέσιν παριστάντα, καθὸ συνεχέστερον αἱ προθέσεις, μετὰ καὶ ἄλλων πλείονων σημασινομένων, καὶ παρεμφατικάι εἰσι τόπου. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν οἴκῳ· οὐ γὰρ ταῦτόν ἐστι τῷ οἴκοθι. ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν ἐπιρρήματος, δηλοῦντος τὸ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, οὐ ταῦτόν παράγεται.—Ὑπενόησαν δ' ἔνιοι, ὥς ἐν εἴῃ μέρος λόγου τὸ οἶκονδέ, ἐκ λόγων τοιούτων· «ὅτι κατὰ μίαν σχέσιν ἐκφέρονται, ὅπερ ἴδιον ἐπιρρημάτων· ὅτε εἰ ὀνόματα ἦν τὸ οἶκονδέ, οὐκ ἂν ἐνεποδίζετο μετασχηματίζεσθαι εἰς πτώσεις καὶ ἀριθμούς, ὅπερ παρείπετο ὀνόμασιν. —οἱ συμπλεκτικοὶ σύνδεσμοι εἰς συμπλοκὴν παραλαμβάνονται, καὶ οὐ παρὰ τοὺς ἀριθμοὺς ἢ τὰς πτώσεις ἐμπόδιοι καθεστᾶσιν· ἐκάστης γὰρ πτώσεως καὶ παντὸς ἀριθμοῦ δεκτικοὶ εἰσιν. εὖ γὰρ λέγοι τις ἀνθρώπους μὲν ἐθεασάμην, ἄλλα δὲ ζῶα οὐ, ἢ ἄνθρωπος μὲν ἦν, ὅπως δὲ ἀφανὴς ἐγένετο οὐκ ἐπίσταμαι· ἀδιαφόρως γὰρ ἔχουσι, καθ' οἷανδὴποτε ἂν ὦσι πτώσιν, συμπλέκειν καὶ παραλαμβάνεσθαι. ὅπερ ἐπὶ τοῦ οἶκον δέ καὶ Οὐλυμπον δέ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι· οὔτε γὰρ σύνδεσις οὔτε μετάπτωσίς τις εἰς ἀριθμὸν ἢ πτώσιν ἔνεστιν. [30]

2 1,1 181 —Ἐτι τὰ ὀνόματα, προσλαμβάνοντα ἄρθρα, φυλάσσει τὴν ἰδίαν σύνταξιν λόγον τε τὸν αὐτόν, δίχα τοῦ πλέονι ἀναφορᾷ κεχρηῆσθαι, ἄνθρωπος δὲ παραγενόμενος, ὁ ἄνθρωπος δὲ παραγενόμενος· αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. οὐ μὴν ταῦτόν ἐστιν ἐν τῷ οἴκον δέ καὶ τὸν οἶκον δέ· οἰκόνδε γὰρ ἐλεύσομαι, οὐ μὴν τὸν οἰκόνδε ἐλεύσομαι.—Τοῖς τοιούτοις λόγοις ἐπανεχόντες φασιν ἠνῶσθαι τὰ τοιαῦτα εἰς ἐπιρρηματικὴν παραγωγὴν. καὶ πάλιν ἀντεῖχοντο τῶν τονικῶν παραγγελμάτων, καὶ οὕτως ἐπηπόρουν ἐπὶ τῶν σχημάτων.—Ἔστι δὲ πρὸς ἐν ἕκαστον τῶν προκειμένων ὑπαντῆσαι, καὶ ὥς πρόκειται, δεῖξομεν ὅτι ἐστὶν ἐπιρρηματικὴ σύνταξις, οὐ μὴν ἐπιρρηματικαὶ φωναί.—Τὰ μὲν οὖν ἐκ τῆς τάσεως προφανῆ. πῶς γὰρ τρίτη ἀπὸ τέλους <ή> περισπωμένη; πῶς τετάρτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα; λέγω ἐν τῷ οἶκονδ ε ,

Οὐλύμπον δέ.—Πρὸς οἷς καὶ αἱ φωναὶ κλινόμεναι ὁλόκληροί εἰσι κατ' αἰτιακὴν πτῶσιν. (ἀλλ' οὐ τοῦτο φημι συνεκτικὸν τοῦ δύο μέρη λόγου εἶναι, ἐπεὶ κὰν τοῖς κατ' ἀρχὴν ἐδείξαμεν τὰς ὀνομαστικὰς πτώσεις εἰς σύνταξιν ἐπιρρηματικὴν τιθεμένας καὶ ἐπιρρήματα καλουμένας.) Διαφέρει τὸ οἴκοθεν τοῦ ἐξ οἴκου, ἧ ὃ μὲν ἐν μέρος λόγου, τὸ δὲ δύο, ἐκ προθέσεως καὶ ὀνόματος, καὶ τὸ οἴκοθι τοῦ ἐν οἴκῳ, καὶ τὸ οἴκαδε τοῦ εἰς οἶκον. καὶ ὥ λόγῳ τὸ εἰς οἶκον δύο μέρη λόγου, οὕτως καὶ τὸ οἶκον δέ, ἐγκειμένου τοῦ δέ συνδέσμου. Ἰδιὸν ἐστὶ τοῦ δέ συνδέσμου ἐπάγειν ἐς αὐτὸν τὴν ὀξεῖαν· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ οἶκον δέ, ὡς εἰ καὶ τὸ Ζεὺς δέ. ἢ διὰ τοῦ δε παραγωγῆς, οὐκ οὔσα συνδεσμική, ἀποφεύγει τὴν τοῦ συνδέσμου τάσιν, παροξυνομένη μὲν ἐν τῷ τοσόδε, προπαροξυνομένη δὲ ἐν τῷ οἴκαδε, καθὸ καὶ ἡ διὰ τοῦ γε παραγωγῆς εἰς τὸ ἐναντίον μεθίσταται τῆς τάσεως τοῦ γέ συνδέσμου. ἔστι γὰρ ἐγκλιτικός ὁ γέ, τὴν πρὸ αὐτοῦ ὀξύνων, καὶ διὰ τοῦτο <τὸ> ἔγωγε καὶ ἔμοιγε παρὰ Ἀττικοῖς τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ἵνα διὰ τοῦ τόνου φύγη τὸ ἀμφίβολον τοῦ γέ συνδέσμου. Ἀλλὰ πῶς τοπικὴ σχέσις ἐστὶν ἐκ συνδέσμου τοῦ δέ;—Ὅτι καὶ προθετικῇ παραθέσει συνδεσμικὴ δύναμις ἐγγίνεται, διὰ τὸ ἡμέραν εἶναι φῶς ἐστὶ 1, διὰ Διονύσιον παρεγένετο Ἀπολλώνιος ς, ἐκ τῆς ῥαθυμίας αἱ κακίαι γίνονται, ὡς εἰ ἔνεκα τῆς ῥαθυμίας. [30]

2 1,1 182 τί οὖν βίαιον τὸ καὶ σύνδεσμον προθετικὴν δύναμιν ἀποτελέσαι;— πρὸς οἷς οὐδὲ πάντοτε συμπλέκει ὁ δὲ σύνδεσμος, παραλαμβάνεται δὲ καὶ κατ' ἔμφασιν, οὐδὲ ἐλάλησέ μοι, οὐδ' ἐλεαίρεις παῖδά τε (Ζ 407). τάχα δὲ καὶ εὐλόγως οὕτως ἀνθυπήχθη ἀντὶ τοπικῆς σημασίας.—τὸ δὲ συνεκτικώτατον, ὅτι ἐμιμήσατο τοπικὴν παραγωγὴν, λέγω τὴν οἴκαδε ε, ἄγραδ ε· καὶ ἐντεῦθεν, οὐ συνδέων ἐν τῷ οἴκον δέ, ἠκούετο τοπικῶς. —Προστεθεῖη δ' ἂν ἔτι καὶ τοῦτο. εἴπερ τὸ μέρος τοῦ λόγου ἀνθυπήλλακται, σαφὲς ὅτι καὶ ὁ τόπος, λέγω ὁ κατὰ τὴν ἀρχήν. τοῦτο δὲ φημι, ἐπεὶ οὔτε ὁ καὶ σύνδεσμος ἐδύνατο παραλαμβάνεσθαι, οὔτε ἄλλος τις τῶν προτακτικῶν. ἀλλ' οὐδὲ τῶν ὑποτακτικῶν, ὅτι μὴ μόνον αὐτὸς ὁ δέ, ὡς ἔφην, μιμούμενος τὴν τοπικὴν παραγωγὴν, μετάβασίν τε τοῦ πράγματος σημαίνων. διὸ καὶ στιγμῆς αἰτίος ἐστὶ καὶ αὐτοτελείας παραστατικός· στιγμὴ γὰρ πᾶσα σημεῖον αὐτοτελείας ὁ τέ οὐκ ἐδύνατο παραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ οὐκ αὐτοτέλειαν ποιῶν ἕτερον λόγον ἀπῆται ἐπὶ τοῦ οὔτε τιμῶ σε οὔτε λαλῶ σοι.—Κατὰ τούτους δὴ τοὺς τρόπους οἶμαι ἀναγκαίως τὸν δὲ σύνδεσμον παραληφθῆναι. Ἀλλὰ πῶς τὸ ὄνομα οὐ κλίνεται τὸ μετὰ τοῦ δέ; Ὅτι ἐκάστη πτώσει κατὰ παράθεσιν προσιοῦσα ἢ πρόθεσις ἴδιον ἔχει σημαίνόμενον. διαφέρει γοῦν τὸ δι 1 ' Απολλωνίου τοῦ δι 1 ' Απολλώνιον, ἧ τὸ μὲν αἰτιολογικὸν ἀκούεται, ὃ δὲ τοιοῦτόν τι, γινώσκοντος Ἀπολλωνίου. ἦν οὖν τοπικὴ σχέσις ἐν τῷ οἴκον δέ, ἢ τις αἰτιατικὴν πτῶσιν ἀπαιτεῖ· ὅθεν οὐ κλίνεται, ἵνα μὴ τὸ σημαίνόμενον φθαρῇ. Διὰ τί ἄρθρον οὐ προσλαμβάνει; Ὅτι τὰ πτωτικά, τοπικὴν σχέσιν σημαίνοντα ἐκ προθέσεως, οὐ δύνανται παράθεσιν ἄρθρου παραδέξασθαι, εἰ μὴ προστεθεῖη ἢ πρόθεσις. οὐ φαμεν τῆς Λέσβου παρεγενόμην, οὕτως δέ, ἐκ τῆς Λέσβου παρεγενόμην· καὶ ἔτι οὐ φαμεν τῷ οἴκῳ μένει με, ἐν δὲ τῷ οἴκῳ μένει με. [30]

2 1,1 183 εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, σαφὲς ὅτι δεῖ πρότερον ἐπικαλέσαι τὸ ἄρθρον τὴν πρόθεσιν, εἴτα οὕτως ἐγγενέσθαι τὴν σχέσιν. τούτου δὲ μὴ γενομένου, οὐδὲ τὸ ἄρθρον προσελεύσεται.—Τοσαῦτα περὶ τῶν προκειμένων σχημάτων. Τὰ εἰς ὅς λήγοντα ἐπιρρήματά ἐστὶ μὲν σπάνια, ὀξύνεται δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐντό ς, ἐκτό ς, εἰκό ς. Τὸ πάρος σημειωτέον. Τὸ γὰρ τῆμος τῇ πρὸς τὴν πεῦσιν βαρεῖα ἐκφορᾷ ἀναγκαίως ἀπέβαλε τὴν ὀξεῖαν, ἐπεὶ ὁμοτονεῖ τὰ πύσματα τοῖς ἀνταποδοτικοῖς, τοῖος ποῖος, τόσος πόσος, τηλίκος πηλίκος ς. ἀνάγκη δὲ πάντως τὰ τοιαῦτα μόρια βαρύνειν καὶ τὰ τούτοις σύζυγα, λέγω ὀπηλίκος ς, ὀπόσος ς. ἀναγκαίως οὖν τὸ τῆμος ἐβαρύνθη, καθὸ καὶ τὸ ἦμος καὶ τὸ ὀπῆμος ς. ὥ λόγῳ καὶ τὰ εἰς ου λήγοντα ἀπάντοτε μὲν περισπᾶται, τηλοῦ ὤ, ἀγχοῦ ὤ, αὐτοῦ ὤ, τὸ δὲ ὅπου διὰ τὴν ἀναφορικὴν πάλιν προφορὰν ἐβαρύνθη.—φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ποῦ διὰ μονοσυλλαβίαν ἀναγκαίως συνεξῆλθε τῷ τηλοῦ καὶ ἀγχοῦ. Ἐνιοὶ τὸ ἐναγχός ἐβάρυναν,

οιόμενοι τὴν ἐπισυμβαίνουσιν σύνθεσιν αἰτίαν εἶναι τῆς βαρύτητος.—Πρὸς δ' ἔστι φάναι, ὅτι πρῶτον ἢ ἐκ συνθέσεως προφορὰ πολὺ πρότερον οἶδε τὴν ἐν ἀπλότητι οὐ λέγεται δὲ κατ' ἰδίαν τὸ ἀγχός. πρὸς οἷς οὐδὲ ἔχουσιν ἄντικρυς ἐπιστῆσαι τοιαύτην σύνθεσιν ἐπιρρημάτων.—δεύτερον τῇ συνεκδρομῇ τῶν ὀξυτόνων ὀφείλει ὀξύνεσθαι.—Ἔχει δὲ καὶ ὁ σχηματισμὸς τῇδε. ὄν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λῖτ α, τὸ παρὰ Σαπφοῖ αὔα (fr. 152 Bergk 3), τὸ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ (fr. 51 Bergk 3), δυνατόν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῇδε γεγενῆσθαι τὸν σχηματισμόν. παρὰ τὸ ἀγχοῦ δύναται γεγενῆσθαι τὸ ἀγχός, προσλαβὼν τὴν ἐν πρόθεσιν κατὰ παρολκὴν, ὡς ἔχει τὸ ἐναλίγκιο ς, ἐναντίο ς, ἐνέπει ν. αἱ δὴ τοιαῦται τῶν προθέσεων παρελκόμεναι, καθάπερ πλεονάσματα οὔσαι, οὔτε τὰσιν οὔτε ἄλλο τι τῶν παρεπομένων ἐναλλάσσουσι. ^[25]

2 1,1 184

καὶ γὰρ τὸ ἐναντίος οὐκ ἀνεβίβαζε τὸν τόνον, ὀφείλον. εἴπερ οὖν σύνθετον, τί οὐ συµμεταβάλλει τὸ γένος, ὅπερ ἴδιον συνθέσεως; ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναλίγκιος. καὶ τὸ ἐνέπω ἐκλίθη ὡς ἀπλοῦν, ἤνεπον.—τούτων οὖν τῇδε ἐχόντων, παρελκομένης τῆς ἐν προθέσεως ἐν τῷ ἐναγχός, περισσὸν ἀφιστάνειν τὸν κατὰ τὸ τέλος τόνον, ὅπου γε, ὡς ἔφημεν, τῷ τύπῳ, καὶ εἰ ἦν σύνθετον, ἐχρῆν ὀξυτονεῖν. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ συνεχέστερον λεγόμενον παρ' Ἰωσι κηγχός, ὃ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, <ἐξ> Ἰωνικοῦ τε τοῦ κῆ ἀντὶ τοῦ πῆ, καὶ τοῦ μεταπεπλασμένου, λέγω τοῦ ἀγχός, ἴσως συναηλιμμένου τοῦ α εἰς τὸ η. Αἱ διὰ τοῦ θεν παραχθεῖσαι λέξεις τοπικαὶ ἐπιρρηματικῶς τὴν ἐκ τόπου σχέσιν σημαίνουσιν. (εἴπον δὲ παραχθεῖσαι τοπικῶς, ἐπεὶ καὶ ἔνια τὴν αὐτὴν ἔχει σημασίαν τοῖς πρωτοτύποις, ὡς δεδείξεται.) καὶ διὰ τοῦτο διαφέρει τὸ δίχα τοῦ διχόθεν, ἢ τὸ μὲν δίχα εἰς δύο ἐστί, τὸ δὲ διχόθεν ἐκ δύο, καθάπερ καὶ ἐπ' ἄλλων παραγωγῶν μετὰ τοῦ παράγεσθαι τὰς φωνὰς καὶ τὰ δηλούμενα συµμεταπίπτει.—καὶ παράγεται μὲν ἡ φωνή, οὐ μὴν τὸ σημαίνόμενον, ὡς ἐπ' ὀνομάτων ἔχει τὸ ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει (τ 73) καὶ παρθενικῇ εἰκυῖα (η 20) καὶ τὸ Αἰτωλός Αἰτώλιος, κάπρος κάπριος, ἄπειρος ἀπείρων, καὶ τὸ πομπῆς ἀγαυοί (ν 71), καὶ τὸ Αἰδωνῇ προΐαψεν (Ε 190), καὶ ἐπὶ ῥημάτων ἀρδεύει ν, ἀρχεύειν, καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων, καὶ ἐπὶ ἐπιρρημάτων τηνίκα τηνικαῦτα, τῆμος τημοῦτος, τόσοσ τοσόσδ ε. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης παραγωγῆς ἔσθ' ὅτε τοπικὴ μὲν ἐκφορὰ δηλοῦται, λέγω ἐκ τύπου, ἔσθ' ὅτε τὸ αὐτὸ τῷ πρωτοτύπῳ σημαίνόμενον μένει. Ὅθεν πρὶν ἢ τῶν κατὰ μέρος ἄρξασθαι, διαληπτέον πρότερον περὶ τῶν ἀπ' ἀντωνυμιῶν παραγομένων, λέγω τοῦ ἐμέθε ν, σέθε ν, ἔθε ν. —Ὅτι μὲν γὰρ αἱ φωναὶ ὅμοιαι κατὰ τὴν παραγωγὴν τοῖς ἄλλοις ἐπιρρηματικοῖς, σαφὲς ἐκ τούτου παρὰ τὴν Λέσβου γενικὴν τὸ υ ἀποτέθλιπται ἐν τῷ Λεσβόθεν, ὡς καὶ παρὰ τὴν οὐρανοῦ οὐρανόθεν, καὶ παρ' ἐπίρρημα τὸ τηλοῦ τηλόθε ν· καὶ δὴ παρ' ἀντωνυμίαν τὴν ἐμεῦ ἦν τὸ ἐμέθεν, σεῦ σέθε ν.

[5]

2 1,1 185

ἐντεῦθεν γὰρ καὶ ὁμόλογον, ὅτι οὐχ ἡ ἐμοῦ ἐστὶ παραχθεῖσα Ἀττικὴ, ἀλλ' Ἰωνικὴ ἢ Δωρικὴ <ῆ> ἐμεῦ. Τὰ μὲν οὖν τῆς φωνῆς τῇδε ἔχει, ὡς ὁμοίως παρήχθη τὰ δὲ τοῦ σημαινομένου πρὸς ἐνίων οὕτω καθίστατο, ὡς οὐκ εἴη ἐπιρρήματα τὰ προκείμενα, «καθότι,» φασί, «τὰ ἐπιρρήματα οὐκ ἔστι προσώπων διασταλτικά, ἔστι δὲ τό τε ἐμέθεν καὶ σέθεν προσώπων παραστατικόν.»—Καὶ ὡς ἔνεκα τοῦ τοιούτου οὐκ ἀπελύθη τὸ ζητούμενον. δύναται γὰρ κατὰ πρόσωπον ἢ παραγωγὴ τοῦ ἐπιρρήματος ἐγγεγενῆσθαι, καθὼ καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου παρὰ τὴν αὐτοῦ τὸ αὐτόθεν ἐγένετο, καὶ παρὰ τὴν τούτου <τὸ> τουτόθεν (ἀφ' οὗ καὶ τὸ Δωρικὸν τουτ ὦ, καθότι καὶ τῷ πόθεν παράκειται τὸ πῶ), παρὰ τὴν αὐτόθεν αὐτῷ. οὐδὲν οὖν ἐμποδὼν ἐστὶ παρὰ τὴν ἐμεῦ γεγενῆσθαι τὸ ἐμέθεν, παρὰ τε τὴν σεῦ τὸ σέθεν, καὶ ἔτι παρὰ τὴν εὔ τὸ ἔθε ν.—Χρὴ οὖν ἀποδείξει τῇδε χρῆσθαι. καθάπερ καὶ ἐπ' ὀνομάτων ἔσθ' ὅτε παραγωγαὶ γίνονται κατὰ τῶν αὐτῶν σημαινομένων, ὡς τὸ ἀναγκαίη καὶ τὸ εὐναίας ἐβάλλοντο καὶ τὸ ἀπείρων καὶ τὸ πομπῆς καὶ τὸ Αἰδωνεύς καὶ ἄλλα πλείστα, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἔστι καὶ ἐπὶ τῆς

παραγωγῆς τῆς διὰ τοῦ θεν εὐρέσθαι. οὕτω γὰρ καὶ τὰ Ὀμηρικὰ ἐπιλυθήσεται, τὸ σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη (β 267) οὐ σημαῖνον τὸ ἐκ τόπου, τὸ δὲ αὐτὸ τῷ πρωτοτύπῳ, τῷ σχεδὸν ἦλθε ν· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ συνέγγυς τόπου, ἐπεὶ ἀνέφικτον τὸ τοιοῦτον. οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν (Η 219)· ἐν ἴσῳ γὰρ ἐστὶ τῷ ἐγγὺς ἦλθε ν. οὕτως [γὰρ] ἔχει καὶ τὸ Ἴδηθεν μεδέων (Γ 276). οὐ γὰρ ἄλλο ἐστὶν ἢ Ἴδης μεδέω ν· πιθανὸν γὰρ τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς πλησιοχώρους τὸν Ἰδαῖον Δία ἐπικαλεῖσθαι. τοῦ τοιοῦτου σχηματισμοῦ τινες ἄπειροι ὄντες ὑπέλαβον αὐτοὺς ἐπικαλεῖσθαι τὸν ἐξ Ἴδης παραγενόμενον καὶ βασιλεύσαντα, λέγω τῆς κατὰ Κρήτην. ^[30]

2 1,1 186 —οἶμαι δὲ ὅτι, εἰ κατάπυκνος εἰς τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἐστὶ, καὶ τὸ ἐξ οὐρανόθεν ἀπολογίαν ἔξει (ἀφορμὴν δεδωκός τις τοῦ κακοῦν τὰς φράσεις· ἐπεὶ γὰρ οὐχ ὑγιὲς τὸ λέγειν ἐξ οἴκοθεν, φασὶν ὡς καὶ Ὀμηρος <οὐκ> εἴη κεκρημένος τῷ ἐξ οὐρανόθεν ν), εἴ <γε> οὐκ ἄπειρός ἐστι τοιαύτης παραγωγῆς <κατὰ> τοῦ αὐτοῦ σηματινομένου, τοῦ οὐρανόθεν παρ' αὐτῷ σημαίνοντος τὸ οὐρανοῦ, ὡς καὶ τὸ Ἴδηθεν τὸ Ἴδης· καὶ οὕτως ἡ ἔξ πρόθεσις ἔξει χώραν. —ἡ αὐτὴ ἐπιχείρησις ἐπὶ τῶν οὕτως εἰρημένων παρ' αὐτῷ. Αἱ δὲ παρηγμέναι ἀντωνυμίαι σύνταξιν μὲν ἐπιρρηματικὴν οὐδέποτε ἀναδέχονται, ὅσας δὲ συντάξεις ἀναδέχονται αἱ γενικαί, ταύτας ἀναδέχονται. ἀδύνατον τοῖς τοιοῦτοις ἐπιρρήμασι προσελθεῖν τινα ἄλλην πρόθεσιν. οὐ γὰρ τις ἐρεῖ ἀπὸ Λεσβόθεν ἢ πρὸς Λεσβόθεν, ἐν γενικῇ δὲ ἀπὸ Λέσβου πρὸς Λέσβου, καὶ ὅσας ἄλλας ἐπιδέχονται προθέσεις αἱ γενικαί. ἀπεδέδεικτο οὖν, ὅτι πολλάκις κατὰ τοῦ αὐτοῦ σηματινομένου αἱ παραγωγαὶ λαμβάνονται. καὶ ἦσαν τῇδε ἀντωνυμίαι παρηγμέναι. καὶ σαφές ἐκ τῶν συντασσομένων προθέσεων, ἀπὸ ἔθεν ἦκε χαμαῖζε (Μ 205), ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα (Ι 456), πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας (Ε 96). ταύτη δὲ τῇ συντάξει εἰς τὸν λόγον τῶν ἀντωνυμιῶν καταριθμηθῆναι χρή. Τὰ προκείμενα ἐπιρρήματα παράγεται ἢ παρ' ὄνομα, ὡς τὸ Διόθε ν , Ἀβυδόθεν, ἢ παρ' ἐπίρρημα, ὡς τὸ κάτωθε ν , ἄνωθεν, ἢ παρὰ πρόθεσιν, πρόσθε ν , ἔνθε ν , ὕπερθε ν. πρόκειται γὰρ ὡς καὶ ἀπ' ἀντωνυμιῶν.—καὶ ἀπ' ὀνομάτων ἢ ἐπιρρημάτων ἢ τῶν ἔτι παρακειμένων στοιχείου ἀποβολῇ τοῦ κατὰ τὸ τέλος παράγεται, ἀπὸ μὲν ἀντωνυμιῶν [ἐμεῦ ἐμέθεν] αὐτοῦ αὐτόθεν, καὶ ἀπὸ ὀνομάτων Λέσβου Λεσβόθεν, παντός πάντοθεν, καὶ ἐπιρρημάτων τηλοῦ τηλόθε ν. ^[25]

2 1,1 187 —εἰ μέντοι ἐν εἴῃ τὸ φωνῆεν τὸ κατὰ τὸ τέλος, οὐ τῇδε ἔχει ὁ λόγος· φυλάσσεται γὰρ, ὡς ἐπὶ τοῦ κάτω κάτωθεν, ἔσω ἔσωθε ν. —ἀναγκαιῶς τὰ παρὰ τὰς προθέσεις φυλάσσει τὰ τέλη, ὡς ἔχει τὸ πρόσθε ν , ὕπερθε ν. Ἐπιστατέον οὖν τῷ χαμαῖθεν καὶ ἔτι τῷ παρὰ Ἀττικοῖς χαμαῖθε ν. καὶ ἔχοι ἂν συνηγορίαν ἐν τῇ αἰ διφθόγγῳ τήνδε. τὰ μακρᾶ παρεδρευόμενα ἀποβολῇ τοῦ θεν ποιεῖ τὸ ἐπίρρημα τὸ πρωτότυπον, κάτωθεν κάτω, πρόσωθεν πρόσω· προσκεισθω τῷ λόγῳ, ὅτε ἀπὸ ἐπιρρήματος ἐσχημάτισται. εἴπερ οὖν μακρᾶ παρεδρεύεται τὸ χαμαῖθεν, ὁρθῶς ἀποβολῇ τοῦ θεν ἐποίησε τὴν χαμαῖ φωνήν. ἀλλὰ πρόσκειται, ὅτι οὐδέποτε δίφθογγος φυλάσσεται· διὸ σημειούμεθα τὸ ἐκεῖθεν, περὶ οὗ κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται. τὸ οὖν πρὸς Ἀττικῶν πάλιν λεγόμενον ἀναλογώτερον καθέστηκεν. ὥστε ἔνεκα μὲν τῆς μακρότητος ἢ δίφθογγος μένουσα ἀναλογωτέρα καθέστηκεν, ἔνεκα δὲ τοῦ τὸ δεύτερον φωνῆεν ἀποβάλλεσθαι, τὸ Ἀττικόν.—καὶ μὴ ποτε ὄντως ἀναλογώτερον καθέστηκεν. τὰ ἐκ διφθόγγου γινόμενα τὸ ληκτικὸν φωνῆεν <βραχὺ> καταλιμπάνει, τηλοῦ τηλόθεν αὐτοῦ αὐτόθεν, οἴκου οἴκοθεν. σαφές οὖν, ὅτι δεῖ καὶ παρὰ τὸ χαμαῖ[θεν] χαμάθεν ἐν βραχεῖ τῷ α . ἀλλ' ἐκεῖνο ἀληθές ἐστίν, ὡς Ἀθηναῖοι ἐκτατικοὶ εἰσι τῶν φωνηέντων. καὶ ἔτι ἐκεῖνο ἀληθές ἐστίν, ὡς αἰεὶ ἡ ὑποστολὴ τοῦ ι , δευτερεύοντος τοῦ φωνηέντος, ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ α . οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἰθ α γενέεσσιν ἐτίμα (ξ 203) παρὰ τὸ ἰθαίνω. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀ εἰ (τὸ γὰρ ἀναλογώτερον ἐν μακρῷ τῷ α). οὕτως ἔχει καὶ τὸ κλ ἄ ω παρὰ Ἀττικοῖς καὶ τὸ φ α νῶ καὶ τὸ ρ α νῶ, κατὰ τι παράλογα ὄντα, ὅτι μακρᾶ παρεδρεύεται· ἔχει <δὲ> ἀπολογίαν, καθὼς ἡ τοῦι· ὑποστολὴ ἔκτασιν τῷ α παρέχει.

κατὰ τοῦτον ἄρα τὸν τρόπον παρὰ τὸ χαμαὶ τὸ χαμᾶθεν ἀναγκαίως ἐξέτεινε τὸ α . καὶ περὶ τοῦ τετριμμένου δὲ κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται, λέγω τοῦ χαμόθεν. Καὶ τὸ ἐκείθεν δέ, οὐ φύσει ἔχον τὴν εἰ δίφθογγον παραλήγουσαν, ἀναγκαίως ἐφύλαξε τὴν ποσότητα τῶν φωνηέντων. παρὰ γὰρ τὴν ἐντελῆ φωνὴν τὴν ἐκεῖνος καὶ τὴν ἐκείνου τὸ ἀκόλουθον ἦν ἐκείνοθεν, τὸ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκεῖθεν. ταῖς δὲ ληγούσαις τῶν διφθόγγων κατὰ τὰ πρωτότυπα τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ, ὡς πρόκειται ἐπὶ τοῦ χαμᾶθε ν , τηλόθε ν , ἀγχόθε ν· τὸ γὰρ ἐκεῖθεν οὐ τῆδε ἔχει. ^[35]

2 1,1 188 Τὰ εἰς θεν λήγοντα ἐπιρρήματα παραλήγεται φωνήεντι, ὥ καὶ τὸ τέλος τῆς γενικῆς τοῦ ὀνόματος· εἰ δὲ καὶ ἀπὸ ἐπιρρήματος εἴη, πάλιν τῷ αὐτῷ παραλήγεται, δι' οὗ τὸ λήγον τοῦ πρωτοτύπου· εἰ δὲ δίφθογγος εἴη, καθὼς πρόκειται, ἀποπίπτει τὸ ἐν τῷ τέλει φωνήεν, ἀρχῆς ἀρχῆθεν, θύρας θύραθεν, τηλοῦ τηλόθεν, οὐρανοῦ οὐρανόθεν, Θήβης Θήβηθεν, Λυκίας Λυκίαθεν, ἀγορῆς ἀγορῆθεν, ἀγχοῦ ἀγχόθεν, ποῦ πόθεν. πῶς οὖν παρὰ τὸ ἀμφοτέρου καὶ ἐκατέρου <καὶ ἐτέρου> οὐ μένει τὸ ἐν τῷ ἀμφοτέρωθε ν , ἐκατέρωθε ν , ἐτέρωθε ν;— Φησὶν οὖν ὁ Τρύφων (p. 53 Velsen) ἰδιαίτερον ὡς τὰ διὰ τοῦ τερος πρωτότυπα διὰ τοῦ ω παράγεται κατὰ τὰ ἐπιρρήματα.—Μή ποτε δὲ βίαιόν ἐστιν, ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ ζητουμένου ἡ ἀπόλυσίς ἐστι. μή ποτ' οὖν, εἰ δέδοται καὶ ἀπὸ ἐπιρρημάτων παράγεσθαι τὴν προκειμένην παραγωγὴν, ἐγγύς ἐγγύθεν, ἐκάς ἐκάθεν, ἀποπίπτοντος τοῦ ς (ἀλλὰ καὶ λήγοντος τοῦ φωνήεντος, ἄνω ἄνωθεν, κάτω κάτωθεν), δοθήσεται καὶ ἀπὸ ἐπιρρήματος τοῦ ἐκατέρως, ἀμφοτέρως, ἐτέρως τὴν παραγωγὴν γεγενῆσθαι. Ἔτι ἐπιπρέπει, πῶς γεγόνοι τὸ γειόθεν, παραδεχόμενος ὡς ἀνάλογον τὸ γῆθεν· παρὰ γὰρ τὴν γῆς γενικὴν, ὡς ἀρχῆς ἀρχῆθεν. καὶ ἔτι περὶ τοῦ Δεκελειόθεν (Callim fr. 234 Schneider)· ἐν οἷς ἔλεγε μὴ παρὰ τὸ Δεκέλεια παρῆχθαι, παρὰ δὲ τὸν μετελιηφότα τοῦ δήμου Δεκελέα, ὥστε παρὰ γενικὴν τὴν Δεκελέος Δεκελεόθεν εἶναι, καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ι Δεκελειόθεν.—Ἀμεινον δὲ καὶ οὕτως ὑπὲρ τούτων φάναι, ὡς οὐκ ἀσυνήθως τὸ α ἔσθ' ὅτε μεταπίπτει εἰς τὸ ο κατὰ σύνθεσιν καὶ παραγωγὴν, θάλασσα θαλασσομάχος, σφαῖρα σφαιρομάχος, τραγωδία τραγωδιογράφος, χίμαιρα χιμαιροφύλαξ, καὶ ἐπὶ τέλους, ἀθάλαστος, εὔμουσος. καὶ εἰ τοῦτο, οὐ βίαιον ἐν τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ τὸ α εἰς τὸ ο μετατίθεσθαι, ὥστε γεγενῆσθαι παρ' ἐντελέστερον τὸ γαῖα τὸ γαιόθεν καὶ γειόθεν, καὶ παρὰ τὸ Δεκέλεια, τὸν δῆμον τοῦ σηματομένου δηλοῦντος, τὸ Δεκελειόθεν. ἰδοὺ γὰρ καὶ παρὰ τὸ ρίζα ριζόθεν, ἐσχάρα ἐσχαρόθεν, Μήθυμνα Μηθυμνόθεν, Μέγαρα Μεγαρόθεν. Οὐ βίαιον δὲ καὶ τὸ χαμόθεν κατὰ τὸ σύνηθες, τοῦ σχήματος ἀπαιτοῦντος τὸ χαμᾶθεν. «Καὶ ἐπεὶ, ὡς πρόκειται, <τὸ ο τὸ> ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, ἔάν τε μόνον ἦ, ἔάν τε σὺν ἐτέρῳ φωνήεντι, φυλάσσεται, Διός Διόθεν, παντός πάντοθεν, τηλοῦ τηλόθεν, καὶ παρὰ τὴν ἡπείρου γενικὴν τὸ ἡπειρόθεν, οὐ μὴν ὑγιῶς ἔχον τὸ ἀπείρηθε ν. ^[30]

2 1,1 189 —Ἔστι πρὸς τοῦτο φάναι, ὡς πλείστη μετάθεσις ἐστι τοῦ ο εἰς τὸ η κατὰ τὴν Ἰάδα διάλεκτον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος.—παρὰ τὴν βάλανον βαλανηφόρος· παρὰ τὸ κάλαθος καλαθοποιός, ἀλλὰ καὶ καλαθηφόρος· παρὰ τὸ ἔλαφος ἐλαφοκτόνος Ἄρτεμις, ἀλλὰ καὶ ἐλαφηβόλος· στεφανοποιός, ἀλλὰ καὶ στεφανηφόρος.—Ἴωνες δὲ καὶ τοὺς ὀρκιοτόμους ὀρκιητόμους φασί, καὶ τοὺς αἱμοπότας αἰμηπότας.—τοῦ τοιούτου λόγου εἶχετο καὶ τὸ κοτήεις· ὡς γὰρ παρὰ τὸ ἄνεμος ἀνεμόεις, ψόλος ψολόεις, οὕτως καὶ ὁ κότος κοτόεις καὶ κοτήεις.—παρὰ γοῦν τὸ θύος πάλιν ἐστὶν ὅτε μὲν διὰ τοῦ ο λεγόμενον, θυόεν νέφος (Ο 153), ὅτε δὲ διὰ τοῦ η , βωμός τε θυήεις (Θ 48).—εἰς τὸν τοιοῦτον λόγον ἀμύπολλα ἔστιν ἐκθέσθαι.—οὐδὲν οὖν κωλύει ποτὲ μὲν <τὸν> αὐτὸν φάναι ἡπειρόθεν, ποτὲ δὲ ἀπείρηθεν, ποτὲ δὲ ἀπειρόθεν. Ἐνια καὶ ὑπὸ πάθος πίπτει, καθὼς ἐκτεθείμεθα καὶ περὶ τοῦ κεῖθεν.—Τῆς γὰρ τοιαύτης συγκοπῆς ἔχεται καὶ τὸ ὀπισθε ν· ὡς γὰρ ἄνω ἄνωθεν, ἔσω ἔσωθεν, οὕτως ὀπίσω ὀπίσωθεν. ὁ δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ μετὰ τοῦ ς συγκόπτεται, ὅτε γίνεται ὀπιθεν. Καὶ τὸ ἔνερθεν δὲ δύο πάθη ἀνεδέξατο, συγκοπὴν καὶ

ἀφαίρεσιν. ἦν γάρ τι ὄνομα τὸ ἔνερρον, ἀφ' οὗ τὸ ἐντελὲς ἐπίρρημα ἐνερρόθεν, ἀφ' οὗ κατὰ συγκοπὴν ἔνερθεν, τάχα τῆς ὀξεΐας εὐλόγως ὑπερτεθείσης κατὰ τὸ ἄρχον μέρος, ἐπεὶ τὰ παραληγόμενα τῶν ἐπιρρημάτων τῷ ο, ὡς δεδείχεται, κατάφορα ἐστὶν ἐπὶ τὸ παροξύνεσθαι, τῶν ἄλλω φωνήεντι παρεδρευομένων οὐ τῇδε ἔχοντων. σαφὲς οὖν, ὅτι καὶ ἐν ἀφαιρέσει ἐστὶ τὸ νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλαιοιο (Π 347). τροπικώτερον μέντοι ἢ λέξις τίθεται ἐπὶ παντὸς τοῦ κάτωθεν, ὥς λόγῳ καὶ ἄριστος μὲν ἐστὶν ὁ ἐν πολέμῳ ἰσχυρός, τροπικώτερον δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς τοῦ προσήκοντος τῇ γοῦν κυριολογίᾳ μαρτυρεῖ τὸ παρώνυμον ἀριστεύς. ^[30]

2 1,1 190 Ἐφαμεν ὡς τὰ δύο φωνήεντα ἀποβάλλει τὸ δεύτερον φωνήεν. οὐχὶ οὖν δόξει τὸ ἄνευθεν σεσημειῶσθαι;—Πρὸς δὲ φήσομεν, ὅτι οὐ τῇδε τῆς παραγωγῆς ἔχεται, τῆς δὲ διὰ τοῦ θε, ἢ τις καὶ τὴν δίφθογγον φυλάσσει, εἴθε, αἴθε. ἦν οὖν καὶ παρὰ τὸ <ἄνευ> ἄνευθε. καὶ σαφές ἐστὶν ἐκ τοῦ ἀπάντοτε τὸ σημαίνονμενον φυλάσσειν τὴν θε συλλαβήν. ἢ γοῦν κατάληξις ἢ διὰ τοῦ θεν οὐδέποτε τὸ ν ἀποβάλλει· τὸ γὰρ Λεσβόθεν οὐκέτι Λεσβόθε, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων· ἐν δὲ τῷ ἄνευθε δὲ σε μέγα νῶιν (X 88) ἢ θε συλλαβὴ ἐστὶν.—Ἀλλὰ πῶς ποτὲ ἔχει τὸ ν; Ὡς λόγῳ καὶ τὸ ἔλεγεν καὶ τὸ ἔφερεν, οὐ λήγοντα εἰς ν, προσλαμβάνοντα δὲ τὸ ν διὰ τὴν τοῦ ε κατάληξιν. ὥς λόγῳ καὶ ὁ κέ σύνδεσμος κέν ἔσθ' ὅτε λέγεται παρὰ Δωριεῦσι. Τὰ τῷ ο παρεδρευόμενα παρὰ Δωριεῦσι τῶν ἐπιρρημάτων ἀπειράκις ἐν ἀποκοπῇ γίνεται τοῦ θεν καὶ ἐν μεταθέσει τοῦ ο εἰς ω, καθὼς προείπομεν, αὐτόθεν αὐτῶ, αὐτῶ ὀρής, Φύσκα; (Sophr. fr. 45 Ahrens), τουτόθεν τουτῶ, τουτῶ θάμεθα (Sophr. fr. 42 Ahrens).—Τῇδε εἶχε καὶ τὸ πόθεν λεγόμενον οὕτως, πῶ· πῶ τις ὄνον ὠνασεῖται; (Sophr. fr. 89 Ahrens).—Καὶ τὸ πώμαλα δὲ παρὰ Ἀττικοῖς ἐν παρολκῇ τοῦ μάλα οὕτως ἐγένετο, καθάπερ καὶ τὸ ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν (Σ 12)· ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ· ὡς ῥεῖα κυβιστᾶ (Π 745). τοῦ δὲ πόθεν συνεχέστερον καὶ οὕτως λεγομένου· ἔγραψα; ; πόθε ν; ὅπερ κατὰ τὴν τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλά ἐστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κατὰ τὸ πλεῖστον. ^[25]

2 1,1 191 Τὰ συμφώνῳ παρεδρευόμενα τῶν εἰς θεν ληγόντων ἐπιρρημάτων παρὰ Δωριεῦσι καὶ Αἰολεῦσιν ἀμείβει τὸ ε εἰς τὸ α, καὶ κατ' ἐπακολούθησιν τὸ ν ἀποβάλλει, καθάπερ καὶ ἐπ' ἄλλων παθῶν τὸ τοιοῦτον εὐρέσθαι ἔστι. τὸ ἥδιν παρ' Ἰωσι λεγόμενον ἥδεα, πεποιήκειν ἐπεποιήκεα, καὶ πάντα τὰ τούτοις ὅμοια· καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς Ξέρζεα, Πολυδέκτεα, Γύγεα· καὶ ἐπὶ συνδέσμου τοῦ ἔνεκεν ἔνεκα, καὶ ἔτι τοῦ κέν καὶ κά. ὥσπερ πάλιν εἰ τὸ α εἰς τὸ ε μεταπέσοι, τὸ τῆνικαῦτα πρόσεισι τὸ ν παρ' Αἰολεῦσι· τὸ λεγόμεθα λεγόμεθεν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων. <Ταῦτα οὖν τῶν ἐπιρρημάτων> ἐστὶ διὰ τοῦ α μεθιστανόμενα, ὡς ἔφαμεν, κατὰ τὸ πλεῖστον, πρόσθεν πρόσθα, ἔνερθεν ἔνερθα, ὀπισθεν ὀπισθα, ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθεῖς (Iyr. gr. III 3 fr. adesp. 67 Bergk), ἔνθεν ἔνθα. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ἐπιρρήμασιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς δεδείχεται, τὸ ε εἰς τὸ α μεταπίπτει παρὰ ταῖς προκειμέναις διαλέκτοις. Παρείπετο τοῖς προκειμένοις ἐπιρρήμασιν, εἰ μὲν ἀπὸ ὀνομάτων εἶεν καὶ μὴ τῷ ο παρεδρευόιτο, τάσις ἢ αὐτή, <ἦ> ἦν κατὰ τὸ τέλος τῆς γενικῆς. τὸ ἀρχῆς περισπᾶται· τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἀρχῆθεν. ὁμοίως καὶ Ἰωνικὸν τὸ ἀγορῆς· τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἀγορῆθεν. βαρύνεται τὸ Θήβης· τῇδε ἔχει καὶ τὸ Θήβηθεν. ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀθήνης Ἀθήνηθεν, σιπύης σιπύηθεν, ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν (Callim. fr. 454 Schneider). πάλιν τοῦ γῆς περισπωμένου τὸ γῆθεν συμπερισπᾶται. κᾶν διὰ τοῦ α, Λυκίας Λυκίαθεν.—Ἐπὶ μέντοι τῶν τῷ ο παρεδρευομένων οὐ ταῦτόν παρέπεται· σχεδὸν γὰρ ἅπαντα ὀφείλει παροξύνεσθαι. παρὰ βαρυνομένην γὰρ γενικὴν τὴν Λέσβου τὸ Λεσβόθεν παροξύνεται· τῇδε ἔχει καὶ παρὰ τὴν Κύπρον τὸ Κυπρόθεν, Ἀβυδόθεν, οὐρανόθεν, Διόθεν, αὐτόθεν, σχεδόθεν. ^[25]

2 1,1 192 ἀπάντων τῷ λόγῳ τούτῳ ὑποπιπτόντων ἰδιαίτερον ἐβαρύνθη τὸ οἴκοθεν καὶ ἄλλοθεν (ἐνιοὶ μὲν γὰρ τὸ παντός πάντοθεν καὶ παρώξυναν)· καὶ παρ' ἐπίρρημα δὲ τὸ ἐκτός τὸ ἔκτοθεν καὶ ἔνδον ἔνδοθεν. καὶ εἰ ἔστιν εἰπεῖν ὡς οὐκ ἄλλο τι ἐθέλει παροξύνεσθαι, ὃ μὴ τῷ ο παρεδρεύεται (καὶ γὰρ ὀξυνομένου τοῦ ἐκάς τὸ ἔκαθεν προπαροξύνεται, καὶ ἅπαντα τὰ τῷ ω παρεδρευόμενα, ἄνω ἄνωθεν, κάτω κάτωθεν. τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἐκατέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, ἐτέρωθεν. πάλιν δὲ

παρὰ τὸ ἐγγύς παροξυνόμενον τὸ ἐγγύθεν), οὐκ ἔστιν ἀφορμὴ οὐδεμία τῶν προπαροξυνθέντων. ἴσως γὰρ τὸ ἄλλοθεν ἡδύνατο ἔχειν ἀπολογίαν διὰ τὴν βαρύτητα τῆς γενικῆς, καὶ τάχα τὸ οἴκοθεν· οὐ μὴν ἐπὶ τῆς παντός γενικῆς ὀξυνομένης τὸ πάντοθεν. ἢ ἐπιρρήματος τοῦ ἐκτός ὀξυνομένου τὸ ἔκτοθεν, ὅπου γε καὶ αἱ βαρυνόμεναι γενικαὶ παρωξυτονήθησαν κατὰ παραγωγὴν, Κύπρου Κυπρόθεν, Ἀβύδου Ἀβυδόθεν. Παράκειται τοῖς εἰς θεν λήγουσι τὰ ἐν τόπῳ, τοῦ τέλους εἰς τὸ μεταλαμβανομένου, παρεπομένης τῆς τάσεως τῆς αὐτῆς καὶ μετὰ μὲν μονῆς τοῦ θ, εἰ τὸ ο προκείμενον εἴη· τὰ γὰρ μὴ οὕτως ἔχοντα καὶ τὸ θ εἰς τὸ σ μεταλαμβάνει. τοῦ μὲν οὖν προτέρου οἴκοθεν οἴκοθι, ἔνδοθεν ἔνδοθι, Ἀβυδόθεν Ἀβυδόθι, οὐρανόθεν οὐρανόθι, τηλόθεν τηλόθι, αὐτόθεν αὐτόθι καὶ ἐν συγκοπῇ αὐθι, ὑψόθεν ὑψόθι, ἀφ' οὗ πάλιν τὸ κατὰ συγκοπὴν ὕψι. καὶ ἴσως καὶ παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἦν τὸ ἀγχόθεν καὶ ἀγχόθι, καὶ πάλιν κατὰ συγκοπὴν ἄγχι. σαφές δὲ ὅτι καὶ τὸ κεῖθι πάλιν τὸ αὐτὸ πάθος ἀνεδέδεκτο τῷ κεῖθεν, τῆς συγκοπῆς συνούσης τῆς παρὰ τὸ ἐκείνοθι.—Τὰ μὲν οὖν γεγονότα τῇδε ἐγεγόνει· οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης παρεπόμενόν ἐστι τοῖς εἰς θεν τὸ τοιοῦτον οὔτε γὰρ τῷ ἔνθεν παράκειται οὔτε ἄλλοις πλείοσι τοιούτοις. [20]

2 1,1 193 τοῦ γε μὴν ἑτέρου ὑποδείγματά ἐστι τοιαῦτα, Θήβηθεν Θήβησιν, Ἀθήνηθεν Ἀθήνησιν, θύρηθεν θύρησι. Τὰ διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα ἐπιρρήματα (λέγω δὲ τὰ προκείμενα κατὰ παραγωγὴν τοῦ θε· καὶ τὰ τοιαῦτα δὲ λέγω, τὰ διὰ τοῦ τε, ἄλλοτε, τότε, ὑπὲρ ὧν καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται, καὶ ἔτι τὰ διὰ τοῦ σε, κυκλόσε, πάντοσε, πόσε, καὶ ἔτι τὰ διὰ τοῦ δε, οἴκαδε, καὶ ἔτι τὰ τούτοις ὅμοια) οὐ τρέπει πάντοτε τὸ ε εἰς τὸ α παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσιν, ἀλλὰ τρέψαντά ἐστιν ἢ διὰ τοῦ θε ἐκφερόμενα ἢ διὰ τοῦ τε. καὶ σχεδὸν μία ἦν ἀπολογία· πνεύματι γὰρ διαφέρει τὸ τ τοῦ θ. τὰ γὰρ μὴ τῇδε ἔχοντα τὸ ε φυλάσσει.—εἴρηται μὲν οὖν περὶ τῶν εἰς θεν, λέγω περὶ τοῦ ὕπισθα καὶ ὕπερθα καὶ τῶν τοιούτων· ἔστι δὲ καὶ ὑποδείγματα τῶν <διὰ> τοῦ τε τὸ πότε πότα, ὅτε ὅτα, ἐτέρωτε ἐτέρωτα, ἄλλοτε ἄλλοτα.—διαφέρει δὲ πάλιν τὰ Αἰολικά τοῦ Δωρικοῦ, ἢ τὸ μὲν Δωρικὸν τὸ τ εἰς κ μεταλαμβάνει, ὅτε τὸ πότε πόκα ἐστί, τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα, ὅτε ὅκα, καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ, ὅκα δὴ γυνά (Alcm. fr. 94 Bergk 3). οὐ μὴν ἐπὶ τοῦ κυκλόσε ἢ ἔραζε ἢ τῶν προκατελεγμένων. [Τὰ εἰς ου λήγοντα ἐπιρρήματα περισπᾶται, ἐστὶ δὲ παραγωγά. παρὰ τὸ ὕψος ἦν τὸ ὑψοῦ, παρὰ τὸ τῆλε τὸ τηλοῦ (δύναται καὶ τῷ τέλος παρακεῖσθαι, γενομένης ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς τὸ η, τελοῦ τηλοῦ· τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους διικνούμενα μεγεθύνεται) καὶ παρὰ γενικὴν τὴν αὐτοῦ ὁμόφωνόν τι ἐκπίπτει ἐπίρρημα τὸ αὐτοῦ.—δύναται καὶ τῷ ἄγχι παρακεῖσθαι τὸ ἀγχοῦ.—ἦν δὲ καὶ τὸ οὐ παρὰ πτωτικὸν τὸ ὅς, ἀφ' οὗ ἀνταποδοτικὸν τὸ τοῦ, πευστικὸν δὲ τὸ ποῦ.—καὶ ἐπεὶ τὰ μονοσύλλαβα τῶν πευστικῶν, προσθέσει τοῦ ο ἀοριστούμενα, βαρύνεται, οὐκ ἂν εἴη παράλογον τὸ ὅπου κατὰ τάσιν.—τῇδε ἔχει καὶ τὸ οὐδαμοῦ, παρακείμενον τῷ οὐδαμός.] Ἔστι καὶ συνύπαρξις τῶν εἰς τε ληγόντων ἐπιρρημάτων.

[25]

2 1,1 194 —παρὰ τὴν ἄλλος φωνὴν πάλιν τὸ ἄλλοτε, παρά τε τὴν παντός τὸ πάντοτε, καὶ παρὰ τὸ οὐ τὸ ὅτε, ποῦ πότε, ὅπου ὁπότε.—τῇδε ἔχει καὶ παρὰ τὸ ἕτερος τὸ ἐτέρωτε (ἢ παρ' ἐπίρρημα τὸ ἐτέρωθε), ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν ἐτέρωτα· πρόκειται γάρ, ὅτι τὸ τοιοῦτον ε εἰς α τρέπουσιν Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς, ὥσπερ ἔχει καὶ τὸ πότα.—σαφές ὅτι καὶ παρὰ τὸ νέος τὸ μὲν κοινὸν ἦν νέοτε, κατ' Ἀττικὴν δὲ ἐπέκτασιν νέωτα, Αἰολικώτερον τοῦ ε εἰς α τραπέντος. καὶ τὸ ἐνίοτε δὲ παρὰ τὸ ἐνιος ἢ ἐνιοί ἐστιν. Καὶ τὰ διὰ τοῦ σε παραγόμενα εἰς τόπον. παρὰ τὸ οἴκος οἴκοσε, ἄλλος ἄλλοσε, παντός πάντοσε, παρά τε πάλιν τὸ ποῦ τὸ πόσε φεύγετε; (Π 422) κύκλος κυκλόσε. Χρὴ δὲ νοεῖν, ὅτι πάλιν οἱ αὐτοὶ τόνοι παρέπονται τοῖς προκατελεγμένοις τῶν εἰς θεν καὶ τῶν εἰς θι. ἄλλοθεν ἄλλοθι, εὐθέως καὶ ἄλλοσε· καὶ ἐπεὶ πάντοθεν καὶ πάντοθι, πάντοσε δαιδάλλων (Σ 479)· καὶ ἐπεὶ κυκλόθεν κυκλόθι, εὐθέως καὶ τὸ κυκλόσε, ἀγχόσε, τηλόσε. Τὰ διὰ τοῦ ζε παραγόμενα ἔχει τὸ α παρεδρευόμενον ἐν βραχεῖ χρόνῳ, Ἀφιδνα

Ἀφίδναζε, ἔρα ἔραζε, θύρα θύραζε. σημειωτέον οὖν τὸ χαμᾶζε· καὶ δῆλον ὅτι τῆς Ἀττικῆς
 〈ἐκ〉 τάσεώς ἐστι, καθὸ καὶ τὸ χαμᾶθεν. Εἵπομεν ὡς τὰ διὰ τοῦ φι παραγόμενα αὐτὸ μόνον
 τῆς παραγωγῆς ἔχεται τῆς διὰ τοῦ φι, καθὸ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐστὶ τὰ διὰ τοῦ δε παραγόμενα,
 τοσόσδε, τοιόσδε, ἅπερ τοῦ αὐτοῦ μέρους λόγου ἔχεται, καθὸ καὶ πλεῖστα τῶν εἰς θεν
 ληγόντων, ὡς ἡ ἐμέθεν ἀντωνυμία καὶ αἱ σύζυγοι.—ἔχεται μέντοι καὶ ἕτερα ἐπιρρηματικῆς
 ἐννοίας, ὥσπερ παρὰ τὴν ἰνόφιν φωνὴν τὸ ἴφι συνεκόπη, σημαῖνον τὸ ἰσχυρῶς. τὸ μέντοι
 νόσφι πρὸς ἐνίων οὕτως ἀπεδίδοτο, ὡς τὸ νο 〈ἔσθ'〉 ὅτε στερητικόν ἐστι, καθὸ καὶ τὸ νόσος
 ἐν στερήσει τοῦ σοεῖν· ἦν δὲ καὶ παρὰ τὸ ἔπεςθαι, κατὰ στέρησιν 〈τὴν διὰ〉 τοῦ νο,
 ἐσχηματισμένον τὸ νόσφιν, ὅπερ ἐναντίον σημαίνει τῷ συνέπεςθαι. ^[25]

2 1,1 195 Σαφές δὲ ὅτι καὶ Σέλευκος καὶ οἱ πλεῖστοι ὑγιῶς ἐφίστων τῷ οὐρανόθι πρό (Γ 3). ἡ γὰρ εἰς θι
 παραγωγή τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει. ὅπερ τινὲς μετέγραψαν τὸ οὐρανόθεν, ἵνα τὸ ἐκ τόπου δηλωθῇ.
 ἀλλὰ πάλιν ἐδόκει καὶ τὸ πρό ἀντικεῖσθαι· ἐπεὶ γὰρ τὸ οὐρανόθεν τὸ ἐξ οὐρανοῦ σημαίνει, οὐ
 συνίσταται δὲ τὸ πρὸ ἐξ οὐρανοῦ, σαφές ὅτι παραπεμπτέον καὶ τὴν διὰ τοῦ θεν γραφήν. χωρὶς
 εἰ μὴ ἐκεῖνό τις εἴποι, ὡς ἔσθ' ὅτε ταῖς γενικαῖς μόνον ἡ παραγωγή ἰσοδυναμεῖ, οὐ δηλουμένης
 τῆς ἐκ προθέσεως, ὡς τὸ Ἰδηθεν μεδέων (Γ 276), ὡς ἡ ἐμέθεν ἀντωνυμία, ὡς τὸ Αἶας δ'
 ἐγγύθεν ἦλθε (Η 219). καὶ τὸ οὐρανόθεν προσλαμβάνει τὴν ἕξ πρόθεσιν, ἐξ οὐρανόθεν, ὡς αὐ
 τοῦ θεν νῦν οὐ λεκτικῶς προσεληλυθότος, ἐν δὲ μόνον παραγωγῇ, καθὼς προαπεδόθη. τῇδε
 οὖν ἔξει καὶ τὸ οὐρανόθεν πρό.—εὐμαρέστερον μέντοι τὴν διὰ τοῦ φι παραγωγήν
 παραδέχεσθαι, ἢ τις συνήθως καὶ ἐπὶ γενικῆς παραλαμβάνεται. ἡ παραλαμβανομένη ποικίλας
 ἔχει τὰς προθέσεις προσιούσας, ἐκ πασσαλόφιν, ἀπὸ χαλκόφιν.—διὸ καὶ ἐν παραγωγῇ μόνον
 κατὰ τὰς ἀρχὰς τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων παρελαμβάνομεν.—τῇδε οὖν ἔχει καὶ τὸ οὐρανόφι
 πρὸ. Τὰ εἰς ὠ λήγοντα ἐπιρρήματα σημαίνει καὶ τὸ ἐν τόπῳ καὶ τὸ εἰς τόπον (τὴν γὰρ διὰ τοῦ
 θεν παραγωγήν ἔχει 〈τὸ〉 ἐκ τόπου)· λέγω δὲ ὅτι μάλιστα. 〈ἄ〉 ἀπὸ προθέσεως
 ἐσχημάτισται, ἰσοσυλλαβεῖ μὲν [μάλιστα] ταῖς προθέσεσιν, ἐὰν ὥσι δισύλλαβοι, μιᾷ δὲ
 πλεονάζει, εἰ εἶεν μονοσύλλαβοι, 〈ἐν〉 λήξει τῇ εἰς ς ἢ φύσει ἢ δυνάμει. τοῦ μὲν προτέρου
 ἀνά ἄνω, κατὰ κάτω· τοῦ δὲ δευτέρου πρὸς πρόσω καὶ εἰς εἴσω. δυνάμει καὶ ἡ ἕξ εἰς ς λήγει·
 οὕτως ἔχει τὸ ἕξω. φαμέν οὖν ἄνω μένει Δίῳ ν, ἄνω ἀπέρχεται Ἀπολλώνιος· ἕξω μένει ι, ἕξω
 ἀπέρχεται (τὰ εἰς θεν τούτων ἐκ τόπου ἐστίν, ἕξωθεν παραγίνετα ι). ^[25]

2 1,1 196 —Ποία οὖν ἀλογία ἐν τῷ καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμη (η 13); («χρῆν γάρ,» φασίν, «ἔνδον»)·
 προαποδεδειγμένου τοῦ ὅτι δύο τοπικὰς σχέσεις σημαίνει τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων.—ἐγώ
 γε μὴν ὑπολαμβάνω, ὡς μᾶλλον τὸ ἔνδον ἀλογώτερον καθέστηκεν. οὐδὲ[ν] γὰρ ἄλλο τι τῶν
 εἰς δον ληγόντων ἐπιρρημάτων τοπικόν ἐστι, ποιότητος δὲ παραστατικόν. ἀπειρότερον οὖν
 ἀναστρέφοντες 〈περὶ〉 τῶν τοιούτων σημασιῶν καὶ ἐπιμέμφονται τὸ εἴσω δόρπον ἐκόσμη (η
 13). Ὡς προείπομεν, τὰ εἰς δον λήγοντα ἐπιρρήματα αἰεὶ ποιότητός ἐστι παραστατικά, ἀγγελιδόν,
 ταυρηδόν, σκηνηδόν, βοτρυδόν, ἰλαδόν, συνωχαδόν ἦν οὖν τὸ ἔνδον κατὰ τοῦτο
 σημειούμενον.—ἀλλὰ καὶ ὀξύνεται ἅπαντα, καθὼς κατείλεκται· καὶ ἔνεκα τούτου σημειωτέον
 πάλιν τὸ ἔνδον.—τὸ γὰρ ἔμπεδον οὐκ ἔχεται τῆς παραγωγῆς τῆς διὰ τοῦ δον, ἀλλ' ἔστιν ἐν συ
 〈νε〉 μπτώσει ὀνοματικῇ σύνταξιν ἐπιρρήματος παραλαμβανομένη, καθὼς ἔχει τὸ καλόν, οὐ
 μὲν καλὸν ἀτέμβειν (υ 294), καὶ τὸ νέον ἐρχομενάων (Β 88), καὶ ἄλλα ἀάμπολλα,
 συνυπάρχοντα οὐδετέρᾳ θέσει ὀνομάτων. ἦν γὰρ παρὰ τὸ ὄνομα τὸ πέδον ἀρσενικὸν ὄνομα
 ἀποτελούμενον ἔμπεδος, καὶ ἔχον τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν, καθὸ καὶ τοῖς πλείστοις τῶν
 τοιούτων ὀνομάτων παρεπόμενόν ἐστι, τέκνον εὐτεκνος, βλέφαρον καλλιβλέφαρος, ξύλον
 ἄξυλος· ἦν οὖν καὶ παρὰ τὸ πέδον τὸ ἔμπεδος, ἀφ' οὗ οὐδέτερον τὸ ἔμπεδον, κατὰ
 ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν εἰλημμένον.—Ἔστιν οὖν ὑπὲρ τῆς τάσεως τοῦ ἔνδον ἐκεῖνο φάναι, ὡς

ἐστί τινα ὑπεξαίρουμένον τῆς τάσεως, ὅτι ἃ μὲν ποιότητος, ὃ δὲ τόπου δηλωτικόν ἐστι· καὶ ἃ μὲν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὃ δὲ δισύλλαβον· καὶ ὅτι μόνον ἀπὸ προθέσεως ἐσχημάτισται. ^[25]

2 1,1 197

ἦν δὲ καὶ τὸ περίξ ἀλόγως μὲν βαρυνόμενον, ἔχον δὲ πάλιν ἀπολογίαν τὴν ἐγκειμένην πρόθεσιν. —Τινὲς μέντοι τὸ ἐντελέστερον ἐξεδέξαντο τὸ ἔνδοι εἶναι, ὅπερ ἐν χρήσει Συρακουσίους καὶ Αἰολεῦσιν ἐστι, γενόμενον ἐκ συκοπῆς τοῦ ἐνδόθι, καθότι καὶ παρέκειτο τῷ ἀγχόθι τὸ ἄγχι, τῷ ὑψόθι τὸ ὕψι· ἀφ' οὗ ἐκ μεταλήψεως τοῦ ι εἰς τὸ ν ἔνδον ἐγεγόνει, καθότι καὶ τῷ αἰί παράκειται τὸ αἰέν· ἔνθεν ἐβαρύνετο εὐλόγως, καὶ τοπικὸν ἦν. Οὐκ ἀγνοῶ μέντοι γε, ὅτι τινὲς τὸ ἔνδοι πειράζουσα περιέσπασαν τῷ λόγῳ τῶν εἰς οἱ ληγόντων ἐπιρρημάτων, ὅπερ, ὡς προεῖρηται, ἐχόμενον τοῦ πάθους ἀναγκαίως βαρύνεται. τῇδε γὰρ ἔχει καὶ τὸ ἐπίρρημα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσο ι, γαίας καὶ νιφόντος ὠράνῳ μέσοι (Alcaeī fr. 17 Bergk 3)· τῇδε ἔχει καὶ ἀπὸ τοῦ τηλόθι τὸ τήλο ι. Ἔτι τὰ προκείμενα τῶν εἰς δον ληγόντων, ἀπὸ ὀνόματος εἰς ἐπιρρήματα παρηγμένα, ἢ τῷ η παρεδρεύεται ἢ τῷ α, σκηνηδόν, ἀγεληδόν, ταυρηδόν, πανθυμαδόν, κατωμαδόν, <σπανιάκις ἀπὸ τῶν εἰς ξ ληγόντων, ὡς τὸ κλιμακηδόν, δονακηδόν> .— ἐσημειοῦτο πρὸς Τρύφωνος (p. 53 Velsen) τὸ βοτρυδόν, ὅπερ διὰ τὴν φυλάσσουσαν γενικὴν τὸ υ ἐδύνατο [ἄν] ἔχειν ἀπολογίαν.—σχηματίζεται καὶ ἀπὸ μετοχῶν, ὡς τὸ ἐθελοντηδόν καὶ ἔκοντηδόν. [σπανιάκις ἀπὸ τῶν εἰς ξ ληγόντων, ὡς τὸ κλιμακηδόν, δονακηδόν.]—καὶ ἔτι ἀπὸ ἐπιρρημάτων· τοῦ λάθρα τὸ λαθηδόν, χωρὶς εἰ μὴ ὀνόματι τῷ λαθραῖος παράκειται, ὥστε τὸ ἐντελὲς εἶναι λαθραιδόν, καὶ ἐν συκοπῇ λαθηδόν.—καὶ παρὰ ῥῆμα σχηματίζεται, ἐκ μὲν βαρυτόνου τοῦ βρύχω τὸ βρυχηδόν· καὶ ἴσως τῷ κρυφῷ περισπωμένῳ παράκειται τὸ κρυφηδόν. τῷ πελάζω καὶ ἐμπελάζω παράκειται τὸ ἐμπελαδόν, τῷ σχέθω σχεδόν, τῷ κρίνω κριδόν καὶ διακριδόν, φαίνω φανδόν καὶ ἀναφανδόν, χαίνω χανδόν. μένει δὲ τὸ ν ἐπὶ τοῦ χανδόν καὶ ἀναφανδόν, καθὼ καὶ ἐν παρακειμένῳ τῷ πέφαγκα καὶ κέχαγκα, οὐ μὴν ἐν τῷ κέκρικα ἢ κέκλικα, ἀφ' οὗ τὸ κριδόν καὶ διακριδόν, κλίνω κλιδόν καὶ παρακλιδόν. καὶ φαίνεται ὅτι τῷ μὲν βαίνω οὐ παράκειται τὸ ἐμβαδόν, μᾶλλον δὲ τῷ βῶ ἢ βίβημι, ὡς τῷ ἰστῶ ἴστημι τὸ σταδόν. ^[30]

2 1,1 198

Τὰ εἰς δην ἐν βαρεῖα τάσει ἐστί, καὶ παράγεται καὶ ἀπὸ ὀνομάτων, ὡς τῷ λόγος τὸ λογάδην παράκειται, μόνος μονάδην, τρόχος τροχάδην, σπόρος σποράδην. ἢ παρὰ ῥῆμα, διὰ τοῦ δ καὶ τοῦ συγγενοῦς β παραλαμβανομένου ἐν πρώτῃ συζυγίᾳ, κλέπτω κλέβδην, κρύπτω κρύβδην, γράφω γράβδην, ὄπτω ὄβδην καὶ ἐσόβδην. καὶ παρὰ τοὺς εἰς ξω λήγοντας μέλλοντας διὰ τοῦ γδ, πλέξω πλέγδην, μίξω μίγδην, νύξω νύγδην. καὶ παρὰ τὴν πέμπτην δὲ συζυγίαν, αἶρω ἄρδην, φύρω φύρδην. καὶ παρὰ τὸ σύω δὲ τὸ σύδην· ὅπερ ἐσχημάτιστο, ἐκ μεταθέσεως τοῦ ε εἰς τὸ υ, παρὰ τὸ σέω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σόος, καθότι καὶ τῷ ῥέω τὸ ῥύω παράκειται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ῥύβδην καὶ ὀλόκληρον εἰς ὃν λήγον ῥυδόν· καὶ παρὰ τὸ χύω τὸ χύδην. σεσημειώται τὸ βύζην, καὶ διὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ υ, καὶ διὰ τὴν μονὴν τοῦ ζ. καὶ παρὰ ῥῆμα δὲ τὸ ῥῶ, ἀφ' οὗ τὸ ῥητόν καὶ ἄρρητον, παράκειται τὸ ῥήδην, καθὼ καὶ τῷ τμήγω τὸ τμήδην. φαίνεται ὅτι καὶ τῷ ἦδω τὸ ἦδην παράκειται καὶ ἄδην. καὶ παρὰ τὰ εἰς μι λήγοντα ἔστιν εὐρέσθαι, βίβημι βάδην, ἴημι ἀέδην καὶ ἀνέδην. ἔδει οὖν καὶ παρὰ τὸ πρίημι τὸ πριάδην ἐπιρρηματικῆς ἐχόμενον συντάξεως. Ὅτι πρωτότυπὸν ἐστὶ τῶν εἰς ὡς ληγόντων τὸ ἔως, δηλον, οὐ μὴν τὸ ἰσοδυναμοῦν εἰς ὃ, καθὼ καὶ ἐν τόνῳ καὶ ἐν πνεύματι ἐπιστάσεως ἐδέετο. ἐν πνεύματι μὲν οὖν, ὡς ἀδύνατόν ἐστι τὴν ἐν φωνήεντι δασεῖαν ἐπὶ τέλους εὐρέσθαι· ἐν τόνῳ δέ, καθὼ οὐδεμία λέξις εἰς ὃ λήγουσα τόνου ἔχεται τοῦ ὀξέος, καὶ ἔνεκά γε τούτου τὸ αὐτὸ ἐσημειοῦτο, περὶ οὗ εἴρηται περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. ὅτι μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἐσημειοῦτο ἔνεκα τοῦ ἐπὶ τέλους πνεύματος, εἴρηται καὶ ἐν τῷ περὶ δασείας καὶ ψιλῆς ^[25]

2 1,1 199

.... οὐ μὴν τὸ προκείμενον μόριον «ὀφείλει καὶ περισπᾶσθαι καὶ γράφεσθαι σὺν τῷ ι .»— Ἄλλ' οὔτε περισπᾶται, οὔτε σὺν τῷ ι γράφεται, μετάληψιν δὲ ἔχει εἰς δύο μέρη λόγου κατ'

αἰτιολογικὴν ἔννοιαν. καὶ ἄπορόν γε, πότερον ἐπίρρημά ἐστιν αἰτίας παραστατικόν, ἢ σύνδεσμος αἰτιώδης. ἡ σύνταξις αἰτιολογική, ὡς εἰ καὶ ἐπ' ὀνόματος καὶ τῆς διὰ προθέσεως, λέγω δὲ ἐπ' ὀνόματος τοῦ κατ' αἰτιατικὴν νοουμένου, ἐφ' ἧς καὶ μάλιστα ἡ αἰτιολογικὴ φράσις γίνεται. τὸ γὰρ φάναι δὲ ἰ ' Ἀριστάρχου ἢ δὲ ἰ ' Ἀλεξανδρείας δῆλον ὡς σημαίνει ἐπὶ μὲν τῶν ἐμψύχων τὸ γινώσκοντος Ἀριστάρχου, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν τοπικῶν τὴν δι' αὐτῶν γινομένην πορείαν, δὲ ἰ ' Ἀλεξανδρείας, διὰ τοῦ Ἑλλησπόντου· τὸ γὰρ ἐπ' αἰτιατικῆς παραλαμβανόμενον αἰτιολογικὴν ὑπαγορεύει φράσιν, δὲ ἰ ' Ἀλέξανδρον, δὲ ἰ ' Ἀρίσταρχον, διὰ τὴν πόλιν, διὰ τὴν Λέσβον, διὰ τὴν Ἴλιον. ὅθεν δοκεῖ μοι καὶ τόδε τὸ μόριον ταύτης ἔχεσθαι τῆς συντάξεως. ὡς μὲν οὖν οὐ δύναται δοτικῆς εἶναι πτώσεως, προφανὲς ἐκ τοῦ σημαινομένου (δοτικὴ γὰρ οὐδέποτε αἰτιολογικὴν φράσιν παρίστησι), καθὼς ἔφαμεν, μαρτυρούσης καὶ τῆς παραδόσεως καὶ κατὰ τάσιν καὶ κατὰ γραφὴν. ὅτι δὲ οὐδὲ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος, προὔπτον. οὐ γὰρ δὴ γε ἀντιμεταλήψεις εἰσὶν ἐν αὐτοῖς τοῖς αἰτιολογικοῖς συνδέσμοις, λέγω τῷ ὅτι ἡ γὰρ ἢ ἔνεκα ἢ τινι τῶν τοιούτων.—Ῥητέον οὖν ὡς ἐθιμώτερον οἱ ποιηταὶ ἐλλείπουσι προθέσεις, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἰθυσε μάχη πεδίῳ (Ζ 2), ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε (Ι 649), πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι (Λ 271), καὶ τίσις ἔρχεται Ἀτρεΐδαο (α 40) καὶ ἐπὶ γε μάλιστα τοῦ προκειμένου μορίου. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως αἰτιολογικὴν φράσιν ὑπέφαιναν, εἰ μὴ ἔλιπε τῇ διὰ, αἰ σημαίνουσα καὶ αἰτιολογικὴν σύνταξιν, ὡς ἔφαμεν, ἐπ' αἰτιατικῆς πτώσεως. [25]

2 1,1 200 —Ἄλλ' ἐκεῖνό τις φησι· «ποῦ οὖν ἡ αἰτιολογικὴ πτώσις;» Πρὸς ὃν φαίμεν, ὡς ἀνεπέκτατός ἐστιν ἐν τῷ τὸ καὶ οὐ τι πολὺν χρόνον (Μ 9), ὅθεν δοκεῖ καὶ τὰ τῆς τάσεως συμμεμενηκέναι κατ' ὀξεῖαν τάσιν, καὶ τὰ τῆς γραφῆς. τὸ λείπον οὖν ἡ μετάληψις ἀπέλαβε, λέγω τὴν διὰ πρόθεσιν. αἰ γὰρ τὰ μεταλαμβανόμενα πρὸς ποιητῶν ἀνάγεται εἰς σαφήνειαν καὶ συνήθη προφοράν. καὶ γὰρ μεταλαμβανόμενον τὸ Ἰθυσε μάχη πεδίῳ (Ζ 2) ἀπολαμβάνει τὴν διὰ, καὶ τὸ λείπον τῆς προθέσεως, ῥῆμα λέγω ἀλλ' ἄνα εἰ μέμονάς γε (Ι 247) εἰς ἐντελῆ προφοράν τοῦ ἀνάστηθι. Οὐκ ἀήθως δὲ καὶ τὸ ὑποτακτικὸν πάντως ἐπιζητήσει τὴν διὰ, οὐ δυνάμενον ἐν ἀρχῇ παραλαμβάνεσθαι, τό γε μὴν προτακτικόν, ἡθισμένον κατ' ἀρχὰς λόγων παραλαμβάνεσθαι, οὐκ ἀήθως ἔσχε τὴν κατ' ἀρχὰς θέσιν. Εἴπερ τὸ ἄντικρυς βαρύνεται, τί δὴ ποτε οὐχὶ καὶ τὸ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ς, καθὼς καὶ ἐπ' ἄλλων ἔστιν ἐπινοῆσαι, πολλάκι, ἐπτάκι, τουτάκι; Ἡ καθὼς τὰ εἰς ὑ λήγοντα ἐπιρρήματα ἐθέλει ὀξύνεσθαι, ὡς ἔχει τὸ μεταξύ καὶ τὸ εὐθύ; (τὸ γὰρ εὖ ἴσως ἀπὸ διαιρέσεως ἐστὶ τοῦ εὖ, ἢ καὶ τάχα παράλογον ἔχει τὴν τάσιν, ὡς δεδειξεται).—Ἔστι καὶ τῇδε ἀποφήνασθαι, ὡς μᾶλλον κατῴρθωτο τὸ ἄντικρ' ὑ, τῆς ὑγιοῦς τάσεως ὑπόμνησις καθεστηκός, τὸ δὲ ἄντικρυς ἡλόγηται βαρυνόμενον, εἶγε τὰ τοιαῦτα τῶν ἐπιρρημάτων ὀξύνεται, ἰθύς, ἐγγύς· καὶ ἔνεκα τούτου παράλογον τὸ ἄντικρυς. Τοῖς εἰς ὑς λήγουσιν ὀξύτονοις παράκειται εἰς ὑ λήγοντα, ὁμόφωνα οὐδετέροις, ἐπιρρήματα, ὡς τὸ εὐρὺ ῥέει παρὰ τὸ εὐρύς, ὡς τὸ ταχὺ ἦλθεν παρὰ τὸ ταχύς. καὶ τῷ οὖν εὖς ὥφειλε παρακεῖσθαι ὀξύτονον τὸ εὖ, ὅπερ συναιρεθὲν ἀναγκαίως περιεσπάσθη διὰ τὴν ἐν αὐτῷ δίφθογγον· προλήψει μέντοι τοῦ διηρηθῆαι τὴν εὐ ἐβάρυναν τὸ ἐπίρρημα. [Τὰ τοπικὰ τῶν ἐπιρρημάτων τρεῖς ἔχει διαστάσεις, τὴν ἐν τόπῳ, τὴν εἰς τόπον, τὴν ἐκ τόπου. [30]

2 1,1 201 καὶ δῆλον ὅτι ἀρκτικώτερα ἐστὶ τὰ ἐν τόπῳ· τὰ γὰρ ἐκ τόπου πολὺ πρότερον ὁμολογεῖ τὸ ἐν τόπῳ εἶναι, καὶ ἔτι τὸ εἰς τόπον τὸ ἐκ τόπου τὴν μετάβασιν ποιεῖσθαι. ἥδη δὲ καὶ διὰ τῶν φωνῶν σαφὲς τοῦτο γενήσεται. τὸ γὰρ ποῦ σημαίνει τὸ ἐν τόπῳ· ἀφ' οὗ γίνεται τοπικὸν εἰς τόπον παραγωγὸν πόσε καὶ ἔτι τὸ πόθι, καὶ ἐκ τόπου τὸ πόθεν. παρὰ τε τὸ ὕψος ὑψοῦ γίνεται, ἀφ' οὗ τὸ ὑψόθεν καὶ ὑψόθι. Ὅν τρόπον ἐν τῷ παρεπομένῳ γένει τοῖς ὀνόμασιν ἐστὶ μοναδικὰ κατὰ ἀρρενικὴν προφοράν, καὶ ἔτι κατὰ θηλυκὴν καὶ οὐδετέραν, μονογενῆ καλούμενα, καὶ ὡς ἔστι τινὰ τριγενῆ, ἐν ἐκάστη φωνῇ λεγόμενα, καλός, καλή, καλόν, ἐπικοινωνοῦντά τε τῷ ἀρρενικῷ γένει καὶ θηλυκῷ, ὁ ψευδής καὶ ἡ ψευδής καὶ τὸ ψευδές, ἔνιά τε ἐν δυσὶ γένεσι

νοεῖται [γὰρ] ἀρσενικά καὶ θηλυκά, ὡς ἵππος καὶ τὰ παραπλήσια, τοῦτον τὸν τρόπον ἔστιν εὐρέσθαι καὶ τὴν τῶν τοπικῶν ἐπιρρημάτων σχέσιν ἢ μόνον μοναδικὴν οὖσαν, ὥστε μὴ καὶ ἐξ ἀκολουθίας ἐγγίνεσθαι τὰς ὑπολοίπους σχέσεις τῶν τόπων, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ πῆ ἐπιρρήματος καὶ ἄλλων ὧν παρεθέμεθα, ἢ ἐξ ἀκολουθίου προφορᾶς τὴν τρισσὴν διάστασιν ποιεῖσθαι ὥσπερ τὰ τριγενῆ, ὡς παρὰ τὴν οἴκου ἀποτελεῖται τὸ οἴκοθι οἴκοθεν οἴκαδε, καὶ τοῦ ἐπιρρήματος κατὰ τὸ δέον τὴν ἀκόλουθον φωνὴν ἀπενεγκαμένου. ἔστιν ἂ καὶ ἐπικοινωνεῖ, κατὰ τὸν αὐτὸν χαρακτήρα σημασίαν ἔχοντα τὴν εἰς τόπον καὶ ἐν τόπῳ, οὐ μὴν τὴν ἐκ τόπου, ὡς τὸ ἄνω καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑπὲρ ὧν εἰρήσεται. σπάνια μὲν ἐστὶ τὰ διὰ μιᾶς φωνῆς τὴν τρισσὴν τῶν τοπικῶν ἐπιδεχόμενα διάστασιν, ὡς ἔχει τὸ πρόσθεν καὶ εἴ τι τοιοῦτον. καὶ ἔστι τὸ προειρημένον τοπικὸν ἐπίρρημα συνεκδρομῇ τῶν φωνῶν κατὰ τινὰ προσπάθειαν τῶν ἐν τόπῳ ἐπιρρημάτων καὶ εἰς τόπον (καθὸ τὸ τοιοῦτον καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου δείκνυται, ἐν πτώσεσι μὲν εὐθείας πρὸς αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν, γενικῆς τε πρὸς δοτικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἀμφοτέρωθεν ἢ συμμοῆ τῶν πτώσεων καὶ συνέμπτωσις, δυϊκῶν ἀπάντοτε συμπιπτόντων, οὐδετέρων τε κατ' εὐθείαν καὶ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν, καὶ ἐπὶ τῶν πλείστων ἀρσενικῶν κατ' εὐθείαν καὶ κλητικὴν, ὥστε καὶ μέχρι σχημάτων ἀνάγεσθαι τὴν συμπάθειαν, ὡς ἡλῖος ὃς πάντ' ἐφορᾶς (Γ 277) καὶ τὰ τοῦτοις ὅμοια, καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν ἀπάντων· ἐν τε ῥήμασιν ἐνεστώτων πρὸς παρατατικούς καὶ παρακειμένων πρὸς ὑπερσυντελικούς. ^[10]

2 1,1 202 καὶ περισσὸν τὸ νῦν τούτων ἀπάντων παράθεσιν ποιεῖσθαι)· ἐντεῦθεν οὖν καὶ τὰ προκείμενα ἐπιρρήματα διὰ τὴν προκειμένην συμπάθειαν συντρέχει, καθ' ἓνα σχηματισμὸν παραλαμβανόμενα, τῆς χρήσεως ἔσθ' ὅτε καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς διαστολὴν διασυχυνούσης. τὸ γὰρ ποῦ ἀπῆλθεν ἢ ποῦ μένει ἐν ἔμεινε κατὰ τὰς δύο διαστάσεις τῶν τόπων, τοῦ ποιητικοῦ ἔθους τὸ πλέον διαστείλαντος, ποῦ νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἐκτορα; (Κ 406) κατὰ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν, κατὰ δὲ τὴν εἰς τόπον πῆ ἔβη Ἀνδρομάχῃ; (Ζ 377) ἐπ' ἐκείνου τοῦ σημαινομένου πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῆ δὲ καὶ αὐτός; (ν 203) ἀντὶ τοῦ εἰς τίνα τόπον. Τὰ εἰς δε λήγοντα ἐπιρρήματα τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει, οἴκαδε, ἄγραδε, ἄλαδε (καὶ ἐκ συντάξεως αἰτιατικῆς πτώσεως καὶ τοῦ δὲ συνδέσμου ἀποτελεῖται, σχεδὸν μίμημα καθεστὸς τῆς προκειμένης παραγωγῆς, οἶκον δέ, Οὔλυμπον δέ).—διὰ ταύτην τὴν ἀφορμὴν καὶ τὸ ὧδε ἀπηνέγκατο τὴν εἰς τόπον σχέσιν, ὧδε ἦλθεν ὁ δεῖν α, καὶ τὴν ἐν τόπῳ κατὰ τὴν προκειμένην συμπάθειαν τῶν εἰς τόπον καὶ ἐν τόπῳ, ὧδέ σε μέν ω.—ἴσως δόξει τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος ἀντικεῖσθαι τῇ προειρημένῃ συντάξει τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματος, ὡς παρ' αὐτῷ οὐ τοπικόν ἐστι, ποιότητος δὲ παραστατικόν, καὶ ἰσοδυναμοῦν τῷ οὕτως περὶ οὗ ἐξ ἐπικρίσεως ἐντελῶς εἵπομεν ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων, ὡς εἴη μὲν ἡ δέουσα αὐτοῦ προφορὰ σημαίνουσα τὸ οὕτως, ἡ δὲ προκειμένη πολλὴ παράθεσις ἐπὶ τῶν τοπικῶν ἐπιρρημάτων ἀπηνέγκατο καὶ τὸ προκείμενον μόριον εἰς τὴν τοπικὴν σχέσιν. Ἦδη μέντοι ἔνια, ἅπερ καὶ σπανιώτατά ἐστιν, ἀνεδέξατο τὴν εἰς δε παραγωγὴν οὐκ οὖσαν τοπικὴν, κοινήν δὲ καὶ ἄλλων μερῶν λόγου, οὐδὲν πλέον σημαίνουσιν τοῦ ἅφ' οὗ παρήχθη, εἶγε τοῖς οὕτως ἐπεκτεταμένοις παρεπόμενόν ἐστιν ἐν ἀνταποδοτικῷ μορίῳ καταγίνεσθαι διὰ τοῦ τ, τοσόσδε, τοιόσδε, τηλικόσδε. ^[5]

2 1,1 203 οἷς ὅμοιον παρὰ τὸ ἡνίκα καὶ τηνίκα τὸ τηνικάδε, ἦμος τῆμος τημόσδε.—[πρόσκειται δὲ τὸ τοιοῦτον] χρὴ μέντοι νοεῖν, ὡς τὰ ἐπεκτεταμένα ἔξει τὴν ἀνταπόδοσιν τοῦ τ, οὐ μὴν τὰ ἀνταποδοθέντα τὴν ἐπέκτασιν ἔχει. ἰδοὺ γὰρ παρὰ τὸ ὄφρα καὶ τόφρα τὰ τῆς ἐπεκτάσεως οὐκ ἐγένετο· καὶ τὸ ἔως καὶ ἔτι τέως ἴσως ὅτι καὶ ἐν ἄλλοις ἐλλιπῇ ἐστὶ τὰ τοιαῦτα σχήματα. παρείπετο γὰρ τὸ τοιοῦτον τοῖς ἐπεκτεταμένοις, καὶ ἐν πύσμασι καταγίνεσθαι· ἂ δὲ ἐλλιπῇ πυσματικῆς ἦν προφορᾶς.—καὶ ἐκ τῆς ἀναστροφῆς δὲ τοῦ λόγου πάλιν ἐστὶ τινὰ ἀντικείμενα, ὡς παρὰ τὸ ὥς τὸ ὧδε οὐκ ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ τ, καὶ παρὰ τὸ ἐνθα τὸ ἐνθάδε. ὅτι γὰρ οὐκ ἔστι τῆς τοπικῆς παραγωγῆς, σαφὲς ἐντεῦθεν. τὰ τοπικὰ παραχθέντα μετὰ τοῦ σημαινομένου καὶ

τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν, ἄγραδε, οἴκαδε· τοῦτο δὲ οὐχ οὕτως ἔχει.—τὰ τοπικὰ παραχθέντα ἀποβολῇ τοῦ δε οὐκ ἀπολιμπάνει λέξιν σημαίνουσάν τι, χωρὶς εἰ μὴ ἐκ παραγωγῆς μὲν μὴ εἶη, ἐκ δὲ συντάξεως τοῦ δέ συνδέσμου καὶ πτώσεως αἰτιατικῆς, ὡς τὸ Οὕλυμπον δέ καὶ τὰ ὅμοια. (καὶ διὰ τοῦτο ἀμφίβολον τὸ ἄλλαδε. ὅπερ πάλιν τῷ ἐνθάδε οὐ παρακολουθεῖ). εἴπερ οὖν τὸ ἔνθα καταλιμπάνεται ὑποστελλομένου τοῦ δε, ἴδιον δ' ἐστὶ τοῦτο τῶν διὰ τοῦ δε ἐπεκτεταμένων, τὸ πάλιν ἀποβολῇ τοῦ δε τὸ αὐτὸ σημαίνειν, ὡς γε ἔχει τὸ τληνικάδε καὶ τληνίκα, τλημόσδε καὶ τλημος, ὥδε ὦ, ὃ δὴ Δωρικόν ἐστιν, ὥτε χερνήτης γυνή (Iyr. gr. III 3 p. 1359 Bergk) καὶ ἐπὶ ὀνομάτων τοιόσδε τοῖος, τοσόσδε τόσος· τῆς προκειμένης παραγωγῆς καὶ τὸ ἐνθάδε. εἴπερ οὖν ἴδιον τὸ τὴν πρὸ τέλους ὀξύνειν, βραχεῖαν οὔσαν, τῶν διὰ τοῦ δε παρηγμένων, τλημόσδε, τληνικάδε, τοιοῦτον ἄρα καὶ τὸ ἐνθάδε.—πρόδηλον ὅτι καὶ τὸ ἐνθένδε τῆς αὐτῆς παρολκῆς ἐστίν· ὅπερ ὅλως οὐδὲ τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει. ἔτι δὲ τρόπον διαφέρει τὰ τοιαῦτα, καθὼς δὲ μὲν ἐστὶ παρηγμένον διὰ τοῦ δε, ὃ δὲ ἐν δυοῖς μέρεσι λόγου, τὸν ἴδιον ἔχον τόνον καὶ τὸν τοῦ δέ, ὃ δὲ προσέειπεν ἄνακτα (ξ 36), τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὸ ἐνθάδε διοίσει τοῦ ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει (μ 85)· τὸ μὲν γὰρ παροξυνόμενόν ἐστι, τὸ δὲ προπαροξυνόμενον ἐν παραθέσει τοῦ συμπλεκτικοῦ συνδέσμου, ἔνθα δ' ἔναιεν Αἴολος Ἴπποτάδης (κ 2). ^[5]

2 1,1 204 Μόνως τὰ διὰ τοῦ ζε τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει, ἔραζε, θύραζε, Ἀφίδναζε, Θήβαζε, οὐκ ἀπιθάνως, τοῦ ζ καὶ τοῦ δ ἰσοδυναμοῦντος σχεδόν, κλύζω κλύδων, κνίζω κνίδη, ἔζω ἔδος. Τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα, ἥνίκα μὲν ἀπὸ προθέσεως παρῆκται, πάντως ἐστὶ τοπικά, ὡς τὸ ἄνω καὶ τὰ ὅμοια· ἥνίκα δὲ ἀπ' ὀνομάτων, τὴν τοῦ ὀνόματος σχέσιν παραλαμβάνει ἐπιρρηματικῶς νοουμένην. παρὰ τὸ τείνειν ὁ τόνος εἴρηται, ἥς ἔχεται πάλιν ἐννοίας τὸ τόνω· ἐπίτασιν γὰρ ἐνεργήματος σημαίνει. ὁμοίως τὸ ἄνεως σημαίνει τὸν ἄφωνον, λέγω ὀνοματικῶς, ἀφ' οὗ πάλιν ἐπίρρημα πίπτει, τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐχόμενον τὸ ἄνεω καὶ τὸ ἀναυδὸς <ωσ>. καὶ δῆλον ὅτι τὸ κύκλω οὐ διὰ τῆς παραγωγῆς τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει, ἀλλὰ καθὼς καὶ τὸ κύκλος κατηγορεῖ σχέσεως τοπικῆς. ὁμοίως καὶ τὸ πόρρω, Ἀττικώτερον ἐκταθέν, παρακείμενον τῷ πόρος, πάλιν τοπικῆς ἐννοίας οὔσης.—τά γε μὴν ἀπὸ προθέσεως παραχθέντα πάντοτε τοπικὴν σχέσιν ἐπαγγέλλεται, ἴσως ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ προθέσεις, μετὰ καὶ ἄλλων σηματομένων, τοπικὰς σχέσεις παρεμφαίνουσιν, ἀναβαίνει, καταβαίνει, καὶ μάλιστα γε ἐπὶ τῆς τῶν ῥημάτων συνθέσεως, ὅτε καὶ αὐτὰ τὴν ἐν τόπῳ κίνησιν σημαίνει· ἐπὶ γὰρ τῶν πτωτικῶν καὶ ἄλλα πάμπολλα σημαίνει, κατὰ Κτησιφῶντος ς, διὰ Τρύφων α, περὶ ἐμοῦ. ἔστι δὴ τὰ ὑπόλοιπα ταῦτα, ἀνά ἄνω, κατὰ κάτω, πρὸς πρόσω, ἔς ἔσω, ἔξ ἔξω. καὶ ἕκαστον τῶν προκειμένων σημαίνει καὶ τὴν εἰς τόπον σχέσιν καὶ τὴν ἐν τόπῳ, ἄνω ἔρχομαι, ἄνω μὲν ἔαττα, πρόσω φέρε τόξα (φ 369)· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ αὐτό. πῶς οὖν ἄλογον καὶ τὸ εἴσω δόρπον ἐκόσμι (η 13), κειμένου τοῦ εἴσω ὁμοίως τοῖς ἄλλοις κατὰ τήνδε τὴν σχέσιν; καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον, δι' εὐπετείας τειχέων εἴσω μολεῖν (Eur. ^[30]

2 1,1 205 Phoen. 262 Kirchhoff). Ἀλλά φασιν, ὡς ἐχρῆν φάναι ἔνδον. ὅπερ ἐκ τῶν ἐναντίων ἴσως ἄλογον, καθὼς πᾶν εἰς δὸν λήγον ἐπίρρημα ποιότητός ἐστι παρεμφατικόν, οὐ τόπου, βοτρυδόν, οἰακηδόν, ἀγεληδόν, δονακηδόν. πῶς οὖν οὐ γέλοιον τὸ μὲν ἔχον λόγον παραιτεῖσθαι, τὸ δὲ ἄλογον καὶ κατὰ φωνήν, ὅτι μὴ ὀξύνεται, καὶ κατὰ τὸ δηλούμενον, ὅτι μὴ τὸ αὐτὸ τοῖς ἅπασιν σημαίνει, ἀναλογώτερον εἶπεῖν; Ἔστιν ὑπὲρ τῆς χρήσεως ἐκεῖνα παραθέσθαι, ὡς τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἐπιρρημάτων, λέγω τὰ παρὰ τὰς προθέσεις ἐσχηματισμένα, οὐκ ἔχοντα ἕτερον τὸ παρακείμενον, δηλοῦν τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν, ἀνέμενε τὴν δισσην χρῆσιν τῶν τοπικῶν· τὸ δὲ εἴσω, ἔχον τὸ ἔνδον ἀντιπαρακείμενον, ἐδόκει ἀλόγως τίθεσθαι σημαῖνον τὴν τοῦ ἔνδον σχέσιν. ὅπερ παντὶ μέρει λόγου παρακολουθεῖ τὸ διελέγχεσθαι εἰς ἀκαταλληλότητα, ὅταν ἐτέρα τις χρῆσις ἢ κατ' ἰδίαν μόνον σημασίαν. τὸ γράφει οὐκ ἂν ποτε ἐπὶ πρώτου προσώπου ἢ

δευτέρου τεθείη, ἐπεὶ ἀπομεμέρισται τὸ γράφω καὶ γράφεις εἰς τὰ πρόσωπα· τὸ γράφεις δὲ οὔτε ἐπὶ πρώτου οὔτε ἐπὶ τρίτου, καθὸ ἀνεμερίσθη τὰ τοιαῦτα. <τά> γε μὴν ἀπαρέμφατα, εἰς πρόσωπα οὐ μερισθέντα <οὐδ'> εἰς ἀριθμούς, οὐκέτι ἀκατάλληλα παρὰ τὴν τούτων ἀνωμαλίαν ἐστίν. ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτον ἀμύπολλα παραθέσθαι. ἐξαιρέτως οὖν ἀναμερισθὲν τὸ ἔνδον ἀναγκαιῶς διελέγχει τὴν δισσὴν χρῆσιν τοῦ εἴσω.—Ἀλλὰ φαμεν αὐτὸ ἡλογῆσθαι, ὅπερ εἶχεν ὑπεξαίρεσιν τοῦ μὴ ὅμοιον εἶναι τοῖς εἰς δὸν περατουμένοις, πρῶτον ὅτι δισύλλαβον, ἔπειτα μόνον ἀπὸ προθέσεως ἐσχημάτισται, τῶν ἄλλων οὐ τῇδε ἐχόντων, ἀλλ' ἐξ ὀνόματος ἢ ῥήματος παρηγμένων. πρόκειται δὲ ὅτι αἱ προθέσεις, παραγόμεναι εἰς ἐπιρρηματικὴν προφοράν, τόπου σχέσιν ἐπαγγέλλονται. εἰ οὖν μόνον ἀπὸ προθέσεως, μόνον καὶ τοπικὴν σχέσιν σημαίνει, οὐκ ὀξυνόμενον, καθὸ τὸ πλεόν πάλιν αἱ προθέσεις ἐν βαρείᾳ τάσει ἔχουσι τὰ ἐπιρρήματα παραγόμενα. Ὅμοίως δὲ καὶ τὰ διὰ τοῦ σε ἐκφερόμενα τὴν αὐτὴν σχέσιν τοῖς εἰς δε λήγουσι σημαίνει, τὸν αὐτὸν τόνον ἀναδεχόμενα καὶ παράθεσιν τὴν τῶν εἰς θεν, ἄλλοθεν ἄλλοσε, πόθεν πόσε, πάντοθεν πάντοσε· οὐ τοῦτό μου ἀποφαινομένου, ὡς πάντως τὰ εἰς θεν λήγοντα ἀντιπαράκειται τοῖς εἰς σε, ἀλλ' ὡς τὰ εἰς σε τοῖς εἰς θεν παράκειται, ὣν καὶ τὴν ταυτότητα <τῆς τάσεως> ἀναδέχονται.—οἷς πάλιν σύνεστιν ἢ διὰ τοῦ θι παραγωγὴ, τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν ἀπάντοτε δηλοῦσα, πάλιν τῆς αὐτῆς τάσεως συνούσης, γραφῆς τε τῆς διὰ τοῦ θ, εἰ συνείη κατὰ τὸ πλεόν καὶ ἢ διὰ τοῦ ο γραφῆ παρεδρεύουσα· εἰ δὲ μὴ γε ἢ διὰ τοῦ ος γραφῆ ἐγγίνεται, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἐν μονῇ μὲν τοῦ <θ> Ἀθήνη Ἀθήνηθεν Ἀθήνησιν, Θήβη Θήβηθεν Θήβησι, συνόντος δὲ τοῦ ο οὐρανόθεν οὐρανόθι, Ἀβυδόθεν Ἀβυδόθι, οἴκοθεν οἴκοθι.

[5]

2 1,1 206 —πρόσκειται δὲ κατὰ τὸ πλεόν διὰ τὸ κεῖθεν καὶ κεῖθι, ὅπερ ἴσως τοῦ ἐκείνοθι δύναται συγκοπὴ εἶναι· ἀλλὰ καὶ πάλιν διὰ τὸ ἐγγύθεν καὶ ἐγγύθι.—καὶ σαφὲς ὅτι δεόντως ἐν τοῖς πλείστοις ἢ τοιαύτη γίνεται ἀπαράδεκτος γραφὴ, λέγω τὴν οὐρανόθι πρό (Γ 3)· οὐ γὰρ νῦν τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν ὁ λόγος ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ τὴν ἐν γενικῇ σύνταξιν, πρὸ οὐρανοῦ, εἶγε οὐκ ἐν οὐρανῷ ἢ πτῆσις ἦν. <χρ> ἦν οὖν οὐρανόφιν ἢ οὐρανόθεν, οὐ τοῦτό μου ἀποφαινομένου, ὡς τὰ διὰ τοῦ θεν ἐκφερόμενα τὴν ἐκ τόπου σχέσιν σημαίνει, ἢ ἐν γενικῇ θέλει παραλαμβάνεσθαι, ἢ καθόλου ὅτι ἐστὶν ἐν τῇ συντάξει ἐπιρρημα· δεδείξεται γὰρ <μὴ> τὴν ἐκ τόπου σχέσιν δηλοῦν, τὸ <δὲ> αὐτὸ τοῖς ἀφ' ὧν ἐσχηματίσθη.—Τὰ γε μὴν εἰς φι λήγοντα αὐτὸ μόνον παραγωγῆς δόξαν ἔσχεν ἐπιρρηματικῆς, οὐ μὴν ἐστὶν ἐπιρρήματα τῇ φύσει, καθάπερ τούναντίον ὀνόματα πολλάκις τῇ φύσει ὄντα, σύνταξιν ἐπιρρηματικὴν ἀναδεξάμενα, λέγεται ἐπιρρήματα. ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου οὕτως. πᾶσα παραγωγὴ ἐπιρρηματικὴ, τοπικὴν σχέσιν ἀναδεξαμένη, μιᾷ ὑπακούει πτώσει κατὰ τὴν διάλυσιν, οἴκοθι ἐν οἴκῳ, οἴκοθεν ἐξ οἴκου, οἴκαδε εἰς οἶκον. χρῆ οὖν καὶ τὰ παρόντα τοῦ λόγου ἔχεσθαι.—γενικὴ δέ ἐστι τὸ πασσαλόφι, καὶ δοτικὴ ὡς φρήτρη φρήτρηφιν (Β 363), ἢ αἰτιατικὴ, ὡς ἐπὶ δεξιόφιν (Ν 308). καὶ εἰ τοῦτο, δοθήσεται ὡς τὸ ἀναπεμπόμενον ἐν πτώσεσιν ὀνόματος μᾶλλον σύνταξιν ἀναδέχεται ἢ περ ἐπιρρήματος, ὥστε καὶ κλινομένων τῶν πτώσεων τὴν παραγωγὴν γίνεσθαι. ὅπερ οὐκ ἴδιον ἐπιρρημάτων· οὐδὲ γὰρ τὸ τοιόσδε καὶ τοσόσδε, τὸ τοῦ ἐπιρρήματος ἀναδεξάμενα κατὰ τὸ τέλος, ἐπιρρήματα ἐκαλέσαμεν διὰ τὸ συνημμένον τῆς πτώσεως καὶ διὰ τὸ αὐτὸ δηλούμενον.—ἔστι δὲ καὶ ἐκ παραθέσεως προθετικῆς ἔσθ' ὅτε τοπικὴν σχέσιν σημαίνοντα, ἐπιρρήματα δὲ διὰ τῆς παραγωγῆς μόνον τὴν τοπικὴν σχέσιν δηλοῖ. [30]

2 1,1 207 διὸ καὶ εἰς ταῦτα ἀντιμεταλαμβάνεται, οἴκοθι ἐν οἴκῳ· οὐ γὰρ δὴ γε ἐν οἴκοθι τις φαίη. οἴκαδε εἰς οἶκον, οὐκ εἰς οἴκαδ ε. διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα κακία, ἐξ οἴκοθεν, παρολκαὶ δὲ ποιητικαὶ ἐξ οὐρανόθε ν· ὑπὲρ ὧν κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται. εἰ δὴ τοῦτο, οὐκ ἐπιρρηματικὴ σύνταξις τοῦ ἐκ πασσαλόφι ν, κα τ' ὄρεσφιν, τῶν παραπλησίων. ὅθεν προκρίνειεν ἄν τις καὶ τὴν τοῦ φι γραφὴν ἐν τῷ οὐρανόθι πρ ὅ, ἐπεὶ ἰδίας παραγωγῆς ἔχεται ἢ διὰ τοῦ θεν. Τὰ εἰς ου λήγοντα

τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν σημαίνει καὶ μόνως περισπᾶται, ὥς ἔχει τὸ αὐτοῦ. καὶ ἐκεῖνο ἐπιρρηματικόν ἐστιν, αὐτοῦ καὶ κριοῖο (Arat. Phaen. 225), ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ (δ 785), ἀγχοῦ, τηλοῦ.—καὶ ἐντεῦθεν δείκνυται, ὅτι τὸ ποῦ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν σημαίνει, καθότι καὶ ἡ Ὀμηρικὴ συνήθεια ὁμολογεῖ, καὶ κατὰ τὴν προειρημένην συμπάθειαν τίθεται καὶ ἐπὶ σχέσεως τῆς εἰς τόπον, ποῦ ἀπέρχῃ;—πρόσκειται Δώρια μὲν τὰ τοιαῦτα μεταποιούμενα, εἴ τὰ τῶν χοιραγχαῖν (Sophr. fr. 86 Ahrens)· πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος (Sophr. fr. 35 Ahrens)· αὐτοῦ αὐτεῖ.—τὸ ὅπου κατὰ τάσιν οὐχ ἡμάρτηται. ἅπαντα γὰρ τὰ ἀοριστώδη ὑπὸ τοῦτον τὸν τόνον πίπτει. —παράκειται [γὰρ] τὰ διὰ τοῦθεν παραγόμενα, σημαίνοντα τὴν ἐκ τόπου σχέσιν, ἀγχοῦ ἀγχόθεν, ὑψοῦ ὑψόθεν, τηλόθεν, αὐτόθεν, ὅθεν. τὸ πόθεν παρὰ τὸ ποῦ.—αὕτη δέ ἐστιν ἡ παραγωγή καὶ ἐπ' ὀνομάτων παραγομένη, Ἀθήνηθεν, Θήβηθεν, ἄρχηθεν, ἀγορήθεν, οἴκοθεν. περὶ τῆς τούτων τάσεως καὶ γραφῆς εἴρηται ἰδίᾳ ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων.—καὶ φαίνεται ὅτι οὐ παρὰ τὸ ἐκάτερος τὸ ἐκατέρωθεν, παρὰ δὲ τὸ ἐπίρρημα τὸ ἐκατέρωσε, ἐκατέρωθεν, ἐτέρωθεν. καὶ πάλιν παρὰ τὸ ἄνω ἄνωθεν, ἔσω ἔσωθεν, κάτω κάτωθεν.—ἔστι καὶ παρὰ ἀντωνυμίαν παρηγμένα παρὰ Δωριεῦσι, τουτόθεν, ὃ δὴ συνήθως ἀποκόπτοντες τὴν λοιπὴν συλλαβὴν ἐκτείνουσιν εἰς τὸ ω, τουτῷ θάμεθα (Sophr. fr. ^[25]

2 1,1 208

42 Ahrens), καθὸ καὶ παρὰ τὸ αὐτόθεν αὐτῷ ὀρής, Φύσκα (Sophr. fr. 45 Ahrens). οὕτως ἔχει καὶ τὸ πῶ τις ὄνον ὠνασεῖται (Sophr. fr. 89 Ahrens); ὅτι γὰρ τὰ τοιαῦτα Δώρια ἐπιρρήματα, σαφές ἐκ τοῦ ἀμύπολλα μὲν εἶναι ἐπιρρήματα ἐκ τόπου εἰς θεν, μὴ μέντοι γε τὰ εἰς ω λήγοντα τὴν ἐκ τόπου σχέσιν δηλοῦν· ἐκείνου γε προδήλου καθεστῶτος, ὥς τὰ ἐγγινόμενα πάθη κατὰ τὰς ἐτεροιώσεις τῶν διαλέκτων τῶν φωνῶν ἐστιν, οὐχὶ τῶν δηλουμένων. ὅθεν πρὸς τὸ σηματινόμενον τοῦ πόθεν ἔμεινε τὸ δηλούμενον ἐν τῷ πῶ καὶ τοῦ αὐτόθεν ἐν τῷ αὐτῷ. Ἡ προκειμένη παραγωγή κατὰ τοῦ αὐτοῦ δηλουμένου παραλαμβάνεται, ἡνίκα ἀπ' ἀντωνυμιῶν μὲν φαμεν ἐμεῦ ἐμέθεν, σεῦ σέθεν. τὸ πλεόν γὰρ αἱ ἀντωνυμίαι κατὰ πρόσωπα ἐθέλουσι παράγεσθαι. ἀλλὰ φήσει τις «τί δέ, εἰ ἐπιρρηματικά ἐστί σχήματα, ἀπ' ἀντωνυμιῶν γεγονότα;» Πρὸς ὃν ἔστι φάναι, ὥς σχέσιν τὴν τῶν ἐπιρρημάτων ἀποτελοῦσιν, οὐχὶ σύνταξιν τῆς γενικῆς ἐπιρρηματικῆς, [ὥς] εἴγε τὰ ὁπωσδήποτε γινόμενα ἐπιρρήματα μιᾶς ἐννοίας ἐστί παρεμφατικά, οὐ δεόμενα παραθέσεως προθετικῆς, αἱ μέντοι γενικαί, ἐχόμεναι συντάξεως τῆς πρὸς τὰς προθέσεις, ταύτας καὶ ἀπολαμβάνουσιν, ἀπὸ Ἀριστάρχου, ἐξ Ἀριστάρχου, ἐξ οἴκου, ἀπ' οἴκου· ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ πάντων. οὐ μὴν ἔστι φάναι ἀπὸ Δηλόθεν, οὐδ' ἀπ' οἴκου. ἔτι γε μὴν ἐπὶ τῶν προκειμένων ἀνθυπάγονται αἱ γενικαὶ τῶν ὀνομάτων, ὅπερ ἴδιον ἀντωνυμιῶν.—ἀλλὰ καὶ ἐπ' ὀνομάτων· ἀντὶ γὰρ γενικῆς τῆς Ἰδης φασὶν Ἰδηθεν μεδέων (Γ 276). οὕτως ἔχει καὶ τὸ εἶσομαι δ' ἐξ ἀλόθεν (Φ 335). σαφές ἐκ συντάξεως τῆς ἑξ· αὕτη γὰρ ἡ παραγωγή ἔχει ἐγκείμενον τὸ ἑξ, οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐξ οὐρανόθεν (Θ 19). Καὶ ἐξ ἐκείνων δὲ συμφανές, Αἴας δ' ἐγγύθεν (Η 219)· οὐ γὰρ νῦν τὴν ἐκ τόπου σχέσιν βούλεται δηλοῦν, τὴν δὲ εἰς τόπον. οὕτως ἔχει καὶ τὸ σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη (β 267). ^[30]

2 1,1 209

οὐ γὰρ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου, ὅπερ γέλοιον· τὸ γὰρ μέγιστον ἕξαλμα οὐρανὸς καὶ γῆ. ἐν ἴσῳ οὖν ἐστί τῷ σχεδόν. ἐν τῷ περὶ Ἰάδος τὸ τοιοῦτον ἀπεδείξαμεν. Οὐ χρὴ νοεῖν, ὅτι παρ' ἐπίρρημα τὸ ἐκεῖ τὸ ἐκεῖθεν ἐγένετο ἢ τὸ κεῖθι [ἐγένετο ἀπὸ κεῖθι], πρῶτον ὅτι ἐνέμεινεν ἡ δίφθογγος (πρόκειται γὰρ ὥς ἡ τοιαύτη παραγωγή ὑποστολὴν ποιεῖται το <ῦ ἐν τῷ τέλει φωνήεντος>, τηλόθεν, ἀγχόθεν), δεύτερον ὅτι μᾶλλον ἀποκοπή ἐστί <τὸ ἐκεῖ> τοῦ ἐκείνοθι· οὐ γὰρ τοῦ ἐκεῖθεν, ἐπεὶ κἂν τὴν ἐκ τόπου σχέσιν ἐσήμαινεν.—ἔστιν οὖν κατ' ἐντέλειαν τὸ ἐκείνοθεν παρὰ τὸ ἐκείνος, ἀφ' οὗ κατὰ συγκοπὴν τὸ ἐκεῖθεν, ἐκείνοθι καὶ ἐκεῖθι, ἐκείνοσε ὥς κυκλόσε, καὶ ἔτι ἐκεῖσε, κεῖσε δ' ἂν οὐκ ἂν ἐῷμι (π 85). ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκεῖθι καὶ ἐκεῖσε χρὴ νοεῖν ἀποκοπὴν γεγενῆσθαι τὴν ἐκεῖ, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει, ἐκεῖ μέν ε, καὶ τὸ εἰς τόπον, ἐκεῖ ἀπέρχομαι· οὐ μὴν τὸ ἐκ τόπου, διὸ οὐδὲ τοῦ ἐκεῖθεν ἀποκοπὴν ἔφαμεν

γεγενῆσθαι. πρόκειται γὰρ ὅτι τῶν φωνῶν τὰ πάθη καὶ οὐ τῶν δηλουμένων. Τὸ ἦχι τοπικὸν οὐ διὰ τὴν ἐπὶ τέλους παραγωγὴν τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημαίνει· ἔστι γὰρ παρολκὴ ὁμοία τῷ ναίχι, οὐ καὶ οὐχί. σαφὲς δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς φωνῆς· ἡ γὰρ φυσικὴ πρόταξις τοῦ η οὐκ ἂν ἐδασύνετο, καθὸ οὐδέποτε τὰ φωνήεντα πρὸ τοῦ χ δασύνεται. ὃν οὖν τρόπον ἰδίᾳ ῥητόν ἐστι τὸ ναί, οὐ πάντως ἐπιζητοῦν τὸ χι, ὁμοίως τὸ οὔ, τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τὸ ἦ, σημαῖνον τὴν εἰς τόπον σχέσιν, ἐντελὲς ἐστι.—σαφὲς ἐκ τῶν ἀνταποδιδομένων, οἷς οὐκέτι παρακολουθεῖ τὸ ἐπεκτείνεσθαι, λέγω τὸ τῇ καὶ πευστικῶς τὸ πῇ καὶ ἔτι τὸ ἀοριστωδῶς ὅπη, προστιθεμένου τοῦ ι, καθὼς καὶ ἡ παράδοσις ὁμολογεῖ, καὶ ὡς μᾶλλον τὰ τοιαῦτα συμφέρεται φωνῇ [τῇ] πρὸς τὰς δοτικὰς, ὡς ἔχει καὶ τὸ ταύτη πορευθῶμεν. τὸ μέντοι πεῖ καὶ εἶ παρὰ Δωριεῦσι χρηὴ νοεῖν, ὅτι οὐ παράκειται τῷ πῇ καὶ ἔτι τῷ τῇ ἀνταποδοτικῶ, καθὸ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῦντα τῷ ποῦ μᾶλλον καὶ τῷ ὅπου ἀντιπαραάκειται· τὸ γὰρ εἶ τὰ τῶν χοιραγχᾶν (Sophr. ^[30]

^{2 1,1 210} fr. 86 Ahrens) ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ὅπου, καὶ τὸ πεῖ γὰρ ἄσφαλτος (Sophr. fr. 35 Ahrens) ἐν ἴσῳ τῷ ποῦ. ἄλλως τε τὰ διὰ τοῦ η ἐκφερόμενα τροπὴν μᾶλλον τὴν διὰ τοῦ α παραδέχεται ἢ τὴν διὰ τοῦ ει, πάντα παντᾶ, ἄλλη ἀλλᾶ.] ^[5]